

Giới thiệu Hàn Mai

Tác phẩm Hàn Mai của Yêu Tình Gấu Mèo xoay quanh Hàn Mai từng nghĩ rằng, cuộc sống của nàng chỉ thực sự có ý nghĩa khi có Lam Mặc.

Một thời trong tay quyền lực, địa vị, toan tính, âm mưu... tất cả cuối cùng cũng như làn nước trôi đi, chỉ mong được sống ngôn tình giản đơn, làm một người lương thiện.

*** Y đã dùng cả phần đời của mình cứu nhân độ thế, còn nàng đã dùng mười sáu năm đầu đời như nữ nhi lạc gia, tích bao tội lỗi...

Số người y cứu liệu có chắc hơn số người nàng đã hại?

Ôn nghĩa dù khó quên, cũng không mạnh mẽ bằng thù hận...

Năm đó Hàn Mai mười chín tuổi, không tính qua ba năm đã sống bên y, mười sáu năm đầu của một thiếu nữ, tại sao có thể tích nhiều tội lỗi như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lam Mặc từng nói mọi việc trên đời đều có luân hồi nhân quả, gây nghiệp chướng ở kiếp này, dù đến cuối đời chưa báo ứng hết, khi chết đi linh hồn phải bị đày đọa dưới mười tám tầng địa ngục. chịu sự trừng phạt khủng khiếp...

Khi ấy nàng nhìn y, ngẫm nghĩ rồi nói: "Vậy thì kiếp này ta cũng không biết phải chịu báo ứng bao nhiêu cho đủ..."

Lam Mặc ôm nàng và nói: "Người dù đã làm chuyện xấu xa gì, hãy dùng phần đời còn lại của mình mà sống thật tốt, dùng trái tim thiện lương mà cứu giúp người khác, nếu như người chuộc tội không đủ, ta sẽ chịu nửa phần tội cho người..."

Y đã dùng cả phần đời của mình cứu nhân độ thế, còn nàng đã dùng mười sáu năm đầu đời tích bao tội lỗi...

Số người y cứu liệu có chắc hơn số người nàng đã hại?

Ôn nghĩa dù khó quên, cũng không mạnh mẽ bằng thù hận...

Năm đó Hàn Mai mười chín tuổi, không tính qua ba năm đã sống bên y, mười sáu năm đầu của một thiếu nữ, tại sao có thể tích nhiều tội lỗi như vậy?

Mười ba tuổi tiến cung được phong hậu, một tháng sau đã trở thành hoàng thái hậu. Tiểu thư Hàn gia được dạy dỗ để trở thành mẫu nghi, thấu tóm quyền lực từ chốn hậu cung cho đến sự ảnh hưởng trên triều chính. Bởi lẽ Hàn gia, hoàng thân quốc thích đã có năm đời nữ nhân làm hoàng hậu, cũng đã sớm khuyên đảo triều đình. Vương triều họ Hạ sau hơn sáu trăm năm trị vì cũng đã bước sang thời kì suy thoái, mọi quyền lực sớm rơi vào tay phe cánh mạnh nhất trong triều - Hàn gia. Người đời đã dự đoán một cuộc chuyển giao quyền lực đã cận kề.

Năm nàng mười sáu tuổi, một kẻ kiệt xuất còn sót lại của họ Dương - Dương Tử Luân, Luân Vương bất ngờ cướp lại ngôi, phế vị hoàng đế ba tuổi có dòng máu Hàn gia, đồng thời một phen muốn quét sạch họ Hàn...

Hàn Mai chạy xuống phía Nam, cuối cùng chọn cách trầm mình dưới dòng sông.

Bản thân nàng trước đây không có ấn tượng với Luân vương này, thậm chí còn có chút chủ quan coi thường hắn, sự tình xảy ra, nàng rút cuộc chỉ nhớ được một chuyện...

Đó là gần một năm trước khi hắn tạo phản, chỉ vì một ánh mắt và câu nói có ý xem thường miệt thị của hắn, nàng đã tìm đủ thủ đoạn bắt hắn, nhục nhã hắn bằng một dấu ấn nung chính giữa trán.

Một nam tử bề ngoài khôi ngô anh tuấn, làm sao có thể chịu nhục khi trên mặt mãi mãi lưu lại một vết sẹo, mà lại là một vết sẹo hình cánh hoa mai?

Nàng từng cười khoái trá trên nỗi nhục của hắn, sau đó nhanh chóng kéo gấu xiêm y bỏ đi, trừng phạt được người rồi, trong lòng thoải mái cũng không cần lưu tâm đến, hạ một đạo thánh chỉ đày hắn đến biên cương, nơi tiếp giáp phi tộc. Chính điều bất ngờ là sau này hắn lại dùng chính những phi tộc này trong lực lượng quân tạo phản.

Hàn Mai từng lạnh lùng nhẫn tâm làm bao chuyện thâm độc, cũng không ngờ được oán hận giữa nàng và hắn không chỉ có thể...

...

...

Đông qua xuân đến.

Hàn Mai hai mươi tuổi sống một mình trong căn nhà trúc nằm giữa Trúc Lâm, cách một thôn làng không xa, từ đây đến thị trấn Nam Dương khoảng hơn hai dặm.

Buổi sáng nàng mở cửa, nhìn ra ngoài khoảng sân được những khóm trúc bao bọc. Hôm nay tuyết đã tan hết, vậy là một mùa xuân nữa lại đến.

Nàng cũng không ngờ được mình lại trải qua một mùa xuân lạnh lẽo cô độc như vậy. Lam Mặc nói với nàng, nếu mùa xuân đến mà y chưa trở lại có nghĩa là y đã chết.

Y không nói mình đi đâu. Y giống như một con gió tiêu diêu, đến nay đã bay xa khỏi nàng, chỉ còn lại nàng ngóng đợi. Hàn Mai nói với y, nàng sẽ đợi hết mùa xuân này đến mùa xuân khác, nếu y không trở lại, nàng cũng không rời bỏ Trúc Lâm.

Lam Mặc không phải phu quân của nàng. Y là sư phụ của nàng, là một đạo nhân kì quái, đồng thời là một y sư độ thế, ban ngày y đi đến các thôn trấn xung quanh chữa bệnh cứu người, truyền giáo, dạy dỗ trẻ nhỏ.

Gần bốn năm trước y cứu được nàng, sau đó y bảo rằng sẽ dạy dỗ nàng làm người đứng nghĩa...

Kẻ đạo gia không tham luyến nữ sắc. Nhưng chính xác có một lần y đã hôn nàng, đó cũng là nụ hôn đầu tiên của nàng. Rồi y cũng nói y sẽ chịu trách nhiệm, nhưng chính nàng lại phân vân vì như vậy y sẽ từ bỏ cuộc đời làm đạo gia của mình sao? Cuối cùng chính nàng nói lời từ chối..

Lam Mặc bình thường không bao giờ uống rượu. Trong kí ức, chỉ có đúng hai lần nàng chứng kiến. Lần đầu là khi y trở về khi trời đã muộn, người nồng nặc mùi rượu, nàng không biết tại sao y lại uống, về sau này nàng cũng không dám nhắc hay hỏi lại bởi lẽ lần đó y đã đè nàng xuống mà hôn !?! Nàng quá hoảng nên đã giẫy dụa, còn vợ bừa lấy bình hoa sứ đập vào đầu y bất tỉnh. Cao nhân đắc đạo như y chẳng nề lại có thể do lâu ngày quá kìm nén bản thân mà không chịu đựng nổi muốn bùng phát? Chỉ vì chuyện đó mà sau này nàng có chút e ngại không dám nhìn thẳng y.

Lần thứ hai là đêm y nói lời từ biệt với nàng, y mua hai vò rượu và nói : " Mai Nhi, uống cùng ta!" Đêm đó là đầu mùa đông, tuyết rơi lất phất lạnh lẽo. Nàng ngồi cùng y ngoài hiên nhà ngắm tuyết uống rượu.

Tuyết lạnh, rượu cay nồng. Gió thổi tê buốt, hơi người ấm áp kề cận..

...

...

Hôm nay nàng rời khỏi Trúc Lâm từ sớm. Không còn mùa đông, con người nàng cũng không còn cảm giác muốn lười biếng.

Gần đây Hàn Mai thường vào Nam Dương trấn kiếm công việc làm, một phần thu nhập dùng để giúp đỡ lũ trẻ nghèo, nàng cũng thay Lam Mặc dạy dỗ chúng học, công việc từ sáng đến tối giúp nàng cảm thấy bớt đi sự trống trải. Phần tiền còn lại nàng dùng để thuê người trong giang hồ tìm kiếm tin tức của y.

Nếu so ra, trong hơn ba năm nay nàng đã thực sự sống như một con người khác, Lam Mặc đã chỉ cho nàng làm người đứng nghĩa, làm người lương thiện.

Hàn Mai không còn quan tâm đến thời cuộc đại sự gì đó nữa. Hàn gia tiêu vong đối với nàng cũng có thể coi như một sự giải thoát... Bây giờ nàng không lấy họ Hàn, Lam Mặc gọi nàng là Mai Nhi, người khác gọi nàng là Tiểu Mai cô nương...

Thôn gần trấn Nam Dương có một vị thím tuổi đã khá cao làm nghề nhuộm vải, sống cô quạnh từ thời xuân xanh. Nghe nói trượng phu của bà đã tử trận, hai người chưa có đứa con nào, vì thế sau này thím Trương nhận nuôi một vài đứa trẻ mồ côi, chăm sóc chúng như con ruột. Bọn trẻ đang tuổi ăn tuổi lớn, một mình thím già cũng không lo nổi.

Sân nhà thím Trương.

Bọn trẻ đang giúp bà phơi vải, bỗng đâu từ sau cổng gỗ xuất hiện một cô nương áo trắng thân hình mảnh mai xinh đẹp thoát tục, nụ cười trên môi ấm áp như ánh nắng xuân.

- A, Thần tiên tỷ tỷ! - Đứa trẻ tên A Bích hô to, đồng loạt mấy đứa trẻ cũng ngó ra nhìn.

- Tiểu Mai tỷ tỷ! Thần tiên tỷ tỷ! - Lũ trẻ ngừng tay ủa ra đón nàng.

Thím Trương nở nụ cười phúc hậu đón tiếp nàng, sau đó mấy mẹ con đều dừng công việc lại, thím pha một ấm trà xanh mời nàng. Lũ trẻ đem giấy vở ra khoe nàng thành tích viết chữ của chúng.

Nàng lấy ra từ trong bọc vải ra những chiếc áo nhỏ xinh đẹp được may tỉ mỉ, nhìn thím Trương và lũ trẻ mà nói:

- Áo của các em nhỏ đã may xong rồi đây!

Lũ trẻ nhao nhao lên, thím Trương nhìn nàng cảm động. Mấy năm nay mắt bà đã kém, không còn khả năng may vá như trước, cũng may nhờ có cô nương tốt bụng như nàng giúp đỡ... Trong mắt bà và bọn trẻ, nàng và Lam Mặc chính là một đôi thần tiên nhân hậu cứu thế. Lam Mặc đạo gia khí chất hơn người, tiêu điều tự tại, thông thái bác ái, chính là một vị thánh sống. Mai cô nương diễm lệ thoát tục tựa thiên tiên, cốt cách cao quý tựa hoa mai, vừa thuần khiết vừa hết mực ôn nhu dịu dàng.

A Bích vẫn quanh quẩn bên nàng trong khi lũ trẻ đã tản ra chơi đùa. Trong số bọn trẻ, A Bích là đứa trẻ thông minh nhanh nhẹn nhất.

- Thần tiên tỷ tỷ, hôm nay tỷ có đến Phi Nghệ cư không?

- Chắc là có! - Nàng mỉm cười.

- Cho muội theo đến xem tỷ đàn hát được không?

- Không được, chỗ đó trẻ em không nên đến !

- Tỷ không cho muội đến xem, bao giờ thần tiên ca ca trở về, muội sẽ mách huynh ấy tỷ tỷ đến chỗ ca kĩ làm việc! - A Bích tỏ ra mình lợi hại.

- Hừ, ta hoàn toàn trong sạch, y làm sao dám quả trách ta... - Nàng dùng đôi mắt đẹp lườm nó.

- Nhưng ca ca sẽ không thích người phụ nữ của mình đến những nơi ấy! - A Bích vẫn cong cong cái miệng nhỏ đối đáp lại.

Mặt Hàn Mai thoáng chốc đỏ bừng, lời nói cũng không còn bình tĩnh:

- Ai ...ai nói ta là người phụ nữ của y?

- Tỷ tỷ ở chung một nhà với ca ca, hơn nữa tỷ tỷ đã hai mươi tuổi, chẳng có cô nương nào ở tuổi này còn chưa xuất giá...

- Ha ha! - Nàng cười cợt nhìn nó - Y là sư phụ của ta, còn là một đạo gia, ta dù năm mươi tuổi như thím Trương cũng sẽ không kết hôn, ta sau này cũng chính là một đạo cô!

A Bích nghe vậy đuôi lý bèn phụng phịu:

- Không biết, dù sao hôm nay muội cũng đến xem tỷ ca hát, tỷ không cho muội đi, muội sẽ dẫn đầu cả đám kia đến!

Như vậy thì không ổn, nếu lũ trẻ kéo đến, có đứa nào bị lạc đường thì nàng không biết phải gánh vác thế nào. Thôi thì nhân nhượng cho nha đầu A Bích kém linh này cũng được.

- Được nhưng muội chỉ được đứng gọn ở một bên sân khấu thôi đấy, không được tự ý đi lung tung!

- Muội biết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Đã quá ba năm hẩn tại vị, đến nay triều đình đã khá yên ổn, mọi quyền lực lại tập trung trong tay hẩn, vương triều họ Dương như một lần nữa được tái sinh. Dương Tử Luân dựa vào những gì chứng kiến đã rút ra kinh nghiệm, trong triều chính không tin tưởng tuyệt đối bất cứ kẻ nào, cũng không giao quyền hành quá lớn vào một tay ai, cân bằng các thế lực trong triều, để họ tự dè chừng lẫn nhau, trong hậu cung cũng không độc sủng một phi tần nào.

Một lễ khác là đám nữ nhân ở hậu cung đó trong mắt hẩn thật nhạt nhẽo vô vị, không một ai có thể làm trái tim hẩn rung động mãnh liệt một lần nữa. Phải, không ai có thể sánh được với Bạch Hương đã chết trong tim hẩn.

Bạch Hương kiều diễm động lòng người, dáng người mềm mại uyển chuyển như nước, ngay từ lần đầu tiên hẩn trông thấy bóng dáng nàng múa bên hồ liễu dưới ánh trăng mờ ảo, linh hồn hẩn như đã bị cướp đi.

Lần thứ hai trở lại hồ liễu thấy nàng ngồi đánh đàn, hẩn đã bày tỏ tâm tình. Đó là người phụ nữ đầu tiên và duy nhất hẩn yêu.

Thế nhưng, nàng lại chết vô cùng oan khuất, khi ấy hân còn không có đủ năng lực bảo vệ nàng. Vừa mới đến nơi biên cương chịu đọa đầy đã nghe được tin dữ : nàng đã chết, mà người đã giết nàng không ai khác chính là ả rắn độc của Hàn gia, Hàn Mai thái hậu. Nghe nói Bạch Hương nhất thời vì muốn trả thù cho hân, đêm khuya đã đột ngột vào tẩm cung thái hậu ám sát ả, không những không thành mà còn bị giết vô cùng thảm, đến cả thân xác cũng không nguyên vẹn...

Hàn Mai ác độc hơn cả loài nhện, khắp triều đình đến hoàng cung trên dưới không ai không dè chừng ả. Nghe đồn ả thích lấy việc hành hạ người khác làm trò tiêu khiển.

Hàn gia bị một tay hân diệt trừ, chỉ hận nỗi kẻ đáng chết nhất là ả lại trốn mất. Từ Luân thề rằng nếu bắt được ả, nhất định sẽ để trả lại gấp trăm lần, dù băm nát ả thành ngàn mảnh uất hận cũng không thể tiêu tan, dù ả có chết cũng không được yên mồ mả.

Hân nghe nói ả đã nhảy xuống sông, bảy ngày bảy đêm liền phái ba ngàn người tìm kiếm, dù là thi thể thối rữa cũng phải lôi lên bằng được, đem tế trước mộ phần Bạch Hương. Tiếc là ông trời trêu người, ả đã biến mất, sống chết cũng không ai dám khẳng định.

...

Ba năm oán hận chưa từng nhạt phai, yêu thương của hân dành cho Bạch Hương cũng chưa từng nhạt nhòa. Mỗi đêm trăng hân một mình ngồi dưới dương liễu bên hồ uống rượu, tưởng nhớ hình bóng nàng.

Ánh trăng mập mờ, hơi men nồng nửa tỉnh nửa say, hân gần như trông thấy bóng dáng nàng nhảy múa, hình bóng mà hân đã khắc cốt ghi tâm trong trái tim..

...

...

Mùa đông năm nay hân đã rời khỏi hoàng cung vì hành khấp chốn, chỉ mang theo một vài cận vệ, tất cả đều sắm vai thương buôn nhỏ.

Cận tướng thân cận nhất của hân là Đường Thuận cũng đi theo, gã vốn là kẻ từng vào sinh ra tử với hân, một mực tôn kính hân nhưng chính Đường Thuận này cũng không thể hiểu hết tâm tư thường ngày của hân. Gã chỉ biết hoàng đế trước sau nặng tình với một người đã chết là Bạch Hương, trong thư phòng treo một bức tranh chính tay hân họa, là hình Bạch Hương nhảy múa.

Lúc này Dương Tử Luân trầm tĩnh ngồi trong một khách điểm uống trà, ngoài Đường Thuận đứng yên lặng phía sau, các cận vệ khác đều phải tản ra xa một chút. Là do Đường Thuận lo sự an nguy của hoàng đế nên mới khuyên bảo hân mang thêm một vài cận vệ nếu không hân cũng chỉ muốn mang theo một mình Đường Thuận.

Dương Tử Luân ăn mặc giống như một thương buôn, áo màu trầm, mái tóc búi gọn phía sau lưng, trên gương mặt tuấn mỹ phi phạm nổi bật một vết sẹo trông chướng mắt. Quả thật nếu không có vết sẹo trên trán đó, gương mặt hân sẽ thực sự là hoàn hảo.

Hân đã dùng kiếm rạch trên trán mình, xóa đi hình dấu ấn cánh hoa mai nhưng đồng thời chấp nhận việc lưu lại một vết sẹo lớn hơn. Đến nay vết sẹo vẫn nhắc nhở hân mối thù hận, nỗi khổ đau này do ai gây ra.

Đã quá trưa, Đường Thuận sốt ruột nhưng cũng chỉ dám nhỏ giọng dò hỏi:

- Chủ nhân, người không muốn dùng bữa sao?

Từ Luân vẫn chưa đáp, hân nâng tiếp một chén trà, đôi mắt trầm tư suy nghĩ. Đường Thuận càng lo lắng hơn, gã không hiểu hoàng đế rốt cuộc muốn làm gì. Tuy là đi vì hành nhưng lúc nào hân cũng trầm tư quan sát, không mấy khi cùng thuộc hạ nói chuyện. Hơn nữa đã rời khỏi hoàng cung gần hai tháng, dịp lễ tết cũng đã cận kề, lẽ nào hoàng đế không muốn trở về kinh thành sao?

Từ Luân ra hiệu cho người tiểu nhị vừa đi qua, giọng điệu bình thản hỏi:

- Ở trấn này nơi đâu có thể tiêu khiển tốt nhất?

- Khách quan, đó chính là Phi Nghệ cư! - Tiểu nhị ra vẻ hiểu biết - Các cô nương ở đó không những xinh đẹp tuyệt trần mà cảm kì thi họa, múa hát đều phi thường ...

Đường Thuận nghe thấy vậy trong lòng bối rối. Tuy là mong hoàng đế khuấy khóa nhưng những chốn dung tục như vậy làm sao xứng để bậc đế vương cao quý đặt chân tới. Mỹ nữ trong cung nhiều vô kể, xuất thân khuê nữ danh gia vọng tộc mà hân còn không có hứng thú thì những nữ nhi chốn giang hồ hân làm sao có thể để lọt vào mắt?

- Chỉ là một chốn thanh lâu trần tục, có gì phi thường chứ? - Đường Thuận hướng phía tiểu nhị mà nói.

- Khách quan xem chừng không biết rồi, Phi Nghệ cư không phải là chốn hồng trần bình thường, khách đến nơi đó chỉ để nghe đàn hát mà thư thái cõi lòng, là nơi biểu diễn ca nghệ chứ không phải thanh lâu.. Gần đây có một cô nương đẹp như cửu thiên huyền nữ, cốt cách cao quý tựa băng thanh ngọc khiết, người người si mê ngắm nàng mà không dám mơ tưởng với tay, sợ làm vấy bụi lên nàng. Nàng chỉ cần cất tiếng hát, đàn một khúc là có thể xuyên thấu tâm tư người nghe, giải tỏa phiền não... Cô nương này chỉ biểu diễn ba ngày một lần. À, nếu đêm nay khách quan đến sớm có thể chiêm ngưỡng

nàng..

Lời ca ngợi của Tiểu Nhị khiến Đường Thuận cũng phải thấy mơ hồ xen lẫn tò mò. Quay sang chủ nhân, thấy hắn vẫn đang trầm tư, ánh mắt trùng xuống.

Một người con gái có thể thanh khiết phi thường như vậy sao? Trong thâm tâm của hắn, tất cả những người phụ nữ hắn đã gặp chưa ai có thể sánh với Bạch Hương, mà ấn tượng lần đầu tiên khi hắn gặp nàng cũng vô cùng phi thường, thiếu nữ múa dưới trăng đỏ làm hắn liên tưởng đến Hằng Nga tiên từ giáng trần.

...

...

Trời sẩm tối ở Phi Nghệ cư.

Hàn Mai đang ngồi trang điểm trong phòng chuẩn bị, hôm nay tận tay Hoa Nương chải tóc cho nàng. Cũng giống như mọi khi, Hoa Nương chọn cho nàng một bộ xiêm y màu trắng thanh thoát, trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn đủ làm tôn lên khí chất thanh tú của nàng. Hai chục năm ca hát, Hoa Nương cũng chưa từng gặp cô nương nào đẹp đến vậy, chưa kể đến ca nghệ của nàng đều vượt trội so với tất cả ca kỹ ở đây.

Hàn Mai nhìn vào mảnh gương đồng, ánh mắt lơ đãng một chút. Dường như bên ngoài yên tĩnh lạ thường, chẳng hay hôm nay khách đến xem rất ít? Mọi ngày nàng diễn, Phi Nghệ cư đều không đủ chỗ cho khách.

- Hoa Nương, hôm nay sao có vẻ yên tĩnh như vậy?

- Tiểu Mai, đêm nay chỉ có duy nhất một khách, người này đã bao trọn Phi Nghệ đường và cũng chỉ định một mình muội biểu diễn..

- Sao? - Đôi mắt tuyệt đẹp của Hàn Mai mông lung, nàng có cảm giác không ổn trong lòng - Như vậy e là...

- Muội yên tâm! - Hoa Nương vuốt vai nàng - Ta cũng giao hẹn trước rồi, vị khách này chỉ xem muội đàn hát, tuyệt đối sẽ không có ý đồ xấu, ta trông hắn tàn ra khí phách hơn người, tuyệt đối không phải kẻ phong lưu tham nữ sắc. Phi Nghệ đường từ khi mở cửa cũng đã có quy định của mình, chỉ là nơi biểu diễn, không phải chốn mua vui hoan ái. Ta sẽ đứng canh ở ngoài, phòng nếu có chuyện muội cứ la lên, ta lập tức không để muội chịu thiệt.

- Cảm ơn tỷ!

Hàn Mai thong thả bước ra ngoài, hôm nay chỉ có một vị khách nên không biểu diễn ở đại sảnh, Hoa Nương đã sắp xếp một căn phòng cao cấp, bày sẵn bàn trà cùng điểm tâm..

Bước tới cửa căn phòng, đột nhiên nàng cảm thấy có cái gì đó chột dạ, bèn xoay người về phòng chuẩn bị lấy một tấm lụa mỏng che mặt, cài lên tóc một cây trâm dài nhọn...

Kẻ có thể dùng tiền bao trọn Phi Nghệ cư này không phải là kẻ tầm thường. Trước đây Hoa Nương đều tìm có từ chối những kẻ phóng túng muốn thể hiện mình mà chơi quá tay như vậy, lấy mức giá rất đắt cho việc bao trọn Phi Nghệ đường, nghe đâu phải đến mười ngàn lượng bạc một giờ...

Phải, đêm nay Dương Tử Luân muốn phóng túng bản thân, trước giờ hắn chưa từng có ý định làm như vậy. Hôm nay chính là ngày sinh nhật Bạch Hương, mấy năm qua ngày này đều chỉ có một mình hắn uống rượu, kết quả là chỉ tích tụ thêm nỗi sầu khổ, hắn như muốn phát điên..

Trên đời này lại có người chỉ dùng một điệu nhạc mà hóa giải tâm tư của người khác ư? Hắn không tin! Yêu thương và uất hận trong tim hắn, liệu có thể hóa giải như vậy?

Khi hắn uống đến chén trà thứ hai, có bóng người nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Bước chân uyển chuyển, xiêm y màu trắng thướt tha, thiếu nữ này dù đã dùng một tấm lụa mỏng che mặt nhưng quả thật vẫn không giấu nổi khí chất tao nhã phi thường, đặc biệt việc nàng dùng một tấm lụa che ngang mặt càng làm người khác chú ý đến đôi mắt. Một đôi mắt đẹp trong vắt, tương chừng có làn nước mùa thu sóng sánh bên trong..

Một khoảnh khắc ngắn ngủi cả Tử Luân và Đường Thuận đều ngây người.

Sóng mắt của Hàn Mai lướt quanh một vòng căn phòng, muốn tìm kiếm đánh giá đối tượng. Khi con mắt của nàng dừng lại trên gương mặt hấn, cây đàn trên tay nàng cũng rơi xuống đất, một tiếng khô khốc vang lên, toàn tâm can nàng cũng chấn động không ngừng như đứng trước sóng dữ.

Ông trời, oan nghiệt thế nào hấn lại có thể xuất hiện ở nơi xa xôi này? Hơn ba năm trước đoạt vị, bây giờ hấn phải cao cao tại thượng ngồi trên ngai vàng, sống trong tâm cung của mình mới đúng. Nhưng nàng không thể nhìn nhầm, trước đây dù nàng không còn để ý hay nhớ đến gương mặt của Luân Vương thì hình ảnh khi hấn cười ngửa, một tay cầm trường kiếm xông vào hoàng cung cũng khiến nàng không thể quên.

Lúc đó đôi mắt hấn đỏ ngầu khát máu, trên trán nổi rõ một vết sẹo, một mạch thúc ngựa nhằm thẳng hướng cung điện của nàng, đi đến đâu chém giết những kẻ cản đường đến đó. Ngay cả lúc nàng nhảy xuống sông, hấn cũng đã đuổi đến sát nút...

Rất nhanh nàng ý thức được sự nguy hiểm này. Hàn gia bị hấn lôi ra xét xử, trừng phạt không chừa lại một người, riêng nàng còn có mối hận thù để lại trên gương mặt hấn, hấn nhất định sẽ không thể buông tha cho nàng đường sống nếu như phát hiện ra nàng.

Thân mình nhỏ nhắn vì không thể bình tĩnh mà run rẩy, Hàn Mai giả bộ cúi xuống nhặt cây đàn, đôi mắt lo lắng không dám nhìn thẳng, chỉ nhỏ giọng nói một câu:

- Hai vị công tử, e rằng cây đàn của tiểu nữ không thể sử dụng được...

hôm nay không thể biểu diễn... ngày mai các vị vẫn có thể quay lại...

Từ Luân thu hình bóng nàng trong ánh mắt, cảm thấy trực giác từ này giờ rung động mạnh mẽ, có chút gì đó cũng như vượt quá cảm giác hiểu kì. Hấn đứng dậy, từng bước lại gần nàng. Cúi người một chút, cẩn thận đánh giá đối phương.

Hàn Mai không ngẩng đầu, con người xinh đẹp hỗn loạn, vốn là mỹ nhân, ngay cả lúc hoang mang vẫn xinh đẹp hơn người, điều đó khiến người khác càng tập trung ánh nhìn vào đôi mắt nàng.

Khi tia nhìn của Từ Luân lướt qua đuôi mây thanh tú của nàng, ánh mắt của hấn bỗng tối sầm, giây lát sau trong mắt như nổi lên tia máu.

Người con gái trước mắt này, có một nốt ruồi rất nhỏ nơi đuôi mây.

Kẻ mà dù hóa thành tro hấn cũng muốn tìm ra đó, cũng có một nốt y như vậy. Để tìm ra kẻ đáng hận đó, hấn đã lục tung tất cả bức họa ở hoàng cung về Hàn Mai thái hậu, không muốn bỏ sót một chi tiết đặc biệt nào nhằm nhận dạng ả. Suốt một năm đầu truy nã không có kết quả càng làm hấn căm hận hơn, lại không ngờ nơi phía nam giáp ranh biên giới này lại vô tình nhìn thấy một người giống như vậy.

Chính thời gian hấn không ngừng truy quét đó, Hàn Mai lại sống ẩn dật trong rừng trúc, thỉnh thoảng mới bước chân ra ngoài, lần nào cũng có Lam Mặc đi cùng, đến giờ nàng cũng không hay Lam Mặc luôn âm thầm bảo hộ nàng. Nay y đã rời đi không rõ tung tích, Hàn Mai lại càng ra ngoài nhiều hơn cũng vì muốn tìm kiếm y, kết quả như sự giễu cợt của số phận...

Dù nàng đã muốn vứt bỏ quãng thời gian trước kia nhưng có lẽ khi đối mặt với Từ Luân, nàng phải tự thừa nhận chính mình từng là Hàn thái hậu...

Từ Luân không kiên nhẫn thêm một phút giây, trước con mắt ngây dại hoảng hốt của nàng, vươn tay bất ngờ giật xuống lớp lụa. Hấn tự nhủ nếu người này không phải ả, hấn cũng sẽ không tiếc hạ mình cáo lỗi với nàng.

...

Giấy không gói được lửa, lụa mỏng đã không còn che được dung mạo thật của nàng, giờ này mặt đối mặt, Hàn Mai cảm thấy không khí lạnh buốt.

Đường Thuận đứng đó ngây ngốc chứng kiến, chợt thấy chủ nhân của mình lớn tiếng cười vang, giọng cười sáng khoải ghê rợn.

Hao tổn bao tâm can truy quét, không ngờ vô tình lại bắt được, bây giờ hấn hoàn toàn có thể đem ả nhện độc này đi tế sống trước mộ phần Bạch Hương.

Hàn Mai nhất thời kinh hoàng, chỉ mong chạy trốn, nàng bèn bỏ lại cây đàn, luống cuống nhằm phía cửa chạy đi. Nàng không biết đối với nàng cái này có phải là báo ứng như Lam Mặc đã nói, nhưng hiện giờ nàng chỉ muốn chạy trốn, nàng muốn sống sót bởi lẽ có một mong muốn mãnh liệt khiến nàng phải sống đó là gặp lại y.

Nàng đã cố gắng sống như một con người mới, như những gì Lam Mặc đã dạy nàng... Nàng đã không còn là người của Hàn gia, không còn là hoàng thái hậu...

Dĩ nhiên nàng chẳng đi nổi mấy bước.

Dương Từ Luân không có một chút lưu tình, chỉ có căm hận như núi lửa bộc phát, dùng một chưởng hướng vào đôi vai nhỏ của nàng. Một thanh âm răng rắc ghê rợn như tiếng xương nứt vỡ vang lên, Hàn Mai kêu lên một tiếng rồi ngã ngào xuống đất, gương mặt trắng bệch vì đau đớn.

Con người nàng đầy hỗn loạn nhìn về phía Từ Luân. Nàng cảm nhận bàn tay hấn siết chặt đến mức nào, một chưởng tiếp theo có thể lấy mạng nàng.

Từ Luân thực sự muốn băm nát người đàn bà này ngay tại đây, song hấn biết mình có lẽ sẽ đem ả tế sống trước mộ phần Bạch Hương, tự bản thân kìm nén con thịnh nộ, tất cả dồn qua đôi mắt đỏ ngầu như nham thạch.

Từ ngoài cửa có người hốt hoảng bước vào, đó là Hoa Nương và A Bích do nghe thấy tiếng kêu của nàng. Vừa vào trong phòng đã thấy nàng nằm bẹp dưới đất, gương mặt nhợt nhạt vì đau đớn mà đỏ mề hôi lạnh, người khách kia tỏa ra sát khí ngùn ngụt, thậm chí Hoa Nương cũng cảm thấy ngạt thở và kinh sợ.

A Bích vội đến bên nàng, thấy nàng đau đớn, vội vã nhìn lên Từ Luân, ánh mắt nó đầy căm hận, tỏ ra ngoan cường mà quát lớn:

- Nam nhân thôi, ngươi dám làm đau thần tiên tỷ tỷ? Ta liều mạng với ngươi!

Con bé không suy nghĩ cầm lấy lọ hoa trên bàn lao tới, ánh mắt Từ Luân thoáng quét qua, hấn chưa động thủ, Đường Thuận đã nhanh lẹ đến không chế A Bích, cô bé giãy dụa, không ngừng phản kháng khiến gã cũng nhất thời rối trí vì không dám lỡ mắng đá thương trẻ nhỏ.

- Vị công tử này, tại sao có thể tùy ý đá thương người như vậy? - Hoa Nương cảm thấy người trước mặt đang hóa khí ngút trời, cũng không dám lớn giọng, trước hết là dùng lý lẽ nói chuyện.

Từ Luân chìm trong thù hận, đã không còn muốn nghĩ đến bất cứ cái gì, vung ống tay bước ra khỏi phòng, giọng điệu âm lãnh ra lệnh cho Đường Thuận:

- Mang ả theo, trông chừng cẩn thận, lập tức hồi kinh!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hàn Mai không rõ bây giờ là ngày hay đêm, đau đớn đã làm nàng hôn mê bất tỉnh. Nàng còn nhớ lúc Luân để sai người lôi nàng ra khỏi Phi Nghiê cư, trói hai tay nàng kéo sau ngựa như một phạm nhân, cánh tay nàng chịu đau từ vai trái truyền tới không thể chống đỡ nổi, cả người gục xuống liền lập tức bị ngựa kéo lê, nàng tưởng chừng cánh tay trái này đứt rồi sẽ không dùng được nữa. A Bích và Hoa Nương đuổi theo bị đám thuộc hạ của hấn đẩy ngã, A Bích khóc sụt sùi không thôi, câu cuối cùng trước khi nàng bất tỉnh còn nghe thấy là con bé thề sẽ thay nàng tìm Lam Mặc cứu nàng..

Lam Mặc, Lam Mặc...

Y còn sống hay đã chết?

Bây giờ trong đau đớn nàng lại nghĩ rằng, nếu y đã chết, nàng cứ như thế này mà chết đi là có thể gặp lại y là tốt rồi, còn nếu y còn sống, đối với nàng sẽ là âm dương ly biệt.

Âm dương cách biệt? Nàng quên mất y là đạo gia, không chừng âm dương thuật y cũng tinh thông, đối với người chết có thể triệu hồi linh hồn, như vậy dù hồn nàng vất vưởng ở ngàn dặm cũng có thể gặp y...

Thế cũng tốt, tốt hơn bây giờ.

Nàng nhìn quanh căn phòng tối om, tay chân nàng đều bị trói, cả người nằm sõng soài trên nền đất lạnh.

Đây vốn là nhà kho của một quán trọ, Từ Luân đã thuê quán trọ này, đem nàng nhốt vào kho tối, sai thuộc hạ bên ngoài canh chừng. Lúc này hấn mong muốn lập tức hồi kinh.

Sương xuống làm đêm rất lạnh, sàn đất lại lạnh lẽo như băng, Vóc người mẫn mai không ngừng run rẩy, nàng cảm thấy mình có thể vì đau đớn và kiệt sức mà chết đi rồi.

Trước lúc chết con người ta thường hồi tưởng quá khứ, những điều đầu tiên mà nàng nhớ đến không phải là quãng thời gian ngồi trên ngôi hoàng thái hậu huy hoàng mà là khi còn sống với mẫu thân.

Mẫu thân nàng thật tội nghiệp, bị phụ thân nàng hắt hủi lạnh nhạt, cuối cùng cô quạnh đợi chờ người đàn ông đó cho đến chết.

Nàng còn nhớ năm nàng bảy tuổi, đám con cái của chính thê ai cũng khinh bỉ hai mẹ con nàng, nàng thề trong lòng sẽ khiến thiên hạ này không còn ai xem thường mình...

Khi mẫu thân chết, nàng không hề khóc, tranh thủ sự chú ý của tiền bối trong tộc, trở thành tiểu thư xuất sắc nhất, cứ như vậy mà ngồi lên ngôi cao nhất của nữ nhân thiên hạ... Từ đó nàng đã không còn tình cảm, chỉ có dã tâm...

Nếu mẫu thân cũng có dã tâm một chút thì tốt rồi...

Nàng nhớ mẫu thân khi lâm bệnh nặng đã cô quạnh như thế nào, trước khi chết chỉ mong phụ thân một lần ghé qua. Mẫu thân là đệ nhất tài tử kinh đô, cầm kì thi họa đều vượt trội hơn người, trước khi chết người dùng chút khí lực cuối cùng hát lên một đoạn ca ngâm, nói lên nỗi chờ đợi thương nhớ của người phụ nữ...

Đối với người đó là sự chia cách, đối với ta đó là sự chờ đợi...

Chờ đợi người cho đến chết...

Hàn Mai cảm thấy nàng bây giờ cũng có phần giống như mẫu thân: Nàng chờ đợi Lam Mặc. Tuy thời gian nàng đợi chờ y không dài như vậy, y cũng không phải nam nhân của nàng, y cũng không phụ bạc gì nàng, nhưng chỉ ít nàng đã chờ y, và đến khi chết cũng không thể gặp lại.

Lam Mặc, là người nam nhân duy nhất nàng từng chờ đợi...

Chờ đợi một ngày bóng dáng phiêu lãng của y thấp thoáng xuất hiện sau rừng trúc, y mỉm cười và nói: "Mai Nhi, ta đã trở về!"

- Lam Mặc, từ biệt...

ta hát bài này cho người... - Nàng mỉm cười, khóe mắt ướt lệ - Đạo gia không nói dối, nhưng người đã nói dối ta một lần... người đã nói là ta hát không hề hay...

Gần ba năm trước.

Hàn Mai từ gian bếp của căn nhà trúc bước ra, mặt mũi xinh đẹp đã tèm lem. Nàng ho sặc sụa, giọng điệu cầu cứu:

- Lam Mặc, lửa bên nhà bếp rồi!

Y đang yên tĩnh xếp chân ngồi thiền dưới bóng trúc, nhắm mắt dưỡng thần, gương mặt đang bình thản như vậy lại bị giọng nói gấp gáp của nàng quấy rầy.

Y mở đôi mắt hướng về phía căn bếp đang bốc khói mù mịt, đôi mắt ấy ánh lên một tia nhìn không cam tâm.

Đạo gia luôn phải khoan thai bình tĩnh, đạo gia phong thái phải ung dung như thần tiên, y lại nhắm đôi mắt, thản nhiên dùng giọng phân phó:

- Thủy khắc Hỏa, mau ra suối xách nước về !

- Hờ! - Nàng miễn cưỡng cầm thùng gỗ ra suối xách nước.

Lam Mặc tên cũng như người, nhà cháy còn không vội vàng, đúng là một gã đạo nhân kì quái.

Khi nàng khệ nệ xách được một thùng nước trở về đã thấy nhà trúc cháy hết. May mà hôm nay không có gió lớn nên lửa không bén sang cả khu rừng. Nàng hoảng hốt nhìn sang Lam Mặc đang ngồi tu luyện.

- Lam Mặc, nhà của chúng ta....

- Cháy hết rồi! - Y vẫn thản nhiên nói.

- Bao nhiêu đồ đạc cháy hết, đêm nay ta phải ngủ ở đâu? - Nàng bức bối to tiếng.

- Vậy lần sau hãy đi nhanh hơn một chút!

- Nhanh hơn thì cũng không xách được bao nhiêu nước, lẽ ra ngươi phải giúp ta!

- Việc ngươi gây ra, phải học cách tự chịu trách nhiệm!

Lúc này y mới đứng lên, ánh mắt có chút nghiêm khắc nhìn nàng. Y rút sau lưng thanh đạo kiếm đưa cho nàng và nói:

- Đi chặt lại trúc để đóng nhà!

- Làm sao ta làm được?

- Ngươi đã không có kĩ năng để tự sinh tồn lại còn không có ý thức đấu tranh! - Miệng y lại tuôn ra những lời như giảng đạo, không nhanh không chậm bước về phía những khóm trúc mọc dày.

- Đạo nhân, quay lại cho ta, ai nói ta không thể sinh tồn? Ta đã gần mười bảy tuổi, có nghĩa là ta đã sống mười bảy năm! - Nàng bức dọc gọi với theo, gã đạo nhân này dám coi thường nàng, nếu bây giờ nàng còn quyền lực như trước nhất định sẽ dạy cho y một bài học.

Lam Mặc chết tiệt, luôn lấy sự tĩnh tại khiêu chiến sức chịu đựng của nàng. Thế nhưng suốt bao năm nay cũng chỉ có y dám ra lệnh và ra lệnh được cho

nàng. Y thực sự lợi hại, nàng không dùng được bất kì thủ đoạn toan tính nào với y, giống như khoảng cách giữa tiên nhân và người phàm thường không có thể đối chọi, sự cao thâm lợi hại của y khó có thể kể hết trong vài lời...

Nàng chạy lại chỗ y, đoạt lại thanh kiếm và nói:

- Chặt cây trúc mỏng manh này ta cũng làm được! Kim khắc Mộc, ha ha!

Lam Mặc khoanh tay đứng nhìn, lúc nàng chặt gần đứt thân cây, y không vội gì mà nói:

- Chặt như vậy, thân cây sắp đổ xuống người ngươi!

Nàng ngược mắt lên đã thấy cây trúc cao ngất đổ xuống, đưa tay lên ôm đầu. Một hồi sau không cảm thấy gì lạ mới hé mắt ra nhìn, không thấy cây trúc dài đầu mà chỉ còn vài đoạn trúc độ dài hơn thân người. Y xếp gọn chúng, lấy vải buộc lại rồi vác lên vai, thông thả bước về.

- Lam Mặc, tuy ta không có những kĩ năng sống và làm việc như người bình thường nhưng cũng có những việc mà ngươi không tưởng tượng nổi...

- Âm mưu thủ đoạn ác độc của ngươi? Nếu lợi hại như vậy ngươi đã trốn thoát khỏi ta rồi!

- Đó là tại ngươi quá cao tay, ha ha... - Nàng cười giả tạo - Hơn nữa ta cũng thấy bình thường ngươi đối với ta không quá tệ nên mới miễn cưỡng ở lại... ta thấy ngươi so với người thường có cái đầu óc thông thái gấp ba lần, nói thật đi, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi? Đạo hạnh bao nhiêu năm?

- Ngươi bao nhiêu tuổi? - Y hỏi lại nàng

- Ta nói rồi, ta mười bảy.

- Đúng là tuổi ta gấp ba lần tuổi ngươi!

- Đây, ta đùa thế chứ không tin ngươi năm mươi mốt tuổi đâu, ngươi cùng lắm hơn ta mười tuổi!

- Ta đã có năm mươi năm đạo hạnh, nếu ngày nào ngươi cũng ăn chay tu luyện theo ta, ba mươi năm nữa ngươi vẫn sẽ giữ được hình dáng này...

- Lam Mặc, ngươi định sống đến bao nhiêu tuổi, ngươi cứ sống thêm một trăm năm nữa đi, nếu ngày nào cũng dùng đầu óc của ngươi kiếm tiền, trăm năm nữa ngươi có thể xây hoàng cung bằng vàng đấy...

- Người tu hành lấy việc đắc đạo thăng tiên làm trọng, thất tình lục dục, dã tâm của thế gian đều bỏ qua! - Y nhìn nàng giảng giải.

Khi bắt đầu dựng lại nhà, thấy nàng chỉ quanh quẩn mà không làm được gì, y đột nhiên thở dài rồi buông một câu:

- Mai Nhi, nếu như bỏ ngươi ra ngoài kia, ngươi làm sao có thể sinh tồn?

Nàng cũng suy nghĩ một chút, thời gian sống trong cung không động chân động tay vào bất cứ việc gì, lúc nào cũng chỉ lo đối phó với người khác, bây giờ không phải đau đầu lo việc sẽ làm thế nào thu tóm quyền lực vào tay mình và gia tộc của mình, cuộc sống giống như đã sinh ra một lần nữa vậy. Lúc đầu nàng cũng không thể tin rằng người như nàng có thể sống ở đây... Có lẽ sống như này lại là một cách sinh tồn khác.

- Lam Mặc, ta cũng có ưu điểm khác, ta có thể ca múa đàn hát, ta đã học từ mẫu thân rất nhiều, để ta hát cho ngươi một đoạn!

Lúc nàng hát, nàng cảm thấy y cũng ngẩng người ra mà nghe.

- Thấy chưa, với tài năng của ta, ta ít nhất cũng mở được một kĩ phường!

- Ngươi có biết kĩ phường là thế nào không? - Y nghiêm túc hỏi.

- Đối với kẻ tu đạo như ngươi có thể coi đó là chốn dung tục, nhưng ta mục đích chính là kinh doanh, một chút "bụi bặm" cũng không đáng kể gì!

Lam Mặc vuốt tóc, nhìn nàng không chút hoan nghênh mà nói:

- Ngươi đã từng hát cho ai nghe ngoài mẫu thân của mình chưa?

- Hình như ta chỉ hát trước mẫu thân...

- Nhân sinh có câu "con hát mẹ khen hay", ngươi hát như vậy không thể coi là thanh nhạc, như vậy không thể mở kĩ phường, ta cho ngươi biết thế nào là thanh nhạc đích thực...

Y dùng kiếm trong nháy mắt đẽ gọt thân trúc thành một cây sáo, đưa lên miệng thổi một đoạn, cũng là đoạn nhạc lúc này nàng vừa hát, nhưng so ra lại phi thường gấp vài lần, có thêm chiều sâu lẫn độ ngân, tưởng như âm thanh du dương từ chốn thiên thai...

- Theo những gì ta thấy, ngươi muốn mở kĩ phường hay thanh lâu, chí ít cũng phải được đến độ này nếu không sẽ không làm ăn được trên giang hồ... Ngươi phải biết núi cao còn có núi cao hơn, kĩ nghệ trong dân gian lại muôn vàn tinh tế thiên biến vạn hóa, kẻ tài còn có rất nhiều, những gì trong hoàng

cung dù có là tinh túy nhất cũng không sánh nổi chốn dân gian, dễ thấy ngư y giỏi nhất trong triều có khi còn không sánh được với một thầy lang trong thôn dã, cái các người thiếu là tầm mắt quan sát và kinh nghiệm...

- Thôi đủ rồi, đừng nói nữa...

...

...

Lam Mặc nói như vậy mà khi nàng đến Phi Nghệ cư thử đàn hát, Hoa Nương đã nhận nàng ngay, còn nói nàng là người đàn hát hay nhất mà mình từng gặp...

Lam Mặc nói dối, dù thực sự y có vượt trội hơn cả nàng về âm luật đi chăng nữa thì chí ít y cũng phải thừa nhận khả năng của nàng là hiếm thấy trong số những người bình thường chứ?

Dù trước đây nàng có là người phụ nữ ở ngôi cao quyền lực khiến kẻ khác dè chừng đến bao nhiêu, đối với y lại chỉ như con thỏ ngốc, cho nên đôi khi nàng cảm giác y không thuộc về thế giới này mà thuộc về một chốn phi thường khác...

Thậm chí nàng cũng hiểu rằng đối với y, nàng không thể với tới, cho nên không thể có chuyện trở thành nữ nhân của y...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lúc này nàng nghĩ rằng mình sẽ chết, không còn muốn nghĩ đến điều gì, chỉ muốn hát lên khúc ca chờ đợi đó.

Cái gì mà là báo ứng, y nói đều đúng, nàng trước sau gì đều là người của Hàn gia, nàng cũng phải chịu tội, dù năm đó nàng không oán hận dùng dầu ấn nung trừng trị Luân vương thì vẫn có thể có kết quả này.

Bất cứ kẻ nào có lời lẽ động chạm đến mẫu thân của nàng, dù là vô tình hay hữu ý nàng đều không tha thứ. Người đời có thể mắng nàng ngoan độc, có thể nói nàng đã tâm tàn nhẫn nhưng không thể làm thấp hình tượng của mẫu thân. Cả Hàn gia này bao gồm nàng có thể là kẻ xấu, nhưng nhất định không bao gồm mẫu thân của nàng.

Bỏ qua đi, nàng quá mệt mỏi rồi, lúc này cũng như mẫu thân, nàng muốn hát lên một khúc rồi có thể chết đi, giống như ngọn lửa tàn bùng lên rồi tắt.

Giữa đêm tối có một thanh âm khi thì vút cao, khi thì trầm lắng, khi chan chứa yêu thương, khi như chìm xuống đáy vực của sự cô đơn tuyệt vọng...

Càng nghe càng thấy rung động tâm can, đánh thức tâm hồn con người.

Hai người cận vệ của Từ Luân đứng gác bên ngoài không tránh khỏi cảm giác đờ đẫn, quả thực như muốn cuốn vào thanh âm tuyệt diệu mà bi thương đó. Thanh âm của nàng mỗi lúc một vọng xa, giống như những đợt sóng thăm thẳm đánh vào màn đêm tĩnh lặng như tờ.

Dương Từ Luân nghĩ trên lầu hai, hẳn nghĩ đêm nay là đêm đầu tiên hẳn ngon giấc sau cái chết của Bạch Hưong, nhưng thực sự khi vừa đặt lưng xuống giường hẳn đã chấp chờn trần trọc, điều mà hẳn mơ thấy nhiều nhất chính là Bạch Hưong...

Hắn nghe thấy một âm thanh nhói lòng khiến cho người ta muốn khóc, mỗi lúc lại có thể khiến người khác đau triệt nội tâm, cảm giác người đang ca khúc nhạc này cũng sắp tan biến...

Chờ đợi mệnh mông, khổ đau tuyệt vọng, âm dương cách biệt... chẳng phải chính là tâm trạng của hắn sao?

Hắn đang hoang mang thì thanh âm đó dứt quãng rồi biến mất.

Hắn ngồi dậy, gọi thuộc hạ của mình là Đường Thuận vào, tra hỏi xem kẻ nào vừa hát giữa đêm khuya. Đường Thuận sắc mặt bối rối rồi cũng bẩm báo:

- Bệ hạ, tiếng hát phát ra từ nhà kho, thần e là...

Hắn trừng mắt, gân máu trong mắt lại nổi lên, siết chặt nắm tay, tức giận ra lệnh cho thuộc hạ:

- Làm cho ả câm miệng, tránh để quấy nhiễu người khác!

Hắn và dứt lời, một thị vệ canh gác dưới kho đã hốt hoảng chạy lên bẩm báo. Chuyện là hai người họ canh gác ngoài kho nghe thấy tiếng ca đột ngột đứt quãng, cảm thấy trong kho yên ắng dị thường bèn thử mở cửa, đem đuốc vào soi...

- Muôn tâu bệ hạ, người trong kho đã.... Dường như đã chết!

Hắn phẫn nộ hung hăng bước xuống kho, người đàn bà này, tại sao có thể chết dễ dàng như vậy? Không phải một tay hắn băm nát trước mộ phần Bạch Hương, ả làm sao có thể tự chết như vậy?

Thuộc hạ hướng ngọn đuốc soi phía nàng cho hắn nhìn rõ. Hàn Mai tĩnh lặng khép chặt đôi mắt phượng, tuy bộ dạng tiều tụy khốn khổ nhưng vẫn xinh đẹp tựa một đóa hoa mai mọc trên băng tuyết như chính tên gọi của nàng. Đặc biệt trên môi nàng còn lưu lại một nụ cười nhẹ, mãn nguyện thoải mái vô cùng.

Nụ cười đó làm Tử Luân vô cùng chướng mắt. Ắ muốn trêu tức hắn, gương mặt hạnh phúc vô tư kia thực sự giả tạo, ả muốn tìm đến cái chết để trốn tránh sự đền tội, thậm chí còn tỏ ra thanh thản vui vẻ như vậy thách thức hắn, y hết như gần năm năm trước ả đã cười trên sự nhục nhã của hắn.

Hắn không thể ngờ rằng, giây phút nàng chấp nhận bước vào cái chết, tâm tư của nàng không hề có một tia vương bận đến hắn, nụ cười đó dành cho Lam Mặc.

Lam Mặc, nàng yêu thích y...

Lam Mặc, nàng phải từ biệt y...

Nàng không thể tu luyện đắc đạo để ở bên y mãi mãi, nhưng là một linh hồn thì nàng có thể tồn tại bất diệt, sinh tử lúc này thực sự nhẹ nhàng...

Dương Tử Luân rống giận, dùng chân đạp vào mình nàng mà hét lớn.

Đôi mắt kia vẫn nhắm nghiền.

Đường Thuận can ngăn hắn, gã cảm nhận người phụ nữ này có thể chưa chết. Gã cúi xuống đưa tay lên mũi kiểm tra rồi lại chạm vào động mạch cổ.

- Bệ hạ, nàng chưa chết, chỉ là hôn mê sâu, còn có sốt cao do vết thương trên vai sưng tấy...

- Giữ lại cái mạng của ả bằng mọi giá, nhất định phải đem đến trước mộ Bạch Hương mà tể sống!

Dương Tử Luân nhanh chóng xoay người rồi đi.

...

...

Đường Thuận nhận mệnh lệnh giữ lại sinh mạng cho nàng, không dám để nàng trong kho ảm thấp nên bèn dùng một căn phòng kế bên phòng mình cho nàng ở, thuê đại phu chữa trị, bên ngoài vẫn cho người canh gác ngày đêm không dám khinh suất.

Hàn Mai vẫn trong cơn hôn mê mặc dù tình trạng có khá hơn, trong lúc trông coi nàng, gã thường thấy nàng lầm nhấm một cái tên: "Lam Mặc"

Đường Thuận vẫn không tin được người con gái xinh đẹp thuần khiết này lại là Hàn thái hậu nổi danh một thời đứng đầu chi phối hậu cung, tuy gã trước đây chưa từng có cơ hội trông qua thái hậu nhưng cũng không nghĩ nàng lại trẻ như vậy. Đặc biệt bây giờ nhìn đi nhìn lại đều thấy nàng thánh thiện điềm lệ động lòng người, người như có thể từng độc ác như loài rắn, vì quyền lực làm hại vô số người?

Có điều, kẻ thù mà chủ nhân gã đã khắc cốt ghi tâm không dễ gì nhầm lẫn., rõ ràng nàng cũng nhận ra Luân đế và định bỏ chạy...

Hàn gia gây tội lỗi còn chưa đủ, nàng còn đắc tội với Luân đế, giết hại người hắn yêu thương nhất một cách man rợ, số kiếp của nàng không cần biết cũng đoán được.

Có lẽ mỹ nhân vốn là họa, người càng đẹp thì càng độc, Đường Thuận tự nhắc nhở mình không được phép chủ quan...

...

...

Buổi tối hôm sau tình trạng của nàng đã khá lên nhiều, Đường Thuận cũng đoán rằng nàng sắp tỉnh lại.

Lúc này Dương Tử Luân cũng bước vào xem chừng, khi thấy Đường Thuận có vẻ đắc ngộ với nàng tốt quá mức, gương mặt hắn lập tức có biểu hiện không hài lòng.

- Đường Thuận, ta đã nói rằng chỉ cần giữ lại tính mạng ả, không cần đắc ngộ đến mức này!

- Tâu bệ hạ...- Đường Thuận ái ngại nhìn hắn - Đợi sau khi nàng tỉnh lại, chắc chắn đảm bảo tính mạng..

Từ Luân bước về phía giường quan sát. Mỹ nhân nằm đó hơi thở đều đặn, gương mặt thoải mái bình yên như đang ngủ, không hề có một dấu hiệu ưu tư đau khổ, trên môi thoáng chốc lại cười mỉm vô tư có phần ngây ngốc.

Lửa giận bùng phát, hấn không hề suy nghĩ thêm, lập tức vươn tay muốn thô lỗ ném kẻ thù ra khỏi giường. Đường Thuận vội lại ngăn cản cầu xin:

- Bệ hạ, nếu người làm vậy, vết thương sẽ càng nặng thêm, nàng ta không thể bảo toàn tính mạng cho đến lúc về kinh thành!

Từ Luân đặt nàng xuống, lời của Đường Thuận nói cũng có lý, nhưng người đàn bà này là nỗi oán hận lớn nhất của hấn, hấn không cho phép ả thanh thân.

Hấn quan sát thấy tình trạng của nàng đã khá hơn, bèn bắt buộc Đường Thuận mang nàng xuống kho rồi tìm cách làm cho nàng phải tỉnh lại ngay.

Đường Thuận không ngăn được hấn, đành nhìn những thuộc hạ khác đem nước lạnh dội lên nàng. Sau một cơn ho sặc sụa, Hàn Mai yếu ớt mở mắt.

Nàng biết mình không chết, thật mừng cười... Luân để không để nàng chết, nàng biết hấn muốn mang nàng về cung xét xử như những tội đồ Hàn gia, phải chịu nhục hình đau đớn đến chết...

Cũng là cái chết. chỉ là cái chết đau đớn hơn mà thôi. Chết rồi thì không có đau đớn. Lam Mặc từng nói người tu đạo như hấn cũng từng chịu qua những thử thách khắc nghiệt, giày vò thân xác để đạt cảnh giới cao. Nàng không nên sợ hãi. Lam Mặc trước đây không biết đã chịu khổ hình gì mới đạt đến cảnh giới tĩnh tại như vậy. Nếu nàng có thể bình tĩnh hơn y, y nhất định sẽ không thể xem thường nàng, nghĩ đến vậy nàng có thể vui vẻ mà mỉm cười khê.

Nàng không để ý đến trong mắt kẻ đối diện ngập tràn sát khí. Chính Từ Luân cũng không ngờ rằng sau hơn ba năm người đàn bà này lại trở nên thân nhiên như vậy, còn có thể trước mặt hấn mà lơ đãng cười. Trước đây hình ảnh Hàn thái hậu lạnh lùng kiêu ngạo, âm ngoan hiểm độc không kẻ nào dám đến gần thì bây giờ ả lại đạt đến một trình độ thâm hiểm khác ư? Có thể bình tĩnh như vậy, còn có thể vô tư giả tạo như vậy.

Hấn bước tới, hung bạo bóp chặt cằm nàng, Hàn Mai vì đau mà kêu lên một tiếng, gương mặt bị giữ nhìn thẳng người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

- Hàn thái hậu, không phải không nhận ra ta chứ? - Tiếng tiếng của hấn rít qua kẽ răng.

Nàng mở to đôi mắt, nàng đương nhiên nhận ra, hấn là Luân vương, ngày nào còn để nàng nhục nhã, bấy giờ đã ngồi trên ngôi cao nhất, so với nàng đúng là hoán đổi vị trí. Hoàn cảnh của nàng bây giờ cũng như hấn lúc đó.

- Nhận ra... - Bấy giờ nàng đã hiểu mình không thể thoát khỏi kiếp nạn này, không thể thoát khỏi hấn nên dùng giọng điệu bình thản đáp lại. - Người chính là Dương Từ Luân không phải sao?

Từ Luân tức giận mà cười, gia tăng lực nơi đầu ngón tay như muốn bóp nát gương mặt mỹ miều này.

Nàng giữ cho tâm lặng, chỉ dùng đôi mắt to chăm chăm nhìn lại hấn, cái nhìn không rõ là chứa hàm ý gì, xen lẫn một chút vô tâm, một chút xem thường, một chút giễu cợt.

Chợt nàng nghĩ rằng bây giờ chỉ cần khiêu khích hấn là có thể lập tức chết, không mất công đồng dài, ánh mắt nàng càng thêm phần kiêu ngạo, ánh mắt cố tình trêu ngươi sự chịu đựng của kẻ khác.

Từ Luân lập tức tát nàng, thân mình nàng gục xuống, nàng dùng lưỡi liếm đi máu trên môi, nàng cười vô cùng đẹp đẽ.

Người đàn bà này... hấn lập tức muốn chém chết ngay tại đây, sau đó mang đầu ả về trước mộ phần Bạch Hương làm lễ tế cũng có thể tạm chấp nhận được. Hấn lập tức rút kiếm, nắm chặt trong tay, sát khí ngập tràn khiến thuộc hạ ai nấy đều cảm thấy không thể thở.

Hấn giống như một khối lửa hận thù, nàng lại đối lập với hấn, lạnh lẽo thờ ơ như một tảng băng. Khi hấn vung kiếm lên, bắt gặp thái độ của nàng cao ngạo nhất, một phần sợ hãi cũng không có, thậm chí trong mắt nàng còn thấp thoáng sự đắc ý và chờ đợi.

Người đàn bà này không tiếc sống chết, thậm chí còn cố tình dằn dặt cho hấn giết ả, suýt nữa thì ả đã thắng.

Ánh mắt của ả thực sự đáng ghét, đáng căm hận. Tạo hóa đã sai lầm khi ban tặng một đôi mắt tuyệt mỹ cho một con ác quỷ...

Từ Luân cười tàn ác, ném kiếm xuống trước mặt Đường Thuận mà ra lệnh:

- Trước hết hãy moi đôi mắt của ả ra cho ta! Để xem không còn đôi mắt đó, ả còn thứ vũ khí gì?

Đường Thuận sững sờ, Hàn Mai cũng kinh ngạc. Từ Luân đã càng thông minh cao thâm hơn trước rất nhiều, hắn đã đoán được dụng ý của nàng. Hắn không giết nàng ngay mà trước hết hành hạ nàng từng chút một.

Đường Thuận lúng túng, bị ánh mắt của chủ nhân bức ép, gã đành nhặt kiếm lên bước về phía nàng. Bất ngờ này khiến cho Hàn Mai hoảng loạn trong lòng, nàng thà chết ngay chứ không muốn mất đi từng giác quan, nàng lo sợ rằng người mù lửa chết đi rồi thì linh hồn vất vưởng cũng không thể tự tìm đường, chỉ ít nàng còn muốn trông thấy Lam Mặc...

Trong giây lát ánh mắt nàng có chút ý tứ cầu xin Đường Thuận, nàng không cầu xin hắn tha cho nàng mà cầu xin hắn hãy dùng một kiếm kết liễu mình. Trước đôi mắt đẹp mê người đang khấn cầu mình như vậy, Đường Thuận tự cảm thấy áy náy vì không thể thành toàn cho nàng.

Hai tiếng thét thê lương của nàng xé toạc không gian, trừ Từ Luân, người người đứng đó đều tê tái cõi lòng. Đau đớn khiến nàng gục xuống, đôi bàn tay đưa lên ôm mắt. Mùi máu tanh ghê rợn, trước mắt nàng không còn thấy bất cứ thứ gì, chỉ một màn đen mù mịt.

Nàng đã không còn đôi mắt...

"Lam Mặc, Lam Mặc, ta đã không thể trông thấy ngươi, ta không còn có thể đi tìm ngươi... liệu ngươi có đi tìm ta không?"

"Lam Mặc, rất đau, ta không thể chịu đựng..."

...

[Một năm trước.

- Ngươi có thể không kêu được không? - Lam Mặc nhìn nàng, ánh mắt sốt sắng mà nói - Như vậy ta không thể bình tâm...

Một vài giọt nước mắt còn đọng trên gương mặt nàng. Lam Mặc đạo nhân chết tiệt, cái gì không thể bình tâm được, không phải đạo gia thì luôn bình tĩnh tự tại sao? Y đâu có bị trọ chân giống nàng, y làm sao biết nó đau đến mức nào.

- Ta chuẩn bị nắn lại khớp xương, tốt nhất là ngươi hãy ngừng kêu kéo sẽ cắn vào lưỡi...

- Biết rồi...

Y ngồi xuống đất, nhẹ nhàng cầm cổ chân nàng lên, nàng cắn chặt răng sẵn sàng chịu đựng. Chần chừ một giây y nói:

- Ngươi cúi đầu xuống một chút!

- Làm gì?

- Cắn vào vai ta!

- Được sao? - Nàng không nghĩ ngợi lập tức cúi xuống vai y, há miệng cắn sẵn vào bả vai đối phương.

A, tưởng chừng đến đạo sĩ này đáng người cao gầy thế mà bờ vai cũng cường tráng rắn chắc nha, nàng vừa mới nghĩ thế trong đầu, lập tức con đau từ chân dội đến khiến nàng chỉ có thể gạt bỏ mọi suy nghĩ, cắn phập vào vai y để truyền bớt con đau đón...]

...

...

Lần này trong cơn hôn mê nàng đã nhìn thấy y...

Nàng đứng trong một không gian tăm tối như một hang động sâu hút, chợt ánh sáng từ đâu truyền tới mạnh mẽ. Ánh sáng quá chói lòa, chiếu vào đôi mắt làm nàng thấy đau...

Phía trước mặt nàng dường như là cuối hang động, nơi nguồn ánh sáng mạnh mẽ nhất... Phía đó có một bóng dáng thấp thoáng...

Tóc dài buộc thả sau lưng, một thân đạo y màu thiên thanh, bóng dáng y hòa trộn với ánh sáng càng thêm phần hư ảo...

Y đang quay lưng lại phía nàng, nàng chỉ có thể gọi: "Lam Mặc, Lam Mặc!"

Y khẽ xoay người, nàng nhìn thấy gương mặt y, nụ cười ấy thoáng qua như không...

- Mai Nhi, ngươi không được theo ta!

Tại sao y không muốn nàng đi theo? Đây là nơi nào, chẳng nhẽ là đường hầm ranh giới cửa sự sống và cái chết? Y sắp bước qua nơi đó...

Nàng cố sức chạy theo, y dùng ánh mắt không hài lòng hướng về phía nàng. Mặc kệ y, nàng ầm ục hét lớn:

- Lam Mặc, ta muốn chết, người trên đời này đối xử tốt với ta chỉ có mình mẫu thân và người, các người đều đã chết, ta không muốn sống... Lam Mặc, cho ta đi theo người, ta muốn cùng người sống chết, ta không cần làm nữ nhân của người, chỉ cần có thể theo người!

Ánh mắt của y không lay chuyển, y bình tĩnh nói với nàng:

- Mai Nhi, nguyện vọng đó của người... không phải là tâm nguyện của ta!

...

...

Nàng nghĩ rằng mình đã khóc rất nhiều trong cơn mơ đó, khóc đến mức bên gối cũng ướt đẫm nước mắt, nhưng khi tỉnh dậy nàng mới chưa xót nhận ra, đôi mắt đã không còn, đến rơi lệ cũng không nổi.

Nàng không cần biết lúc này mình đang ở đâu, tất cả chỉ một màu đen tối. Đường như có một băng vải quấn trước mắt nàng...

Phải rồi, Luân Đế đã móc đi cửa nàng đôi mắt trước khi giết nàng..

Nếu nàng có thể chết nhanh hơn một chút...

Nhưng nàng lo sợ trong giấc mộng kia, Lam Mặc muốn bỏ rơi nàng, dù là sống hay chết cũng không muốn mang theo nàng. Có phải vì nàng phiền toái như vậy nên y mới cố tình bỏ đi?

Có phải y biết lòng nàng đã không còn vô tư, lòng nàng đã tương tư y nên mới trốn tránh?

Bây giờ giữa sự sống và cái chết, nàng nên chọn cái nào...

Sống hay chết, nguyện vọng của nàng vẫn luôn thống nhất, đó là gặp lại y.

Nếu như đêm đó nàng không uống say, chỉ ít còn có thể tiến y, nhìn thấy bóng y rời khỏi rừng trúc...

...

...

Hàn Mai lại nằm trên phòng trọ bên cạnh phòng Đường Thuận. Sau khi nhìn chủ nhân của mình có phần mất ngủ, gãi lại mang nàng lên đây. Nếu Luân đế có trách tội, gãi sẽ dùng lý lẽ rằng nếu không chiếu cố một chút, nàng sẽ mất máu mà chết ngay tại đây.

Gã biết Luân đế coi trọng nhất là lời thề trước mộ phần Bạch Hương, vừa nãy do một phút khó kìm chế mới muốn kết liễu cô nương này ngay lập tức. Gã đã chứng kiến bản lĩnh của cô nương này rồi, quả nhiên người có thể thách thức Luân đế, nữ nhân thiên hạ chắc chỉ có thể là Hàn gia - Hàn Mai thái hậu.

Nàng không mấy bận tâm đến sinh tử, có thể chấp nhận để người ta báo oán, thậm chí còn một chút không muốn bận tâm? Đường như nội tâm của người con gái này rất phức tạp, thứ nàng mong muốn không phải là bảo toàn tính mạng mà là một nguyện vọng khác.

Như vậy e là Luân Đế dù có báo thù cũng không đạt được thanh thân sáng khoải trong lòng.

Khi gã bước vào phòng, đã thấy nàng nằm trên giường, tay chân quờ loạn.

- Cô nương đừng động dậy nữa, sẽ càng ảnh hưởng đến những vết thương!

Nàng không biết người này là ai, nhưng giọng nói nhất định không phải là Dương Tử Luân.

- Người nói xem, có phải mắt của ta đã mất rồi?

Giọng điệu nàng bình thản nhưng lại chất chứa khổ tâm vô tận, Đường Thuận cảm thấy hồi tiếc trần ngập trong lòng. Người con gái này quả thực phi thường, có thể không lao xuống giường la hét đòi lại mắt...

- Đã mất rồi!

- Đây là đâu? Còn bao lâu mới tới kinh thành?

- Khoảng bốn, năm ngày đường nữa...

- Cũng không lâu quá nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Câu Dẫn

Nàng lại khẽ xoay người nằm xuống.

Chứng kiến một người con gái trong đau đớn hiểm nguy vẫn cố tỏ ra kiên cường, thậm chí vẫn toát ra khí chất cao quý, Đường Thuận lại càng thấy hoang mang. Gã chưa bao giờ gặp một người con gái kì lạ và phức tạp như vậy.

Gã rất muốn hỏi nàng xem liệu trước đây ân oán của nàng với Luân đế sâu nặng đến mức nào? Nàng đã làm gì Bạch Hương cô nương để Luân đế căm hận như vậy?

Nữ nhi chốn thâm cung vốn đã chẳng giản đơn, huống hồ nàng từng là người phụ nữ nắm quyền cao nhất thiên hạ.

...

...

Nàng nằm yên bất động, dải băng che ngang mắt kia khiến người ta không rõ là nàng đã thiếp đi hay còn tỉnh? Nhìn vào dải băng đó, Đường Thuận vẫn còn cảm giác day dứt trong lòng, gã trước giờ chưa từng động thủ với nữ nhi chứ đừng nói là một nữ nhi có vẻ ngoài thánh thiện xinh đẹp như vậy.

Nhưng dấu sao gã vẫn là thuộc hạ trung thành của Luân đế.

- Cô nương có muốn uống nước hay dùng một chút thức ăn không? - Hần bước đến gần một chút, nhỏ giọng hỏi.

Yên lặng một hồi không có tiếng đáp, suýt nữa Đường Thuận đã tưởng nàng không còn thức... Gã vừa định bước ra ngoài thì có thanh âm lạnh lùng mang theo phần chế giễu vang lên:

- Vị đại ca này, để ta nói cho người nghe...- Hàn Mai không vội vàng, thần nhiên mà nói - Tuy ta đã rời khỏi hoàng cung mấy năm, nhưng có một điều ta tin chắc là quy tắc bất hủ nơi đó, đó là kẻ bề tôi tốt nhất nên hoàn toàn phụng theo ý của chủ nhân, người trong cung nếu không muốn liên lụy đến mình thì hãy tránh quan tâm những việc bao đồng. Chủ tử của người muốn giết ta, người càng không cần đối tốt với ta...

Nói xong, trên môi nàng còn giữ một nụ cười nhạt, chính nàng cũng đang chế giễu bản thân mình.

Vừa rồi nàng đã nhớ ra, đã hình dung lại được cuộc sống trước kia của mình..

Người trong cung cũng như một thứ con rối, kể cả kẻ được ngồi trên ngôi cao nhất cũng không có nghĩa là sẽ luôn làm chủ được bản thân..

Nàng đã hiểu... quãng thời gian mà nàng muốn quên đi, thực sự không thể xóa được...

Cuộc sống mà nàng mong muốn... có lẽ sẽ trở thành một kí ức hư vô. Lam Mặc đã nói, nếu đến mùa xuân mà y không trở về thì có nghĩa là y đã chết...

Vì nàng không muốn tin, vì nàng có quá nhiều nghi ngờ... nhưng mặc kệ là chuyện gì đã xảy ra, nàng chỉ biết ... mỗi lúc lại càng xa cách hơn.

Người đó sống hay đã chết, người đó còn muốn để nàng ở bên? Bây giờ thực sự nàng không còn đáp án. Cho nên nàng mới hi vọng hàm hồ rằng, khi nàng chết đi, linh hồn vẫn sẽ có cơ hội gặp lại người đó.

Sống cả cuộc đời gần như vô nghĩa, thời gian nàng được sống với chính bản thân mình có lẽ chỉ có những ngày tháng ngắn ngủi khi mẫu thân còn khỏe mạnh, khi nàng còn được ở bên người cùng với quãng thời gian đã trải qua nơi Trúc Lâm ấy...

...

Trước thái độ này của nàng, Đường Thuận thực sự lúng túng không biết làm sao. Có lẽ nàng vốn đầy tự tôn, không muốn nhận sự thương hại của kẻ khác hoặc là nàng cũng không muốn người vô tội liên lụy vào mình...

Tuy là lệnh của Luân đế, nhưng chính gã đã xuống tay, bây giờ trong lòng gã phần hồi lỗi càng rõ.

- Cô nương nghỉ ngơi, lát nữa thuốc và cháo sẽ được mang tới...

- Không cần, ta muốn yên tĩnh... - Giọng nàng trầm nhẹ đáp lại, âm sắc có chút khách khí - Dù sao cũng đa tạ người đã chiếu cố.

Đường Thuận đầy khó xử đành bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Hàn Mai, nàng khẽ cười khổ. Đối với người tốt với mình cần phải biết nói lời cảm tạ, đây cũng là một đạo lý Lam Mặc nhắc nhở nàng.

Không phải nàng không biết đạo lý cơ bản này mà là trước đó nàng chưa hề cảm thấy có người đối xử tốt để nàng mang ơn...

...

...

Chỉ còn lại một mình, mỗi giây phút trôi qua nàng cảm thấy bóng tối thật đáng sợ...

Nàng bề ngoài dù cố gắng mạnh mẽ nhưng trong tâm lại cảm thấy yếu đuối nhỏ nhoi, cũng như quãng thời gian ngồi trên ngai cao đó, nàng đã cố đeo một chiếc mặt nạ cứng nhắc, nếu chiếc mặt nạ đó vỡ nát, mọi yếu mềm hèn nhát của nàng sẽ không còn lá chắn bảo vệ...

Khi ở cùng Lam Mặc, không có lớp mặt nạ nào cả, và nàng cũng không phải gồng mình để bảo vệ sự hèn yếu.

Trước mặt y, dù nàng có thể thua thiệt, yếu kém đủ đường, căn bản là y vẫn thường không so đo...

Đạo gia y đã nói: "Yếu kém phải cố gắng!"...

Nhưng...

Gã đạo nhân kì quái đó đã rời xa khỏi nàng rồi...

Kiếp sống đau khổ này, tốt hơn hết kết thúc càng sớm càng tốt để kìm ức đẹp đẽ về y trở thành thứ đáng quý, đáng trân trọng nhất của một đời. Chỉ ít cũng đã có những ngày tháng đó...

...

...

Ngay ngày hôm sau nàng lại bị đưa về kinh thành. Lần này nàng bị trói hai tay ra sau và đặt lên mình ngựa, ngựa được kéo theo đoàn người ngựa của Luân đế. Đường Thuận vẫn nhận được nhiệm vụ trông chừng nàng.

Nàng không biết và không nghĩ tới việc Dương Tử Luân hẳn liệu có quay đầu lại xem chừng nàng hay không. Trước mắt nàng chỉ có một màu đen tối, dải băng vải quấn trên mắt...

Người không có mắt không thể bận tâm đến nhiều việc, quãng đường về kinh thành cảnh quan trông ra sao, trời sáng hay đã tối... đối với nàng thực vô nghĩa.

Sớm nay tiết trời se se lạnh, địa bàn nơi này so với kinh thành vẫn còn khá xa, càng đi về kinh thành thời tiết có lẽ sẽ càng lạnh hơn.

Nơi này dù đã vào tiết xuân được mấy ngày nhưng có lẽ ở chốn kinh thành vẫn còn lạnh và có tuyết.

Chính vì Đường Thuận phải trông chừng nàng nên gã thường xuyên đảo mắt qua phía nàng. Gã cũng không hiểu sao mình mỗi lúc lại càng có nhiều sự quan tâm đến nữ tội nhân này...

Hàn Mai chỉ mặc một thân áo mỏng, vẫn là bộ y phục trắng đó. Có điều mấy ngày trải qua khổ cực, thân áo đã lắm bụi sòn rách, màu trắng đã không còn tinh khiết.

Dáng nàng mỏng manh ngồi trên ngựa, tưởng như nếu gió lớn nổi lên nàng cũng có thể dễ dàng bị cuốn đi. Mấy ngày hôm nay nàng thực sự gầy yếu, làn da trắng có chút tái xám vì suy nhược và mất máu. Mái tóc nàng không được chải chuốt, xõa tung ôm lấy bờ vai nhỏ. Thỉnh thoảng thấy nàng khẽ run lên vì mưa lạnh...

Nhưng điều khiến người ta thương tâm nhất là trên gương mặt nhợt nhạt ấy quần ngang một dải băng trắng, một chút máu thấm ra ngoài đã khô lại.

Đường Thuận để ý nàng từ lúc lên đường không còn bất cứ chống cự, cũng không mở lời nói một câu. Bờ môi nhỏ nhắn luôn khép chặt giống như con người muốn khép lại trái tim...

Gã còn nhớ hình ảnh lúc nàng mới xuất hiện xinh đẹp mê người đến mức nào, nàng có một đôi mắt mỹ lệ vô song, man mác như sóng nước, vừa có vẻ ôn nhu lại vừa tinh tế.

Đôi mắt đó giờ đã không còn nữa, một tạo vật đẹp đẽ đã bị hủy đi...

Gã như thế nào có thể nuôi tiếc cực hạn như vậy? Vì nàng quá đẹp, vì gã ái mộ đôi mắt đó, vì gã bị thu hút bởi sự tĩnh lặng phức tạp của nàng?

Gã là thuộc hạ trung thành của Luân đế mà lại dễ dàng bị nàng mê hoặc như vậy? Rõ ràng nàng là một tội nhân, gã hiểu rõ trước giờ Luân đế không vô cớ oán hận một ai, nhất định nàng phải có tội ác thì mới đáng chịu trừng phạt...

Hàn gia Hàn Thái hậu, điều tiếng của nàng đến giờ vẫn còn được người trong hậu cung bàn tán...

...

...

Luân đế chỉ muốn đi nhanh về kinh thành, hẳn không muốn bận tâm đến bất cứ chuyện gì ngoài việc khiến người đàn bà này đền tội.

Người khác nhìn à thấy thương cảm, hẳn nhìn nàng lại thấy thống khoái. À đáng chịu sự giày vò như vậy, tất cả còn chưa sánh bằng những thống khổ mà à đã gây ra cho hấn và Bạch Hưong.

Nếu không phải trời đã tối thì hẳn tuyệt đối sẽ không dừng lại. Vẫn như cũ, hẳn muốn bao nguyên một khách điểm.

Ngựa vừa dừng lại, Đường Thuận bước xuống đi về phía nàng, gã vừa có ý định đỡ nàng xuống ngựa thì liền trông thấy gương mặt nàng đã càng tái, vẻ mặt mới cùng cực lộ rõ, thân hình yếu đuối dường như sắp chao đảo ngã xuống.

Gã không kịp làm bất cứ gì hơn ngoài việc nhanh tay vươn tới đỡ lấy nàng, để nàng rơi vào lòng mình.

Cơ thể Hàn Mai quá yếu đuối, nàng gần như không còn một chút sức lực, như một con búp bê vài ừ bị ném ra ngoài sương gió đã thấm lạnh ...

Nhất thời gã ôm Hàn Mai trong tay như vậy, không hề để ý đến ánh mắt chủ nhân vừa lướt qua rồi dừng lại ở chỗ hai người.

Dương Tử Luân cảm thấy rất chóng mặt, giấu con giận bước vào khách điểm, phân phó cho thuộc hạ xong, hẳn bèn ra lệnh cho Đường Thuận mang nàng xuống kho cũ.

Không dám trái ý chủ nhân, gã đành đem nàng xuống kho dưới. Cũng may kho của khách điểm này không đến nỗi ẩm thấp, gã tự tay quét dọn lại sạch sẽ, lấy những ván gỗ lớn ghép tạm lại thành một tấm phản rồi dùng chăn nệm mới trải lên.

...

...

Đường Thuận bố trí cho nàng xong xuôi bèn ra ngoài tìm một hiệu thuốc mua về vài thang thuốc dưỡng thương và thuốc bổ, còn không quên ghé qua tiệm y phục mua một vài bộ nữ phục. Gã cũng gần như không hiểu nổi những hành động ngày một liều của mình.

Gã tự nhủ mình không đời nào phản bội lại Luân đế nhưng chỉ ít gã cũng phải làm những việc này, dù là để trong lòng thanh thản hơn...

Chỉ có điều mà Đường Thuận không lường hết được đó là mỗi hành động của hấn đã đều lọt vào mắt quan sát của Dương Tử Luân.

À đàn bà nham hiểm này, không phải đang định từng bước câu dẫn thuộc hạ của hấn? À muốn tìm cách trốn thoát sao? Không đời nào!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nhục Mạ

Đang cập nhật

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Oan Oan Tương Báo

Câu nói này một lần nữa khiến nàng tổn thương...

Cũng giống như năm năm trước khiến nàng uất hận... Khiến nàng dùng mọi cách trừng phạt hắn.

Mẫu thân của nàng đúng là một kĩ nữ, nhưng người chính là tài nữ đệ nhất kinh đô, chỉ vì từ hôn một kẻ vương tôn công tử mà gia quyến cũng bị hắn hại cho thân bại danh liệt, khuynh gia bại sản, người vì muốn có ngân lượng cứu sống phụ mẫu mà phải bán thân vào chốn thanh lâu...

Phụ thân của nàng lúc đó tuy đã cưới một chính thất theo ý nguyện của gia tộc nhưng chỉ khi gặp được mẫu thân mới thực sự rung động... Mẫu thân cam tâm tình nguyện làm một tiểu thiếp ...

Thực sự lúc ban đầu mẫu thân cũng để ý đến phụ thân vì người xuất thân họ Hàn, thế lực đang ngày một bành trướng trong triều. Họ Hàn sớm đã trở thành hiểm họa của họ Dương. Mà kẻ hại gia đình mẫu thân chính là một vương gia họ Dương, Dương Tử Kiến. Ban đầu là muốn lợi dụng phụ thân nhưng sau đó mẫu thân cũng không ngờ chính mình lại đem lòng yêu phụ thân nàng sâu nặng.

Muốn đem vứt bỏ toan tính để ở bên người đó, nào ngờ một ngày phụ thân cũng phát hiện ra, hiểu lầm không cách nào hóa giải, hai người đều bị tổn thương.

Phụ thân không còn muốn nhìn thấy mẫu thân nàng...

Nhưng điều oan trái nhức cười nhất phải là Dương Tử Luân kia lại chính là con của gã vương gia đã hãm hại mẫu thân nàng. Oán hận giữa nàng và hắn lẽ ra đã tích tụ từ đời trước, chỉ một dấu ấn nung trên trán xem ra còn quá nhân từ với hắn chăng?

Nếu không có phụ vương của hắn trong yến hội buông lời khích bác nói ra sự việc thì phụ thân có biết được việc mẫu thân từng muốn lợi dụng người?

Phụ thân nàng khi từ mặt mẫu thân đã nói vẫn sẽ giúp người đạt mục đích - hạ bệ Kiến vương, sau đó không ai nợ ai, ân đoạn nghĩa tuyệt!

Người trong nhà lại càng coi rẻ mẫu thân, nói mẫu thân dùng chiêu bài kĩ nữ dụ dỗ phụ thân để đạt mục đích...

Mẫu thân qua đời mấy năm, nàng nhập cung cũng đã tưởng không còn nghe thấy những lời đàm tiếu đó nữa... nào ngờ một ngày Dương Tử Luân cũng giống như phụ thân hắn xuất hiện, một lần nữa nói những lời động đến nỗi đau của nàng...

...

...

Dương Tử Luân lúc này miễn nguyện đặc ý quan sát Hàn Mai. Nàng không nói lên được một câu, đôi môi mím chặt, ngay cả những đầu móng tay cũng tự cắm sâu vào lòng bàn tay đến mức rỉ máu.

Trước kia ở ngôi trên ngai cao, được sự chống lưng của Hàn gia nên mới có cơ hội nhếch nhếch, bây giờ ở thân tàn ma dại, cô độc hèn mọn, chỉ có thể cắn răng nuốt uất hận mà không có cách nào phản kháng... Điều này làm hắn thực sự thống khoái.

Nhưng chưa đủ, vẫn chưa đủ. Tội ác của ả cũng chính là tội ác của Hàn gia, cộng với mối thù của Bạch Hường... chút ít nhục nhã này chưa hề cân xứng.

Hắn trên thế thắng tiếp tục dùng lời lẽ cười nhạo nàng:

- Hàn Mai, quả nhiên dòng máu kĩ nữ vô liêm xỉ hòa trộn với dòng máu dã tâm thủ đoạn của Hàn gia mới tạo nên được kẻ nham hiểm ti tiện như ngươi! Chỉ có ngươi mới có thể gây ra những tội ác trời không dung thứ!

Nực cười! Nàng thấy nhục cười còn nhiều hơn uất hận.

Nghĩ lại tất cả mọi việc cộng với câu nói vừa mới thốt ra của hắn khiến nàng bật cười theo hắn, nụ cười vừa mang theo thù oán lại vừa mang theo giễu cợt:

- Dương Tử Luân, dòng máu họ Dương của ngươi thì tốt lắm sao? - Giọng nàng đánh thép châm biếm.

Hắn lập tức chuyển biến cảm xúc, trong sự tức giận vẫn mang theo hận ý và sự khinh thường:

- Tốt, tốt đến mức nữ nhân họ Hàn các ngươi không tiếc bán rẻ bản thân mình như kĩ nữ để gả cho hoàng đế đến các bậc vương tôn công tử không phải sao? Muốn từng bước đoạt quyền lực rồi cướp ngôi bằng thủ đoạn rẻ mạt đó sao?

Phải, đó là một trong những mưu đồ của họ Hàn, vì muốn có đại nghiệp, tiền bối trong tộc cũng đã dùng không ít thủ đoạn, kể cả hi sinh nữ nhi...

Chính bản thân Hàn Mai cũng là một quân cờ ưu tú nhất...

Hàn gia dù có thâm độc nhưng Dương tộc cũng không phải kẻ đường hoàng...

- Ngươi nên hận hoàng tộc của ngươi tham quyền nết sắc, mấy triệu hoàng đế đã dung tục, hoang dâm vô độ, không có họ Hàn, triều đại của các người cũng không tồn tại được lâu... - Hàn Mai cười lạnh đáp lại.

Khẩu khí của ả vẫn ngoan độc như trước, không hổ danh Hàn thái hậu. Dương Tử Luân cảm thấy xen lẫn trong phần nộ vẫn có một phần hưởng thụ giống như đang giao đấu với một kẻ thù khó lường.

- Ta nghe nói tiên đế - hoàng bá của ta mới lập ngươi làm hậu được một tháng đã băng hà, mặc dù tính tình người cũng phóng khoáng yêu thích nữ sắc nhưng cũng không đến mức chỉ một tháng đã hao tổn long thể như vậy... - Hân bồng lấy tay bóp chặt lấy cổ nàng, nâng lên đối diện với mình - Ngươi đã làm như thế nào vậy, có phải nữ nhân họ Hàn đã dạy ngươi hay chỉ có mẫu thân ngươi, kẻ trực tiếp xuất thân thanh lâu mới dạy ngươi được nhiều tuyệt kỹ hoan ái như vậy?

Nổi oán hận của nàng một lần nữa dâng trào, dựa theo hơi thở của hân, nàng cảm giác được khoảng cách giữa mình và đối phương, dồn nén căm phẫn qua một cái tát.

Dương Tử Luân không hề ngờ được ả mù này có thể tát mình, hân di chuyển tay xuống dùng lực mạnh bóp chặt cổ nàng.

- Được lắm, tiện nhân! - Hân nghiêng răng, lực ở tay không hề giảm khiến cho nàng nháy mắt ngạt thở, mặt mũi tái nhợt.

Vừa lúc ấy Đường Thuận bùng thuốc và cháo đã hâm nóng bước vào, chứng kiến một màn như vậy, gã không khỏi giật mình đánh rơi khay đựng, hấp tấp lao vào trước mặt Luân để mà cầu khẩn:

- Bệ hạ, xin hãy dừng tay!

- Đường Thuận, ngươi đã muốn phản lại ta rồi sao? Bây giờ ta muốn giết ả, ngươi lại muốn can ngăn?

Đường Thuận hai mắt hỗn loạn, theo lý mà nói gã không có quyền ngăn cản chủ nhân, nhưng gã thực sự không đành lòng nhìn.

- Sao? Ngươi đã bị ả câu dẫn? - Tử Luân ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía gã.

Gã như bị đánh một đòn chí mạng. Lẽ nào vì chuyện này Luân đế mới tức giận muốn giết nàng? Nàng không hề có ý câu dẫn gã, nàng còn không muốn nhận sự giúp đỡ từ gã, chỉ là hân tự bị hấp dẫn bởi người con gái này nên mới làm ra những chuyện như vậy.

- Bệ hạ, thần có tội! Tất cả là do thần nhiều chuyện, không phải lỗi của nàng!

Tử Luân cười vang ghê rợn, chớp mắt bỗng buông tay đang siết cổ Hàn Mai ra. Thân hình nàng yếu ớt đổ xuống, ho khan sặc sụa.

- Hàn thị, ta thực khâm phục sự điêu luyện và xảo quyệt của ngươi!

Hân bồng thay đổi biểu cảm khiến cho Đường Thuận lại càng cảm thấy đáng sợ hơn. Gã chưa kịp nói gì thì đã thấy Luân đế túm vai trái bị thương của nàng kéo lên, Hàn Mai chỉ biết nhắm mắt chống đỡ. Một tay hân túm tóc nàng ngửa ra sau, hướng về Đường Thuận mà nói:

- Đường Thuận, trả lời ta, ả rất đẹp phải không?

Đường Thuận kinh hoàng không thể đáp lại, gã hoàn toàn không hiểu dụng ý của chủ nhân. Sự chần chừ của gã không thể làm trì hoãn mục đích của Dương Tử Luân. Trước sự ngờ ngàng của Đường Thuận và nàng, hân dùng tay nhanh chóng xé toạc ngoại y của nàng.

Đối với Hàn Mai đây chính là một sự kinh thiên động địa, sau khi hoàn hồn lập tức giãy dụa tìm cách che lấy thân mình, hét lớn xi và:

- Đề tiện! Ngươi muốn làm gì? - Nàng muốn đưa hai tay bao bọc lấy thân hình trắng mịn như tuyết nhưng nhanh chóng bị hân dùng tay kia khống chế hai cánh tay của nàng ra đằng sau.

Bộ ngực đầy đặn của nàng vì tức giận mà càng phập phồng, ẩn hiện sau lớp yếm lụa mỏng manh, diễm lệ khiêu khích mê người. Đường Thuận đã không thể nhìn, gã vội nhắm mắt, quay đầu đi chỗ khác.

Tử Luân cười tà mị, hơi thở nóng bỏng cố ý phả bên chiếc cổ thanh mảnh nõn nà, ánh mắt thấp thoáng sự nghiêm khắc di chuyển về phía thuộc hạ của mình.

- Trả lời ta, có phải ngươi đã bị mê hoặc? ả không chỉ có gương mặt này mà còn có một thân hình khiêu gợi cùng với tuyệt kỹ câu dẫn của kỹ nữ? Những thứ này đã khiến ngươi phản bội ta?

Hàn Mai cảm thấy nhục nhã bất lực, nàng hối hận năm xưa không nhẫn tâm một chút mà giết hân. Kẻ này còn muốn hạ nhục nàng trước vị đại ca kia...

Chưa bao giờ Đường Thuận cảm thấy bất lực đến như vậy, tất cả là do gã tự ý làm khiến cho nàng chịu oan khuất, chỉ có một cách mới khiến Luân đế buông tha cho nàng...

Đường Thuận rút con dao phòng thân bên hông, một lời kiên quyết hướng về Tử Luân mà nói:

- Bệ hạ, thần tự ý làm sai, thần xin lấy mạng ra chịu tội với người, xin người hãy buông tha cho nàng!

Nói rồi gã không một giây nao núng, hướng mũi dao về phía ngực mình đâm tới.

Dương Tử Luân một phen kinh ngạc, vội vã đẩy Hàn Mai xuống, trong chớp mắt dùng ám khí với tốc độ kinh hồn bạt vía ghim trúng tay Đường Thuận, vừa may lưỡi dao chỉ mới cắm vào người gã sâu chừng một đốt ngón tay.

Hàn Mai vội vàng quơ quạt túm lấy tấm chăn che đậy thân mình, nàng như cảm nhận được sự việc trước mắt, tức giận khinh bỉ nói lớn:

- Dồn ép thuộc hạ của mình vào đường cùng như vậy, người thực sự không phải con người!

- Chính người đã khiến hần mê muội như vậy - Tử Luân hung hãn đáp lại - Còn việc nhấn tâm đồn ép người khác vào đường cùng không phải mới là sở trường của người sao?

Hần đang nhớ đến những ngày tháng bị đẩy ra biên cương nhục nhã khổ cực, chính người đàn bà này muốn ép hần vào chỗ chết.

Hần mang theo nghiêm khắc trong lời nói mà ra quay ra phía Đường Thuận ra lệnh:

- Lập tức đi chữa thương của người, sau này người không được phép tiếp xúc với ả, ta không muốn nhìn thấy sự phản bội nào từ người nữa!

Dương Tử Luân nhanh chóng xoay người rồi đi.

Đường Thuận biết hôm nay Luân để tha cho nàng nhưng cái chết của nàng khi về đến kinh thành vẫn là không thể tránh khỏi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Núi Lửa

Dương Tử Luân không ngại sai thuộc hạ khác mang Đường Thuận đi.

Không chờ đợi thêm, trưa hôm đó hần lập tức khởi hành.

Hàn Mai không có cách nào khác ngoài việc lặng thinh để người khác lời mình đi. Họ đối xử với nàng như thế nào nàng cũng không muốn bận tâm nữa.

Nàng vốn nghĩ rằng hần sẽ đưa nàng về cung, đường đường xét xử nàng như những tội nhân Hàn tộc, cuối cùng kết cho nàng một cái án nhục hình thê thảm cho đến chết.

Chính là nàng không nghĩ tới Dương Tử Luân hần không cần làm như vậy, mục đích lớn nhất của hần là muốn nàng đền tội trước mộ phần người con gái mà hần yêu. Trước đó hần đã khinh ghét sẵn Hàn tộc, cộng với mối thù nàng để trên gương mặt hần, đẩy hần ra biên cương mà tích thành oán lớn...

Cái chết của Bạch Hương chính là giọt nước cuối cùng làm tràn ly.

Đẩy hần đến tận cùng phần nô, để hần bất chấp tất cả cướp lại ngôi, dẹp sạch họ Hàn, một lòng muốn đem Hàn thái hậu ra báo thù.

Tất cả thống khổ, oán thù của hần sắp được hóa giải, chỉ một chút nữa thôi, hần sẽ bắt ả quỳ trước mặt Bạch Hương, chịu đựng cái chết không toàn thây. Sau đó đầu của ả nhất định phải treo lên cổng kinh thành để tuyên bố tội ác cuối cùng của Hàn tộc đã bị thanh trừng, giáo hóa những kẻ đang ngầm có ý đồ câu kết làm phản trong triều.

Hần cảm thấy như vậy có thể chưa cân xứng với tội lỗi của ả, chưa đền đủ cái chết của Bạch Hương. Người đàn bà này nhất định khi xuống địa ngục phải tiếp tục bị trừng phạt...

Bởi lẽ, Bạch Hương của hần đã chết một cách nhục nhã oan khuất nhất, trước bị giết chết còn bị làm nhục! Thù đoạn này có lẽ chỉ có Hàn thái hậu kia mới làm được.

Dòng máu kĩ nữ ti tiện mới có thể nghĩ ra phương thức nhơ bẩn như vậy để hành hạ người khác, dòng máu Hàn gia bất nhân thâm hiểm mới có thể xuống tay làm những việc tàn tạt lương tâm. Chả trách sao ả có thể ngồi yên trên ngôi cao mà khiến người khác dè chừng...

...

...

- Bệ hạ, trời đã tối, liệu có nên dừng lại? - Một thuộc hạ khác của hãn phi ngựa lên trên thỉnh ý.

- Không cần, đi hết đêm nay là có thể lập tức trở về kinh thành! - Hãn lạnh lùng phân phó.

Đám thuộc hạ cảm thấy có chút bất mãn nhưng không ai dám tỏ thái độ.

Hàn Mai cảm thấy hãn đã sốt sắng đến bất chấp tất cả, thật nực cười.

Bị trôi nổi ngang trên ngựa, nàng thư giãn đầu óc một lát, không muốn bận tâm đến bất cứ chuyện gì nữa.

Nàng đã quay lại với vòng xoáy số phận của mình, nàng đã càng thêm cách xa Lam Mặc.

Đây có lẽ là nhân quả mà y nói? Y đã nói nếu phải trả giá, y sẽ chịu cho nàng một nửa phần tội... giờ y không còn ở đây, dĩ nhiên nàng phải gánh chịu tất cả.

Y giống như một vị thần tiên hộ mệnh đã rời nàng đi...

"Lam Mặc, đây có thể là đêm cuối ta được hít thở, nếu ngươi còn sống, có thể là đêm cuối sống dưới cùng một bầu trời.

Nếu ngươi đã chết, đây là đêm cuối cùng chúng ta âm dương ly biệt..."

Tâm tư của nàng đối với y chưa bao giờ có cơ hội chuyển hóa thành thứ tình cảm nam nữ trọn vẹn. Lam Mặc tiêu điều phi thường, một thân đạo y màu thiên thanh không hề lấm bụi trần...

Chỉ có nàng sinh ra trong thù hận và khổ đau, đến cuối cùng cũng chết trong vòng xoáy oán hận.

Giữa nàng và y trước sau vẫn là một ranh giới, giống như một con sông không thể vượt qua.

...

...

Trải qua một đêm sương gió, Hàn Mai cảm thấy không khí xung quanh có nét quen thuộc, giống như đã về đến vùng kinh đô. Thời tiết khô và lạnh hơn miền nam khiến cho hai má của nàng thấy hơi rất.

...

...

Dương Tử Luân không vội hồi cung, hãn muốn đem người đàn bà này đến mộ phần Bạch Hương.

Bạch Hương chính là người con gái hãn yêu khắc cốt ghi tâm, yêu ngay từ lần đầu nhìn thấy... chính vì vậy khi lên ngôi, hãn không tiếc xây cho nàng một lăng mộ nằm dưới chân một quả núi ở ngoại ô kinh thành, nơi có phong cảnh tươi mát quang đãng.

Hãn cũng muốn sau khi mình chết đi, thể xác cũng được an táng cùng nơi đó, huyết mộ dành cho mình cũng đã được hãn thiết kế sẵn.

...

...

Hàn Mai không nhìn thấy gì nhưng đôi tai vẫn tập trung chú ý, trực giác cũng đồng thời hoạt động. Nàng cảm thấy có điều kì lạ so với suy tưởng của mình, nàng không nghe thấy những tiếng ồn ào của dân chúng trên những con đường lớn nối nhau dẫn đến cổng hoàng cung, không cảm thấy không khí náo nhiệt của kinh thành.

Lẽ nào chưa vào đến thành sao?

...

...

Ngựa vẫn tiếp tục phi nhanh nhằm hướng vùng núi Vân Sơn ngoại ô kinh thành, mỗi lúc đến gần nơi an nghỉ của Bạch Hương, lòng hãn lại càng xao xuyến đau nhức.

Hãn muốn nhanh chóng kết thúc cảm giác bất lực thống khổ này, hãn phải báo thù để linh hồn nàng cùng cõi lòng hãn được thanh thản.

Hàn Mai thả lỏng tâm trạng, hãn muốn kết liễu nàng ở nơi nào cũng được, rốt cuộc thì nàng còn may mắn hơn những người Hàn gia khác vì còn sống thêm được một thời gian...

Chính trị vốn là một cuộc chơi ác nghiệt, kẻ thua phải trả giá bằng sinh mạng của cả gia tộc, vãn cò này nằng và Hàn tộc đã thua...

...

...

Vừa bước vào vùng núi Vân Sơn, Từ Luân đã vội hãm ngựa, tròn mắt chứng kiến.

Quang cảnh dường như không giống bình thường, nơi này như vừa xảy ra sạt lở, động đất, nứt gãy... Phóng tầm mắt xa có thể thấy những cánh rừng tan tác, đất đá ngổn ngang từng tảng lớn. Đường mòn đi về phía lăng mộ đã bị chắn.

Chết tiệt, chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Mau gọi người dân cư ngụ xung quanh đến đây! - Hấn rống giận sai bảo thuộc hạ.

Mãi một lúc sau thuộc hạ của hấn mới lui về được một người đàn ông trung tuổi ăn mặc nhếch nhác rách rưới, mình mẩy vẫn còn xây xát như trải qua kiếp nạn, gương mặt lem nhem, tóc bết dính cùng với nước mắt.

- Bẩm bệ hạ, người tiểu phu này nói rằng mấy ngày trước cả vùng này xảy ra địa chấn liên miên, núi lở đất long, dân làng xung quanh đây nhiều người gặp nạn...

Trong mắt Dương Từ Luân phần nộ bùng phát. Xảy ra chuyện này, làm thế nào mà hấn không nhận được tin cấp báo từ kinh thành?

Chết tiệt, đường vào lăng mộ đã bị chắn, còn không biết lăng mộ của Bạch Hương có bị đá vùi hay không?

Ông trời hấn là muốn trừ tức hấn!

Hấn không cam tâm!

Trong mắt hấn lửa giận biến hóa thành những tia máu đỏ, bàn tay hấn siết chặt dây cương, một mực nhìn về phía khu lăng mộ.

- Thái thú địa phương cùng với triều đình đã giải quyết chuyện này ra sao?

- Bẩm bệ hạ, người dân kia nói tạm chưa thể khắc phục hết hậu quả, rất nhiều nạn dân tử vong cùng với nhiều người bị thương, mất nơi cư trú... Còn đang bố trí nơi ở tạm thời cho họ!

Dương Từ Luân nghe xong rồi bỏ yên ngựa, dùng khinh công phi thân bay về phía trước. Đám thuộc hạ ai nấy lo lắng vì nghe đồn vùng này địa chất vẫn chưa ổn định, vẫn có thể xảy ra sạt lở động đất.

Hấn đứng trên một mỏm đá, đưa tầm mắt về phía lăng mộ. Chỉ thấy đất đá ngổn ngang, chân núi nơi hấn đặt di thể Bạch Hương cũng chịu sạt lở, những cánh rừng xanh xung quanh đã tan nát, gốc cây lớn trơ rễ.

Bạch Hương! Hấn sẽ không để nàng bị vùi lấp nơi đó, dù phải xới tung đất đá nơi này, hấn cũng sẽ mang nàng lên.

Hấn đang hi vọng rằng quan tài đúc bằng thạch đá cứng kiên cố sẽ không dễ dàng bị vỡ nát, huyết mộ nàng dù sao cũng được thiết kế đặc biệt phòng ngừa một phần nguy cơ sập hầm... Xương cốt nàng chỉ ít cũng phải được nguyên vẹn.

Nhưng để thu dọn tất cả đất đá, mở đường xuống huyết mộ, có huy động mấy ngàn nhân công cũng không tốn ít thời gian.

Chết tiệt, ông trời một lần nữa không đứng về phía hấn.

Chẳng nhẽ ông trời đứng về phía người đàn bà Hàn tộc kia? Muốn để ả sống?

Không đời nào, quyết tâm của hấn sẽ không hề thay đổi, ả có tạm sống được vài ngày thì nhất định cũng không thể sống yên!

Oán hận càng dâng trào cùng với nỗi lòng không cam tâm, hấn như một con chim ưng bị thương, thân hình lao về phía đoàn người, trong chớp mắt phi thân ngồi lên con ngựa mà Hàn Mai đang bị trói nằm trên, đoạt lấy dây cương, chỉ một tiếng hô bèn phi ngựa đi nước đại.

Hàn Mai tinh thần chấn động, giật mình một cái lớn. Ngay sau đó chỉ nghe thấy gió vù vù bên tai.

Ai vừa nhảy lên ngựa? Luân đế?

Có chuyện gì xảy ra mà hấn đột nhiên gấp gấp như vậy? Nàng vừa mới nghe thấy người ta bàn chuyện động đất sạt lở?

Nàng không có cơ hội suy nghĩ quá nhiều, ngựa phóng quá nhanh, bản thân nàng lại như một cuộn hàng hóa nằm ngang lắc lư, đầu dốc xuống đất hít phải bụi đường, vừa chóng mặt vừa khó thở.

...

...

Bóng người ngựa thần tốc phi về phía cổng lớn hoàng cung, chỉ khi hần hô một câu độc đoán " Mở cửa", nàng mới nghe thấy tiếng cánh cổng sắt nặng nhọc mở ra...

Lúc đó nàng đã biết một lần nữa nàng trở lại chốn này.

Cánh cổng hoàng cung ấy cũng chính là một ranh giới.

Bảy năm trước nàng đường hoàng nhập cung, xiêm y điểm lệ, ngồi trên kiệu tám người khiêng.

Bảy năm sau nàng là một tội đồ chờ xét xử...

Bảy năm trước khi vào hoàng cung, thiếu nữ ấy muốn khép chặt trái tim mình...

Bảy năm sau nàng mang theo tất cả những điều tươi đẹp ngăn ngủi, nuôi tiếc lưu giữ trong trái tim...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Dương Tử Luân một mực nhắm hướng Chiêu Dương cung- tâm cung của hoàng đế đi tới.

Đám thái giám cung nữ thấy bóng hần đột ngột xuất hiện liền vội vã chạy ra xếp hàng quỳ lạy, ai nấy trông thấy gương mặt hung thần ác sát phần nộ của hần đều cả kinh mà run bắn.

Hoàng đế đang lơi theo một nữ nhân mảnh mai, tóc tai rũ rượi, họ còn chưa kịp thấy rõ mặt nữ nhân đó.

...

...

Trong Chiêu Dương cung có một nơi gọi là Tịnh Tuyền - một con suối nhân tạo được xây dựng cho bậc đế vương tẩy trần tắm rửa. Suối được đào từ mạch nước ngầm ngày đêm phun nước, bình thường thì nó sẽ khênh những thùng nước nóng đổ thêm vào lòng hồ.

Hần hòa khí ngập trong mắt, bước nhanh về phía Tịnh Tuyền, vung tay gạt phăng những tấm màn che bằng lụa mỏng rườm rà cản trở bước tiến.

Nữ quan trông coi việc sinh hoạt của hoàng đế là Lý thượng cung đang chỉ đạo lũ cung nữ lau dọn xung quanh Tịnh Tuyền, vừa trông thấy hần vội vã cung nghênh. Không ngờ hoàng đế rời cung vì hành lại trở về bất ngờ như vậy.

Là cung nữ trong cung nhiều năm, Lý thượng cung Lý Anh Thư này cũng là kẻ khéo léo biết điều, biết sống giữ mình. Nàng cũng học được không ít trong việc đoán biểu cảm của chủ nhân qua gương mặt. Dù thấy hoàng đế gương mặt đang phần nộ đến thế nào, kẻ nô tỳ biết điều cũng không lên lăm lòi mà hỏi.

- Bệ hạ đã hỏi cung, các người còn không mau đi đun nước cho người tẩy... ! - Lý Anh Thư nhẹ giọng hướng bọn cung nữ đang quỳ mà phân phó.

- Không cần! Cút hết cho ta!

Chỉ một câu âm lãnh của hần, chúng nô tỳ đều biết thân biết phận lui ra, trước khi lui xuống hần Lý thượng cung còn khéo liếc qua người con gái đang bị hoàng đế thô bạo túm lấy.

Người này rất quen, là ai vậy? Nàng thực sự muốn nán lại quan sát thêm nhưng cảm thấy gan mình vẫn chưa đủ lớn.

...

...

Dương Tử Luân đang muốn phát hỏa, lúc này hần thực sự muốn giải thoát, hần ném Hàn Mai vào dòng nước lạnh buốt trong sự kinh hoàng bị động của

nàng.

Hắn nhảy xuống giữa hồ, lôi lên kẻ thù đang run run vì lạnh, bàn tay hắn bóp chặt nơi yết hầu của nàng.

Hàn Mai không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nàng chỉ cảm thấy mình bị lôi vào cung rồi đột ngột bị ném xuống nước. Nàng chỉ mới kịp quẫy đạp thì lại bị hắn bóp cổ lôi lên.

Hắn muốn chìm chết nàng?

Nàng bắt đầu cảm thấy không ổn. Không như những gì nàng đã dự đoán.

Dương Tử Luân chìm nàng xuống nước lạnh một lần nữa, cảm hận nhìn kẻ thù sặc sụa vùng vẫy. Khi hắn lôi nàng lên, toàn thân hình mỏng manh của nàng đã run rẩy từng cơn.

Bản thân hắn không cảm thấy lạnh, nước lạnh như vậy không thể giải trừ được mấy phần hỏa khí của hắn, hắn gầm rít kết tội trước mặt nàng:

- Tiệp nhân, đừng nghĩ là trời giúp ngươi! Ngươi cùng họ Hàn làm bao tội ác ta còn chưa tính đủ, ngươi phải trả giá tất cả, trả giá cho việc ngươi đã giết nàng tàn nhẫn như thế nào!

Hàn Mai bị nước tràn vào khoang miệng, mũi và tai.

Nàng cắn bản là không thể nghe rõ hắn nói gì. Đầu óc nàng ong lên, mặt mũi cay xè, vết thương ở mắt bị nước buốt như hàng ngàn mũi kim chọc vào. Trong hoàn cảnh này nàng chỉ có thể lảng máng nghe thấy hắn nói hai tiếng như là " trả giá".

Bị hắn giữ chặt, nàng khó nhọc thở, cố gắng lắc lắc đầu để nước thoát ra ngoài để khiến mình dễ chịu hơn một chút.

Dương Tử Luân như càng bị chọc giận khi thấy kẻ thù dường như xem nhẹ lời hắn nói. Án bàn này từ sáng hôm qua ở nhà kho vẫn chưa mở một lời, đối với tất cả sự việc đều tỏ ra bàng quan. Án nghĩ cùng lắm là chết thôi sao?

Hàn Mai lúc này toàn thân ướt sũng, mái tóc dài cùng với y phục mỏng manh bết dính vào cơ thể, những đường cong mềm mại thoáng ẩn hiện.

Đôi mắt hắn ánh lên một tia tà ý cùng với hận thù.

Hắn đột ngột kéo nàng lên bờ, ném nàng xuống nền đá lạnh như băng. Hàn Mai choáng váng còn chưa kịp định thần.

Nàng không hề nhìn thấy bóng dáng hắn cao lớn đứng trước mặt nàng nhìn xuống, những tia nhìn của hắn đáng sợ đến mức nào.

Chỉ khi đột ngột có một cánh tay cứng rắn như sắt thép đè chặt vai trái nàng xuống, khiến nàng chịu thêm một trận đau đớn mà run rẩy, yếu ớt nằm bẹp dưới nền đá.

- Hàn Mai, ngươi cũng ném trái thử nổi nhục nhả mà ngươi gây ra cho nàng đi!

Nàng nghe thấy hơi thở nguy hiểm của hắn kề sát bên tai, một linh cảm xấu khiến lòng nàng kinh hoàng.

Hắn không một chút dè chừng, hung hăng xé nát y phục của nàng một lần nữa. Tiếng xé rách cắt ngang tâm trí của nàng, nàng giãy dụa la hét, nàng bây giờ đã biết hắn muốn làm gì.

Hắn không cho nàng cơ hội la mắng hay chống cự, dùng một cái bạt tai kinh hồn giáo huấn nàng. Gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn nhanh chóng hiện lên dấu tay to đơ ỏi.

Hàn Mai cảm thấy miệng đau rất không thể mở ra. Tâm can nàng đang từng đợt bùng nổ hoảng sợ hãi.

- Kĩ nữ đề tiện như ngươi còn biết sợ sao? - Hắn ngoan độc chế giễu.

Nàng cắn răng tìm cách trốn thoát khỏi khống chế của hắn, nàng có thể chết nhưng không thể mất đi trong sạch.

Hắn cười châm biếm trước sự cố gắng vô ích của nàng, một tay xé rách nốt tiết khó làm nàng sợ đến co rúm.

- Kĩ xảo điêu luyện của ngươi chính là tỏ ra trong trắng thuần khiết sao?

Không tiếc lời lăng nhục nàng như vậy, hắn cảm thấy trong lòng được một phần nào thanh thản.

Trước mắt hắn là cặp đùi trắng nõn thon dài mê người với dải đất thần bí mị hoặc, dục vọng nguyên thủy của hắn tăng cao cùng với cơn uất hận đang mong muốn được giải thoát. Nhanh gọn thoát y phục của bản thân, hắn chen vào giữa hai chân nàng, không có một chút lưu tình, không có một màn dạo đầu ân ái, chỉ một cú thúc vào hung tợn xé rách hạ thân trong trắng của nàng.

"Aaaaaaaaaaaaaa...!"

Thân thể cùng tâm trí của nàng chấn động cùng một thời điểm khi nàng thét lên một tiếng đau đớn đó. Nàng giống như bị đâm bằng một đao lớn rồi đẩy xuống đáy vực sâu.

A, tại sao? Tại sao?

Nàng cảm thấy mình không chỉ bị bóng tối nhấn chìm mà còn có những ảo ảnh cuối cùng lần lượt vỡ nát.

Lam Mặc...

Tất cả đã tan vỡ thành những mảnh vụn sắc cứa vào trái tim nàng...

Trái tim nàng như rỉ máu thay cho đôi mắt đã không còn có thể khóc...

...

Thân thể của nàng thêm phần kịch liệt run rẩy, nơi hạ thân lại càng co thắt khiến hần cảm thấy từng đợt thống khoái xen lẫn đau đớn. Phải, lúc hần tiến vào, cơ thể nàng quá chặt chẽ khiến cho hần cũng nhận một phần đau, nhưng thực sự là một nỗi đau tuyệt vời.

Từ nơi mềm mại bị tổn thương ấy rỉ ra những giọt máu xù nữ, rót xuống loang lổ trên nền đá.

Chính hần không ngờ được ả còn là xù nữ, nhưng điều đó không thể minh chứng cho điều gì, thân thể ả dù sạch sẽ thì tâm hồn ác độc kia nhất định đã vậy bản, như thể này không phải sẽ cân xứng hơn sao?

Hần sẽ hủy hoại ả, giống như ả từng hủy hoại Bạch Hương.

Giữ chặt chiếc hông của nàng, hần tìm cách điên cuồng chuyển động trong cấm địa chật khít, không quan tâm đến việc cơ thể nàng có chấp nhận được hay không.

Hàn Mai cảm thấy tận cùng nhục nhã, bất chấp mọi nỗi đau, nàng cố hét lên một lời căm hận nhất:

- ÁC THÚ, THÀ NGƯỜI GIẾT TA ĐI! NGƯỜI GIẾT TA ĐI CÒN HƠN!

Hần gầm rít bên tai nàng đáp trả, hơi thở nóng như lửa mang theo dục vọng cùng hận thù khinh ghét:

- Tất nhiên, ta nhất định sẽ giết ngươi! Nhưng trước khi chết ngươi hãy nhận đủ báo ứng đi!

Lời chưa dứt, hần đã tiến công ngay một sâu, kịch liệt va chạm như muốn xé nát cơ thể mảnh mai này, muốn nàng chịu đựng tất cả nhục nhã cùng tra tấn.

Hàn Mai yếu ớt tưởng chừng muốn ngất đi, nãy giờ nàng hoàn toàn nghiêng chặt răng chịu đựng, thân thể nàng đau nhức đến mức tê liệt, sức chịu đựng của nàng đã đến giới hạn.

Từ Luân không ngờ ả đàn bà dưới thân đã dùng toàn bộ sức lực còn lại chỉ để nghiêng chặt răng không thốt lên bất kì một thanh âm nào, điều đó càng khiêu khích bản năng cùng sự phẫn nộ trong hần, hần cười ác ý, tạm rút ra khỏi người nàng.

Không như nàng tưởng là đã kết thúc...

- Kĩ nữ, xem ra ngươi có sức chịu đựng đặc biệt đấy, không muốn rên rỉ ư? Tò ra thanh cao ư?

Hần cúi đầu xuống, tà áo chậm rãi vuốt ve vùng phong doanh đầy đặn tuyệt đẹp của nàng mà khiêu khích. Người đàn bà này nhất định không thể đầu lại hần.

Hàn Mai biết hần muốn nhục nhã nàng đến tận cùng, nhục nhã nàng cho đến chết.

Chết ư? Đúng, nàng không cần phải tiếp tục chịu đựng như vậy... Tại sao lúc này nàng không nghĩ ra sớm hơn?

Một nụ cười nhẹ đẹp đẽ như một đoá mai thanh khiết nở trên môi nàng. Hần giật mình khi thấy khóe môi nàng chảy ra một dòng máu tươi.

Hần rít lên một tiếng "Tiên nhân", vệt điểm huyết đạo của nàng, ngăn cho nàng tiếp tục cắn lưỡi.

Cường ép mở khoang miệng của nàng, hần chỉ thấy toàn là máu tươi.

- NGƯỜI ĐAU, MAU TRUYỀN THÁI Y!

Muốn chết ư? Muốn tự sát để thoát tội ư? Đừng hòng!

Nếu không phải đích tay hần giết ả trước mộ phần Bạch Hương, ả không có tư cách để tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bạch Y Thiếu Nữ

Vết thương trầm trọng đến mức chỉ chậm thêm chút nữa sẽ lấy đi tính mạng nàng.

Hàn Mai

Từ thái y đến những đám nô tài cung nữ đã trông thấy Luân đế ôm nàng ra khỏi Tịnh Tuyền đều mờ to mắt, miệng kinh ngạc.

Nàng chính là chủ nhân hậu cung một thời - Hàn gia Hàn Mai thái hậu, như thế nào nàng lại ở trong tay hoàng đế? Họ đã đều nghĩ năm đó nàng nhảy xuống sông, khả năng sống sót gần như là không thể có.

Hoàng cung lại được một phen xôn xao.

...

Bây giờ Hàn Mai đang nằm trong gian phòng của thượng cung Lý Anh Thư, Dương Tử Luân phân phó cho nàng chăm sóc và coi chừng Hàn Mai. Trong cung Lý Anh Thư là kẻ khéo léo biết cách hành xử nhất.

Lý Anh Thư năm nay đã gần ba mươi tuổi, vốn là em gái một vị triều thần, nàng vào cung từ năm mười sáu tuổi nhưng cũng chỉ làm những công việc tạp vụ, từ khi Luân đế lên ngôi nàng bỗng có cơ hội thăng tiến trở thành Thượng cung, chuyên quản lý đám cung nữ ở Chiêu Dương cung này.

Nhìn Hàn Mai ngất nằm đó, nàng vẫn không dám tin một ngày Hàn gia Hàn thái hậu có thể quay lại đây. Hàn gia bây giờ đã diệt vong, số phận của nàng có lẽ không thể tránh khỏi.

Hầu hạ Luân đế mấy năm Lý Anh Thư cũng biết hân hạnh tình với cô nương Bạch Hương, mà nghe đâu chính Hàn thái hậu đã thanh trừng nàng một cách nhân tâm.

Lúc này sau khi thái y đã cầm máu cho Hàn Mai và kê đơn thuốc, Lý Anh Thư có lau chùi thân thể, kiểm một bộ y phục cho nàng mặc tạm.

Điều khiến vị thượng cung này có chút hốt hoảng là giữa hai chân Hàn Mai vẫn không ngừng chảy máu, điều này đủ nói nên nàng đã trải qua chuyện gì. Nàng ắt hẳn bị Luân đế nhục nhã để trả thù.

- Hàn thái hậu ơi là Hàn thái hậu, không ngờ cuối cùng nàng chịu kết cục này... - Lý Anh Thư thảm than trong lòng.

Một thời hoàng kim quyền lực, chỉ chớp mắt đã thành hư vô. Nữ nhân bước vào hậu cung không chỉ riêng nàng mà bất cứ ai cũng có thể có kết cục như vậy.

Lý Anh Thư trước đây không có mấy khi được diện kiến thái hậu, nàng cũng chỉ nghe những tin đồn trong cung, tuy nhiên với cá tính của mình, nàng không bao giờ quên suy xét mà hoàn toàn tin vào tin đồn, trong cung muốn sống yên phận chỉ có cách tính tế khéo léo...

Kéo chân đắp ngang người Hàn Mai, Lý Anh Thư tự mình xuống ngự thiện phòng sắc thuốc, không quên dặn cung nữ Tiểu Bình trông coi nàng.

Luân đế bảo nàng không thể tự sát thì nàng không thể tự ý chết, Lý Anh Thư cũng không được sơ suất.

...

...

Hàn Mai tỉnh lại thấy toàn thân không có chỗ nào không đau đớn. Mắt đau, gò má đau, miệng đau, bả vai đau... nhưng nàng biết rằng điều khủng khiếp nhất kia không phải là một cơn ác mộng, hạ thân còn nguyên nỗi đau rất do bị xé rách kia đã nhắc nhở nàng...

Nàng đã tàn hoa bại liễu trong tay hắn, Dương Tử Luân.

Một thân thể nhơ nhớp vậy bản, không có cách nào rửa sạch.

Tận cùng tâm can tui nhục, nàng muốn chết, hắn không để cho nàng có quyền tự sát.

Sống ư? Tại sao nàng phải sống? Thân thể này nàng không còn thiết giữ, nàng có thể sống với một đôi mắt mù, một tấm thân không còn trinh bạch sao?

Thống khổ...

Nhận ra hoàn cảnh của bản thân như vậy, nàng cảm thấy mình không còn tư cách liên tưởng đến Lam Mặc, không còn tư cách đối diện với y.

Y quá thanh bạch, y là bậc cao nhân phi thường, nàng một thân nhiễm bẩn đầy tội lỗi, nàng trước sau gì cũng là một tội nhân thua cuộc trên ván bài chính trị.

Nàng phải nhận ra ngay cả tâm hồn nàng cũng sớm ngập tràn bụi trần, một người từng sống vì quyền lực như nàng vốn không có quyền tự cho linh hồn mình là trong sạch.

Chỉ là thời gian đó nàng đã muốn quên đi.

Hết rồi, tất cả đã hết rồi, nàng sẽ kết thúc tất cả.

Nàng không nhìn thấy gì, nàng muốn chết cũng phải nghĩ cách.

Hàn Mai lấy tay gõ nhẹ vào thành giường, miệng nàng rất đau nên rất khó khăn có thể lên tiếng.

Cung nữ Tiểu Bình thấy động vội vã lại gần. Nàng không biết phải ứng xử với Hàn Mai ra sao, cuối cùng cũng dè dặt lên tiếng:

- Cô nương... người đã tỉnh, người cần gì vậy?

- N...ư...ớ...c!

Hàn Mai khó nhọc thốt lên, Tiểu Bình chần chừ một chút rồi chạy lại phía chiếc bàn trà rót cho nàng một chén trà.

Đỡ chén nước trên tay, Hàn Mai muốn ngồi dậy nhưng gặp khá nhiều khó khăn do toàn thân đau nhức, Tiểu Bình thấy vậy bèn đến đỡ nàng.

Nàng uống hết chén trà, quả thật nước đi qua miệng khiến nàng cảm thấy vô cùng đau. Cố uống hết, nàng lại tỏ ý muốn uống tiếp.

Tiểu Bình ngại thơ lại đi rót tiếp, uống hết chén này đến chén khác vẫn thấy Hàn Mai kêu khát.

Như Hàn Mai dự tính, trà này đã nguội, ấm trà pha ra cũng đã có người uống một phần, cùng lắm chỉ rót ra được chừng bốn chén nữa...

- Cô nương, thực sự khát lắm sao?

Hàn Mai khó nhọc gật đầu.

- Vậy đợi ta, ta sang phòng bên lấy nước!

Cung nữ đó vừa đi khỏi, Hàn Mai cầm chén trà đập mạnh vào thành giường. Chén sứ vỡ tan, một mảnh sắc cứa vào ngón tay nàng tứa máu. Mặc kệ, nàng chỉ cần dùng mảnh sắc nhọn này là có thể kết liễu sinh mạng.

Chỉ cần một đường rạch gọn ghẽ vào động mạch cổ, không ai có thể ngăn cản được nàng nữa, dường như chết cũng nhanh và đỡ tốn sức, đỡ đau đớn hơn việc dùng răng cắn lưỡi.

...

...

Trước đó vài khắc ở Chiêu Dương chính điện.

Hắn ngồi trong ngự thư phòng, nghiêm khắc phân phó cho một vài vị quan lo vụ sạt lở ở Vân Sơn, hắn đã ra lệnh càng sớm càng tốt thông đường đến khu lăng mộ, khôi phục kiến trúc lăng...

Đám quan lại không ai dám trái lệnh, đành răm rắp tuân mệnh rồi lao vào thi hành.

Rõ ràng mấy trăm năm vương triều họ Dương trị vì chưa hề có địa chấn xung quanh khu vực kinh thành, có gì mà tự nhiên lại xuất hiện một con địa chấn lớn đến vậy? Ông trời muốn đùa cợt với hắn?

Hắn quyết không từ bỏ ý định.

Bạch Hương, Bạch Hương của hắn...

Hắn tựa đầu ra sau ghế rồng, nhắm mắt liên tưởng đến nàng.

Hình ảnh khiến trái tim hắn khó quên nhất vẫn là năm năm trước đó...

[Năm năm trước, hần vừa tròn hai mươi tuổi]

Vì phụ vương của hần bị Hàn thừa tướng âm mưu hãm hại, uy tín trong triều đã giảm sút, quyền lực cũng bị tước mất, tuy mang danh là vương gia nhưng thực chất cha con hần chỉ có danh hoàng thân quốc thích mà không có thực quyền.

Hôm nay là ngày rằm, hoàng cung tổ chức yến hội, cũng đã khá lâu hần không vào cung. Phụ vương hần sức khỏe suy nhược, chỉ có mình hần tiến cung dự tiệc.

Đám vương tôn công tử khác luôn làm hần không vừa mắt, kẻ có chút quyền lực thì tỏ ra tự cao khinh thường hần, kẻ muốn tiếp chuyện với hần thì cũng toàn những kẻ nhút chí nhàn rồi, không có một chút khí phách nào. Có đám vương tôn công tử này thử hỏi sao họ Dương không ngày một lụn bại.

Hần không ngại ngủ mà rời khỏi yến hội từ sớm, hôm nay không có chủ nhân hậu cung - đương kim thái hậu nhiếp chính Hàn Mai ngự giá, nhiều vị thượng quan cũng đã bỏ về sớm.

Nghe nói ả thái hậu này cũng không thích tham dự tiệc tùng.

Buổi tối thanh mát gió dịu dịu, tự dưng hần nổi hứng muốn đi dạo, thăm thú ngự hoa viên.

...

...

Trong cung có một đội ca vũ kịch chuyên phục vụ yến tiệc được gọi là Nghệ phòng, năm vừa rồi mới tuyển được một vài thiếu nữ kỹ nghệ tinh thông. Trong số đó có một thiếu nữ mười bảy tuổi tên Bạch Hương, dáng người yếu điệu thướt tha, tài ca vũ cũng xuất chúng hơn người.

Dạ yến đêm nay, Bạch Hương được giao biểu diễn một vũ khúc.

Nàng đã tập luyện rất kỹ cho tiết mục của mình, vì lo trang điểm cẩn thận, gần đến giờ biểu diễn nàng mới ra khỏi Nghệ phòng. Lo sợ sẽ đến muộn, nàng đã đi tắt qua lối Ngự hoa viên.

Chẳng ngờ đi vội mà nàng đã đụng trúng một người.

Chỉ kịp nói một câu "xin lỗi", Bạch Hương muốn tiếp tục bước đi thì đã thấy giọng người kia kiêu ngạo mà lạnh lùng cất lên:

- Đứng lại!

Bạch Hương thực sự không muốn dừng bước, rõ ràng nàng đã nói lời xin lỗi, xem ra người này nhất định muốn nàng tạ lỗi thỏa đáng hơn.

Bạch Hương xoay người nhanh chóng đánh giá đối phương. Là một cô nương còn trẻ hơn cả nàng, chỉ chừng mười lăm tuổi, có điều cô nương này cũng rất xinh đẹp.

Dưới ánh trăng mờ ảo, đôi mắt thiếu nữ ấy lấp lánh như tinh tú, sóng mắt mềm mại như nước, mặc dù ánh mắt nàng đang mang nhiều phần thiếu thiện cảm nhìn mình nhưng Bạch Hương cũng phải thừa nhận là đôi mắt ấy đẹp mê hồn. Chưa kể đến các nét khác trên gương mặt cũng thanh tú mỹ lệ vô song... Nàng khoác một bộ xiêm y cầu kì, thoát trông cũng biết là y phục dành cho người có thân phận đặc biệt cao quý.

Đến lúc này Bạch Hương mới ngộ ra là mình đã đắc tội với một vị có thân phận cao trong cung, người này có thể là quận chúa hay quý nhân, không phải là đối tượng để nàng phi lễ.

Hàn Mai cũng lướt mắt tinh tế đánh giá đối phương, hôm nay nàng một mình đi dạo, thật không may tốt đẹp để một kẻ bề dưới đụng phải.

Ả này ăn mặc kì quái, một thân xiêm y trắng muốt độc đáo kia thật hiếm thấy trong cung, lẽ nào là người của Nghệ phòng?

Nàng mỗi lúc lại càng chú ý hơn bộ xiêm y đó. Nó dường như rất giống một bộ xiêm y mà mẫu thân đã mặc khi múa điệu "Nguyệt Vũ Trung Phong"

Điệu múa mà mỗi lần mẫu thân đã múa trong dịp sinh nhật phụ thân, kể cả khi phụ thân nàng hờ hững, mẫu thân vẫn một mình bày bàn tiệc rượu chờ đợi, một mình múa vũ điệu đó.

Ánh mắt Hàn Mai đang thâm trầm bỗng ánh lên một tia lạnh lùng về phía Bạch Hương, giọng điệu độc đoán ra lệnh:

- Này, người cởi bộ y phục đó ra cho ta!

Bạch Hương thoáng chốc ngỡ ngàng, thiếu nữ này có sao lại có thể đòi y phục của nàng?

Thấy đối phương do dự, Hàn Mai giữ gương mặt nghiêm nghị không thái độ mà nói:

- Ta sẽ ban cho người bộ y phục khác quý giá hơn, mau thay y phục ra!

Cô nương này ăn nói có phần thiếu lý lẽ, lại có chút cậy tiền tài, Bạch Hương thấy khó chịu trong lòng nhưng không tiện đắc tội.

- Cô nương, ta phải đi rất gấp, y phục này của ta còn phải dùng đề...

- Nếu ngươi không coi ra, ta e rằng ngày mai ngươi cũng không cần phải ở lại hoàng cung làm việc... - Giọng Hàn Mai âm ngoan mà nói. - Ngươi coi ra hay để người khác đến giúp ngươi coi?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Lạm Sát

[Đêm đó, chính là ở bên một hồ nước phía sau ngự hoa viên.

Ánh trăng khuya mờ ảo, một vầng trăng trên trời, một mảnh trăng loang loáng dưới nước...

Hai mảnh trăng song song...

Một kẻ là hấn đứng phía bờ hồ bên này, ngậy ngất nhìn sang phía bờ hồ bên kia.

Thanh thoát phi thường, uyển chuyển linh hoạt, một thân bạch y thiếu nữ nhảy múa dưới trăng và gió.

Dương liễu bên hồ cũng không mềm mại bằng bước chân người ấy khẽ xoay, dải lụa trắng muốt trong tay khi thì như làn khói quanh quẩn mỏng manh, khi thì như mây trôi theo làn gió, khi thì vể lên không gian những đường nét huyền hoặc.

Nàng tựa như hăng nga tiên từ giáng trần, chỉ cần thoáng trông thấy bóng dáng nàng cũng có thể bị cuốn hút, đờ đẫn si mê...

Thậm chí hấn chỉ biết chôn chân đứng đó mà ngắm, tưởng chừng nếu hấn tìm đường bước sang bên đó thì sẽ bỏ lỡ mất vũ khúc đẹp nhất thế gian, tưởng chừng sự xuất hiện của hấn sẽ kinh động nàng đề rồi nàng sẽ tan biến...

Hấn đấu tranh tư tưởng, trong lòng hấn thực sự muốn bước sang để nhìn rõ hơn nàng. Hấn đoán rằng dung nhan của nàng cũng muôn phần diễm lệ thanh tú như bóng dáng nhảy múa kia.

Nhưng hấn sợ người con gái thuần khiết đó sẽ bỏ chạy khi hấn đột ngột đến gần, khối băng thanh ngọc khiết ấy có lẽ không để người phàm với tay.

Lúc đó hấn đã nghĩ như thế, và hấn chần chừ...

...

...

Sự thực bên bờ kia hồ.

Sau một vòng xoay thướt tha với dải lụa trắng, bước chân thiếu nữ dừng lại.

Điệu múa của nàng cũng vì vậy mà ngưng.

- A, đoạn sau ta không còn nhớ nữa... - Nàng đưa bàn tay nhỏ bé lên gõ nhẹ vào đầu mình - Như thế nào nhỉ, thế này... hay là thế này...

Nàng nhắm mắt, cố liên tưởng đến hình ảnh trong kí ức xa xôi, cũng đêm trăng đó khi mẫu thân biểu diễn.

Bỗng phía dưới bàn chân nàng truyền đến một cảm giác đau nhói.

- Côn trùng chết tiết dâm cần bôn cung... - Nhắc nhớ gương mặt xinh đẹp, Hàn Mai đã tỏ ra vô cùng bức bối.

Dâm cần nàng, dĩ nhiên nàng không thể tha cho nó, cũng không thể tha cho đồng loại của nó, ngày mai nhất định có người đến cuốc đất, xới tung đám cỏ này. Bờ hồ này sẽ không trông cỏ nữa mà sẽ lát gạch.

Quyết định như vậy, nàng kéo gấu xiêm y, quay mình rời đi.

...

...

Dương Tử Luân bỗng thấy hụt hẫng, vì lý do gì mà vũ khúc kia đột ngột ngưng lại? Vì lý do gì mà người con gái đó vội vàng rời đi?

Hắn vội vã tìm đường sang bên kia hồ, tiếc rằng khi hắn đến nơi, bóng dáng của nàng đã hoàn toàn mất dấu sau những khóm cây cảnh dày rậm của ngự hoa viên...]

...

...

Năm năm sau, trong lòng hắn chưa bao giờ vui cảm giác mất mát.

Dương Tử Luân nắm chặt tay thành nắm đấm, bực tức đập xuống mặt bàn.

Người đàn bà đáng chết đó lại chưa thể giết, chỉ vì hắn tôn trọng lời thề trước mộ phần nàng.

Không thể ả chết ngay, hắn nhất định cũng không thể ả yên ổn.

Thoáng chốc trong đôi mắt trầm luân toan tính của hắn ánh lên một tia nhìn thâm thúy dị thường, đôi môi hắn khẽ cười tà ác, hắn đứng dậy rời khỏi ngự thư phòng.

...

...

Đây phòng dành cho cung nữ, nô dịch phía sau Chiêu Dương cung. Lúc này trong căn phòng chính giữa dành cho thượng cung, Hàn Mai đang nắm trong tay một mảnh sứ sắc nhọn.

Nàng cười đau khổ trên môi, cuối cùng cũng phải kết thúc.

Trước đây sống trong hoàng cung này chỉ có trái tim nàng vì bị thương tổn mà khép chặt, khi rời khỏi hoàng cung sống những ngày tháng an nhàn bên Lam Mặc, trái tim nàng hoàn toàn không có một thương tổn nào...

Lúc này không chỉ toàn thân đầy những vết thương mà ngay cả trái tim nàng cũng bị dày xéo đến tan nát.

Nàng nhớ đến Lam Mặc, mỗi khi nàng vô ý làm bản thân bị đau, y đều chữa khỏi cho nàng rất nhanh, ánh mắt của y tuy biểu lộ sự nghiêm khắc không hài lòng nhưng lại là sự quan tâm chân thật hơn bất cứ điều gì khác.

"Mai Nhi, ngay cả cách cầm con dao thái hành người cũng không biết, vậy mà còn nói mình có thể hại người sao?"

"Ta chỉ thích mượn dao giết người, cầm dao như thế nào đâu quan trọng..."

"Chính vì vậy khi cầm trên tay con dao thật người mới tự làm tổn thương mình..."

"Đạo nhân, người nói gì mà nhiều vậy? Người không thấy rằng ta đang rất đau sao?"

"Đó là để cho người ghi nhớ, lần này giống như lần đầu bị đứt tay người cảm thấy nó là một việc rất trầm trọng... nhưng lần sau trở đi người sẽ bình tĩnh hơn..."

...

Không đau, nàng cảm thấy có siết chặt mảnh sứ này trong tay cũng sẽ không đau nữa.

Quyết định tìm đến cái chết, nàng đưa mảnh sứ lên phía cổ, hít vào một hơi cuối rồi dồn sức vào bàn tay đâm tới.

- A!

Mảnh sứ vừa chạm đến da cổ nàng đã văng ra, mu bàn tay nàng đã bị một vật gì đó giống như ám khí phi trúng.

Cả mặt trong và mặt ngoài bàn tay đều bị tổn thương, Hàn Mai có chút ngỡ ngàng khi nghe thấy từ ngoài âm điệu khinh ghét căm giận xen lẫn châm biếm.

- Muốn chết sao? Không đợi nổi một hai tháng nữa sao?

Dương Tử Luân bước vào, ánh mắt dừng trên người Hàn Mai chưa bao giờ vui đi thù oán. Chỉ vì con sặt lờ đó mà chính hắn mới là người phải đợi, cho ả sống thêm một tháng nữa đối với hắn chính là một sự dày vò thêm.

Nếu không phải vừa rồi hắn nghĩ ra một chút dự định thì bây giờ không biết hắn đã tích thêm bao nhiêu phần nợ rồi.

Vừa lúc ấy cung nữ Tiểu Bình bưng ấm trà đầy mang vào.

- Cô nương, trà nóng đây!

Thấy thánh thượng uy nghi sừng sững nơi đó, Tiểu Bình luống cuống quỳ xuống nghênh đón. Hắn bề ngoài tỏ ra lãnh khốc độc đoán, một cái nhìn lướt qua đủ khiến cung nữ này phát run.

- Người chính là người trông coi à?

- Dạ.... vâng thưa bệ hạ.... - Tiểu Bình sợ sệt cúi đầu đáp.

- Người đâu, lời cung nữ này ra ngoài chém đầu! - Một câu nói lớn của hắn vang lên khiến mặt Tiểu Bình trắng bệch, Hàn Mai cũng cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trò Chơi Cân Nao

Tiểu Bình còn chưa biết mình làm sai việc gì, nhưng một lời vừa nãy nghe thấy thánh thượng muốn lấy mạng nhỏ của nàng, không khỏi run bắn, hấp tấp dập đầu xuống nền đất kêu khóc thảm thiết xin tha.

Dương Tử Luân thái độ không hề có một chút nao núng ngược lại càng có chút sáng khoái nhìn sang biểu cảm của Hàn Mai, hắn muốn xem xem người đàn bà này có nhẫn tâm nhìn cung nữ kia chỉ vì trông chừng à không cẩn thận mà phải bỏ mạng.

Hắn cho rằng à sẽ không đòi nào vì một người không quen biết mà cầu xin, à trước nay vốn coi sinh mạng của người hầu như cỏ rác, chưa kể đến à vốn kiêu ngạo, không thể nào hạ mình cầu khẩn.

Nhưng không sao, dù à im lặng bỏ mặc sinh mạng của cung nữ đó thì hắn cũng đã đạt được một mục đích nho nhỏ: cho à thấy rõ giờ ai mới là ở ngôi cao tối thượng, nhấn mạnh cho à biết tình trạng nhục nhã của mình, nhấn tiện giáo huấn cho lũ nô tài ở đây biết rằng phải trông chừng à như thế nào.

Hàn Mai đương nhiên biết lý do hắn muốn trị tội cung nữ này, chính là nàng không ngờ tới hắn có thể lạm sát người vô tội. So với nàng trước đây, hắn càng thêm một phần nhẫn tâm sao?

Hàn Mai ngày trước không động vào người vô tội, chỉ có những kẻ muốn động tới nàng, kẻ có âm mưu đối địch, những kẻ cản đường, kẻ đã dám bước lên vũ đài quyền lực chính trị với Hàn gia...

Cũng có một điều khác với ngày trước, đó là khi xưa nàng không động vào người vô tội nhưng cũng không dư dả lòng tốt để can thiệp vào chuyện không có lợi cho mình...

Chẳng nhẽ ngày hôm nay tính mạng cung nữ này lại do chính nàng quyết định? Dù nàng làm như thế nào, Luân đế vẫn là trên thế thắng.

Kẻ cô độc tàn bạo như nàng, dẫu sao cũng chỉ là một lần chết. Sinh tử với nàng cũng không còn quan trọng, thắng thua cũng chỉ nhẹ như làn gió vô hình...

Nhưng chính Lam Mặc đã dạy cho nàng phải quý trọng sinh mạng của người khác, chỉ ít khi ở cùng y, nàng đã biết thế nào là cuộc sống chân chính.

Một chút danh dự ở nơi này không là gì, chỉ cần nàng không hổ thẹn với y.

Đám thị vệ đã bước vào lời Tiểu Bình đi, rốt cuộc Hàn Mai cũng đã lên tiếng, bất chấp miệng còn đau:

- Nàng không hề có tội, là ta sai nàng đi lấy nước...

Luân đế cười phá lên, đám thị vệ sững sờ, tạm thời đình chỉ động tác chờ đợi ý kiến của chủ nhân.

- Sau đó người mới nảy sinh ý định tự sát sao? - Âm điệu tàn ác mà chế giễu.

- Sinh mệnh là của ta, dĩ nhiên ta muốn chết lúc nào là quyền của ta! - Hàn Mai bình tĩnh đáp lại. - Hoặc người có thể lấy mạng ta ngay lúc này...

Nói đến đây, chính lòng nàng cũng có chút mơ hồ hoài nghi tại sao hắn vẫn chưa giết mình ngay, cũng không đem mình ra xét xử công khai.

Hắn vẫn giữ nụ cười ghê lạnh, trong mắt thấp thoáng hận ý nhìn nàng:

- Thật hay ho, vậy sao lúc trước khi nhẫn tâm tước đoạt sinh mạng của người khác ngươi không để ý đến sinh mệnh của họ là quyền của họ?

- Ha ha... - Hàn Mai cũng bật cười, thâm thúy mà nói - Vì vậy bây giờ Luân đế cũng đã học theo ta rất nhanh rồi?

Chợt trong đầu lóe lên một chút suy diễn, nàng đường hoàng nói tiếp:

- Quả nhiên, xét về vai vế thì ta là tiền bối của ngươi, ngươi phải kêu ta một tiếng hoàng thất, người trong hoàng cung đều còn nhớ như in ta là hoàng thái hậu, à không, bây giờ là thái hoàng thái hậu, địa vị của ta là được tiên đế chính thức sắc phong, ngươi có thể dễ dàng xử tội Hàn gia nhưng ta nghĩ muốn phế ta thì cũng không dễ đâu...

Dù nói gì thì nói, nàng vẫn chưa bị hắn đem ra bộ hình luận tội, mà trên thực tế không dễ tìm được bằng chứng thỏa đáng để kết tội nàng, trừ khi hắn muốn tự bày ra những chứng cứ đó rồi nhục hình bắt nàng nhận tội, cách này hắn cũng có thể đã áp dụng với người của Hàn gia.

Mọi đường đi nước bước chính trị của Hàn gia đều thâm hiểm và khôn khéo, thật hiếm khi lộ ra sơ hở nhỏ.

Nói tóm lại, xét về lý bây giờ nàng vẫn còn là chính thê của tiên đế, theo cung quy, hậu đế như hắn không có quyền tự nhiên phế bỏ nàng trừ khi có án triệu của Tiên đế.

Hắn là một kẻ dựa vào bạo loạn mà soán ngôi, dĩ nhiên sẽ không được truyền án triệu, mà cái án triệu đó đã theo nàng rút xuống sông ngày ấy, sau khi được Lam Mặc cứu, nàng tỉnh dậy cũng không thấy cái án triệu đó đâu cả.

Tại sao nàng không nghĩ ra sớm hơn chứ?

Ánh mắt Dương Tử Luân trầm tối lại, à quả nhiên không phải là người đàn bà tầm thường. Sau một hồi phản nộ, lòng hắn lại có một cảm giác lạ lẫm như được kích thích. Muốn làm đối thủ của hắn ư, hắn nhất định không thua một người đàn bà.

Đàn bà thì trước sau vẫn chỉ là đàn bà.

Đột nhiên hắn thân nhiên đi tới sát bên nàng, cúi đầu ghé vào tai nàng mà nói với cái giọng tà mị:

- Thật sao, hoàng thất? Người đã là thê tử chân chính của tiên đế từ bao giờ? Không phải đã quên bên Tịnh Tuyên đấy chứ... máu của ngươi vẫn còn chưa có lau đi...

Những lời của hắn làm cả người nàng bỗng cứng ngắc, cõi lòng tê dại, tui nhục đau đớn đến phế tâm can. Đó vẫn là một sự thực, tấm thân trinh bạch mà nàng gìn giữ đã bị hắn thô bạo đoạt mất, sự trong trắng mà nàng còn chưa trao gởi cho nam nhân mà nàng yêu thương...

Giấc mộng hư ảo, một chút viễn vông tươi đẹp cuối cùng cũng bị hắn tàn nhẫn dập dẫm, ngay cả dũng khí để nàng muốn đối diện với Lam Mặc cũng không còn...

Khiến cho nàng thất thần bàng hoàng, nàng căn bản đã không giữ được nguyên vẹn sự tinh táo để tiếp tục đấu tranh với hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Uy Hiếp

Hình ảnh bất lực tui nhục trong khoảnh khắc đó của nàng hiện rất rõ trong mắt hắn. Hắn cười nửa miệng thương thức một chút chiến thắng, rất nhanh sau đó dùng âm điệu nhấn mạnh đe dọa:

- Để ta cho ngươi hay, luật lệ là do con người đặt ra thì ta cũng có thể phế bỏ...

Câu nói bên tai vừa xong, Hàn Mai cảm nhận có một bàn tay to lớn lạnh lẽo vuốt ve gò má sưng đỏ của mình với hàm ý trêu chọc châm biếm.

- Hương vị thân thể của nữ nhân họ Hàn quả cũng không tệ... - Đôi môi hắn sát lại gần, càn rỡ trên tai nàng - Đáng tiếc ... hoàng thất!

Rồi hắn xoay mình đứng lên.

Hàn Mai cảm thấy sự ghê tởm và ức chế dâng lên khiến nàng nghẹn thở, hắn không chỉ muốn ngược đãi mà còn bằng mọi cách hạ thấp phẩm giá của nàng. Bây giờ nàng ao ước nếu có một cơ hội, nàng tha đòn tâm huyết để giết được hắn, chỉ ít cũng phải cùng hắn đồng quy vu tận.

Nàng đã từng không muốn làm những việc ám hại người nữa, nàng từng muốn bỏ mặc tất cả để sống thanh thản... nhưng số phận chưa hề buông tha cho nàng, người đàn ông này chưa hề buông tha cho nàng..

Tất cả mơ ước về một cuộc sống thanh thản đã bị vùi dập, nàng dù thế nào cũng không còn xứng với kì vọng của Lam Mặc...

Một là được chết sớm để kết thúc mọi khổ đau dằn vặt, hai là còn sống để cùng kẻ thù kia sinh tử một phen...

...

...

Dương Tử Luân từng bước tiến về phía cung nữ Tiểu Bình đang quỳ sụp khóc lóc dưới đất, ánh mắt hắn không hề lay chuyển, một lời ra lệnh tàn khốc cho thị vệ:

- Đem ra ngoài chém!

- BỆ HẠ XIN THA MẠNG CHO NÔ TỶ! BỆ HẠ XIN THA MẠNG! - Chỉ nghe thấy tiếng khóc rống thất thanh của Tiểu Bình, đám thị vệ không ai dám trái lời đành lùi ra ngoài thi hành mệnh lệnh.

Những đầu móng tay sắc cắm sâu vào lòng bàn tay của Hàn Mai. Nàng giống như đang đứng trên một mỏm vực sâu hút, phía sau là lưỡi kiếm của kẻ thù đã kề sẵn lên cổ.

...

...

Luân để thu được tất cả biểu tình của nàng, hắn thừa nhận mình đã trở nên nhẩn tâm, thực sự tàn khốc.

Trò chơi này không phải chính ả đã khơi mào sao? Không phải chính ả đã đẩy hắn vào sao?

Hàn Mai, ả khá lắm, còn có ý định phản công lại hắn sao? Màn chính của vở kịch ngày hôm nay còn chưa bắt đầu, sự việc vừa rồi cũng chỉ do phát sinh mà thôi.

Vốn là hắn căm hận đến mức muốn đem ả băm vằm ngay trước mộ phần Bạch Hương nhưng giờ lại phải mất một khoảng thời gian khôi phục lại mộ phần cho nàng, hắn cũng đã có dự liệu khác, một dự tính khiến hắn cảm thấy có chút hứng thú...

Hắn tỏ ra điềm tĩnh ngồi xuống bên bàn trà, nhìn sang phía kẻ thù, chậm rãi mà nói:

- Hàn Mai, ta nghĩ rằng ngươi cũng không cần sốt sắng tìm đến cái chết quá sớm... ta đã nói sẽ khiến cho ngươi nếm trải đủ những gì ngươi đáng được nhận...

Chỉ thấy nàng im lặng, một hồi sau nàng buông lỏng nắm tay, cười cợt đẹp đẽ:

- Chỉ cần bất cứ lúc nào có cơ hội ta cũng sẽ tự giải thoát cho mình, ta không dám chắc sẽ có thêm bao nhiêu cung nữ của ngươi cũng sẽ phải chết như cung nữ kia...

Hắn cũng bật cười lạnh, bàn tay đưa lên vuốt những lọn tóc trước mặt, vô tình ngón tay lướt qua vết sẹo đáng ghét đó. Chẳng rõ đó là điểm bắt đầu thù oán giữa hắn và ả hay phải tính từ khi hắn sinh ra trong hoàng tộc họ Dương còn ả sinh ra trong Hàn gia...

- Ngươi xem ra không còn tiếc nuôi sinh mạng người khác nữa... nhưng nếu là sinh mạng những kẻ còn sống sót của Hàn gia liệu ngươi có nhẩn tâm?

Mi mắt nhắm chặt của Hàn Mai khẽ rung, bàn tay cũng nắm chặt lại một chút.

Nàng đoán rằng hắn muốn đề cập đến những nữ nhân và nô dịch trong Hàn gia ngày trước, sau khi hắn lên ngôi đã đem xử tử toàn bộ nam nhân họ Hàn, số nữ nhân và nô bộc còn lại có thể đã đem làm nô lệ lưu đầy ra biên cương...

Tuy nàng đã sớm rời Hàn gia, với nhiều người trong số họ không có thân quen gì nhưng dẫu sao họ cũng từng vì Hàn gia mà phục vụ, có những kẻ từng đắc tội coi khinh nẫu thân nàng nhưng coi như cũng đã chịu quả báo suốt kiếp làm nô lệ ở biên cương, họ cũng không nhất thiết phải chết.

Nhưng nếu nàng tỏ ra vương vấn, chắc hẳn sẽ biến nó thành một điểm yếu của nàng.

Hàn Mai cắt lời bằng cái giọng vô cùng đanh thép lạnh lẽo, nụ cười trên môi giả tạo:

- Thật là tốt, đám nữ nhân trong Hàn gia ngày trước vốn luôn coi thường ta, làm cho ta không hề vừa mắt, nay có thể mượn tay Luân để trừng trị chúng khổ sở một chút xem ra cũng không tệ...

- Vô tình như vậy, ngươi chắc chắn là đoạn tuyệt với người của Hàn gia, mặc cho sống chết của họ? - Dương Tử Luân thông dong hỏi lại.

- Sống chết của bản thân ta còn không màng, quan tâm chỉ đến sống chết của kẻ khác...

Hắn nghe thấy vậy nhưng không biến chuyển sắc mặt, lý do là hắn đã nắm ở đằng chuôi. Chiêu bài bây giờ mới được lật...

- Kể cả người đó là phụ thân ngươi, cựu thừa tướng Hàn Trữ Doanh? Ta chuyển lời cho phụ thân ngươi, ông ta biết ngươi nói vậy ắt sẽ buồn lắm...

Trong chớp mắt nàng hít vào một luồng không khí lạnh, dây thần kinh đều như kéo căng...

Phụ thân nàng còn sống?

Không thể nào, hắn làm sao có thể để phụ thân còn sống? Nhất định đây chỉ là một câu nói thách thức hoặc một cái bẫy của hắn...

Với tính cách của phụ thân, đại nghiệp đồ vỡ, Hàn gia diệt vong, người cũng sẽ không màng sống tiếp...

Phụ thân nàng... người mà nàng không biết nên kính yêu hay nên oán giận...

"Mai Nhi, lại đây với phụ thân"

"Mai Nhi, xem ta mang đến cho con cái gì!"

"A, là một con điều phượng hoàng, có phải phụ thân tự tay làm không?"

"Mai Nhi thông minh, tại sao con lại biết được?"

"Vì tay của người trầy xước giống như đã chẻ tre, lại còn mùi hồ dán chưa khô trên tay người nữa..."

...

...

"Mai Nhi, hãy quay về lo học tập của con, đừng làm phiền ta nữa..."

"Mai Nhi, đừng nhắc đến chuyện này nữa, ta đã không còn muốn nhìn thấy nàng..."

Một thoáng kí ức cứ trôi qua trôi lại, trái tim nàng từng hồi hạnh phúc rồi lại đau thương...

Nàng cảm thấy mình quay trở lại là đứa nhỏ bảy tuổi ngây ngốc cô độc khi mẫu thân qua đời...

Khi ấy nàng muốn hận, muốn chán ghét phụ thân...

Thế rồi nàng lại lên nhìn thấy phụ thân đêm nào cũng ôm tranh họa mẫu thân mà khóc...

Rồi nàng rời xa người mà nhập cung...

...

...

Dương Tử Luân biết chiêu bài này của hắn đang có hiệu quả, hắn sẽ giữ lại tính mạng của ả để uy hiếp lão thừa tướng ôn dịch đó nói ra bí mật mà hắn đang che giấu.

Đúng vậy, lấy hai cha con họ uy hiếp lẫn nhau...

Hàn Trữ Doanh - Hàn thừa tướng lừng lẫy một thời, khi Luân để bắt được lão ta sau khi hắn đăng cơ không lâu, chính hắn cũng không nhận ra được kẻ điên tàn tã đó lại là Hàn thừa tướng.

Nhưng hắn không dễ dàng tin lão ta điên thật, hắn đã giam cầm, dùng mọi nhục hình tra tấn, sai người theo dõi nhất cử nhất động ngày đêm của lão, hi vọng vạch trần ra được việc lão ta giả điên.

Điều làm hắn bức tức nhất là mọi cách đó đều chưa có hiệu quả, Hàn Trữ Doanh thể hiện hoàn toàn như một kẻ mất trí điên loạn.

Hàn Trữ Doanh là kẻ có khả năng nắm giữ thứ bí mật có thể đe dọa ngôi vị của hắn, ngược lại nếu hắn đoạt được nó thì sẽ càng như rồng thêm vây cánh.

Chỉ cần hắn có chút sơ hở, kẻ nguy hiểm như Hàn Trữ Doanh trốn thoát ra có thể tập hợp lực lượng làm phản ngay, bởi hắn biết một trong những thứ bí mật đó là bản đồ kho báu bí ẩn từ thời Nguyên Thái hoàng, với số vàng bạc đó việc phát triển một quân đội lớn không phải là chuyện khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Một Ngón Tay

Chiêm ngưỡng đủ thái độ bất an của kẻ thù, Dương Tử Luân lời lẽ bình thản mà đe dọa:

- Hàn Mai, ngươi cứ thử có ý định tìm đến cái chết xem, mỗi ngày ta sẽ chặt một đốt ngón tay của lão ta ... - Bước lại gần, hắn bóp lấy cằm nàng nâng lên - Ngươi nhất định phải chết trước phần mộ nàng..

Hàn Mai chịu đau đớn truyền đến từ những ngón tay hắn, trong lòng có chút nghi hoặc khó hiểu.

"Nàng" là ai?

Cái gì mà chết trước phần mộ nàng?

Nghe ngữ điệu của hắn đủ đoán ra là một người có vai trò quan trọng trong lòng hắn, nhưng có gì hắn lại phải đem nàng giết trước mộ người đó?

Chẳng hay trong quãng thời gian đua tranh nơi hậu cung và triều chính, nàng cũng đã đắc tội với một người hắn quen biết?

- Ai vậy? - Giọng Hàn Mai tự nhiên mà hỏi, không biết thì nên hỏi.

Chợt hắn siết tay cực mạnh, chỉ thiếu chút lực nhỏ nữa sẽ bóp nát gương mặt nàng, đáng tiếc là đôi mắt mù lòa này không cho phép nàng thấy gương mặt hắn ngập tràn sát khí đến đâu, những tia nhìn hung bạo và sắc như hỏa kiếm muốn băm nát đối phương...

- Làm nhiều việc độc ác hại người, một tính mạng nhỏ bé ngươi không thể nhớ được sao? Đúng vậy, chính vì nàng thân phận thấp bé, ngươi có thể thoải mái chà đạp mà không quan tâm... đáng tiếc cho ngươi, Bạch Hương nàng chính là người ta yêu khắc cốt ghi tâm!

Bạch Hương?

Một cái tên như lần đầu nàng nghe thấy, mà có từng nghe thấy thì nàng cũng không thể nhớ.

Những năm tháng đó, nàng thừa nhận mình đã nhấn tâm mà tranh đấu, không thể nói là không hại người, nhưng có những kẻ nàng chẳng màng nhớ đến danh tính, Dương Tử Luân này là một điển hình, nếu không phải hắn từ biên cương quay lại làm phản cướp ngôi, nàng cũng đã xóa hắn ra khỏi ký ức... Người phụ nữ hắn nhắc đến có lẽ đã đoán mệnh vì từng ở trong vòng xoáy tranh chấp quyền lực của nàng, cũng lắm thì nàng đã đắc thêm một tội với hắn.

Thì ra nàng và Luân để còn thêm một mối oán hận, thảo nào hắn căm hận đến tận xương tủy. Thù gia tộc, thù cá nhân, thù của tình nhân...

Nàng từng nghĩ rằng hận thù lớn nhất giữa hắn và nàng là mối thù gia tộc, nhưng xem ra hắn cũng không kém phần quan trọng mối thù thứ ba kia...

Cũng chỉ nghĩ đến vậy, nàng không mấy quan tâm đến thực hư nội dung mối thù của Bạch Hương..

Cái nàng bây giờ nên nghĩ đến không phải Bạch Hương kia là ai, bởi lẽ dù có biết được nàng ta là ai, nàng đã đắc tội gì với người đó thì mối thù chồng chất của nàng và Luân để này cũng không thể suy giảm. Nàng chỉ muốn quan tâm đến chuyện sống chết của phụ thân nàng..

Lẽ nào phụ thân nàng thực sự còn sống?

Đầu óc nàng hoàn toàn tập trung suy tính đến chuyện của phụ thân..

...

...

Chuyện Bạch Hương mà hắn đã nhắc ra trước mặt ả không thu được kết quả nào...

Một kẻ không muốn bận tâm, một kẻ lại luôn để chuyện đó có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng, tư tưởng của nàng và Dương Tử Luân không tránh khỏi có sự sai khác đối lập nhau như thế.

Trong mắt hắn, sự im lặng của nàng không khác gì một sự trơ trẽn thừa nhận. Ắ không hề chối việc mình đã hãm hại nhiều người mà Bạch Hương là một trong số đó. Ắ quả nhiên là một con rắn độc...

Tuy nhiên rắn độc cũng có đồng loại, cũng có phụ tử, hẳn không tin là ả có thể vô tâm bỏ qua chuyện của phụ thân ả...

Hắn buông tay khỏi gương mặt nhỏ nhắn vẫn đang in hằn lên dấu vết của cái bạt tai, trong khoảnh khắc hắn tự trầm ngâm cân nhắc tính toán...

Với biểu đạt ban nãy của ả, hẳn cam chắc chính ả cũng không biết được sự tồn tại của Hàn Trữ Doanh trước đó, càng không biết được chuyện lão ta có thể đang giả điên...

Thực hư về những bí mật đó, nhất định phải tìm cách khiến cho Hàn Trữ Doanh tỉnh lại hoặc lòi ra đuôi cáo.

...

...

Thượng cung Lý Anh Thụ mang thuốc sắc trở về, trong lòng có một cảm giác không ổn, đi đến hành lang thì thấy mấy cung nữ thút thít khóc, hỏi đến mới biết hoàng đế ngự giá đến đây, vì Tiểu Bình làm sai chuyện gì mà đem nàng ra chém đầu ...

Lý thượng cung có phần hoảng loạn, song cũng quyết định bước vào căn phòng, nàng không dám chắc Luân đế có xử tội cả nàng không, hi vọng hoàng đế còn nương tình việc nàng là em gái của đương kim thừa tướng đương triều Lý Ân, một trong những cốt lõi của triều điều bấy giờ.

Lý Anh Thụ thấy thánh thượng ở trong, nghiêm chỉnh quỳ xuống khấu đầu thỉnh an, trong lòng thấp thòm lo sợ.

Có lẽ Tiểu Bình đã đoán mệnh vì chuyện gì đó xảy ra giữa Hàn thái hậu này và Luân đế...

Dương Tử Luân quay ra phía Lý thượng cung, gương mặt nghiêm khắc, biểu cảm khó định đoạt mà nói:

- Ngươi hẳn cũng đã biết tội của mình?

- Bẩm bệ hạ... - Lý Anh Thụ cũng sắp toát mồ hôi lạnh - Nô tỳ biết tội...

- Ngươi biết rõ quy định của ta nghiêm khắc như thế nào?

- Nô tỳ hiểu, xin bệ hạ trách phạt... - Lý thượng cung dập đầu xuống nền nhà.

Nàng biết lần này mình đã thực sơ suất, việc Luân đế giao cho chính nàng làm thì nàng không nên tin tưởng ủy thác cho người khác, lần này nàng không thoát khỏi trừng phạt.

Chỉ hi vọng Luân đế này dù lãnh khốc vô tình cũng sẽ buông tha cho nàng một con đường sống, nể tình ca ca của nàng.

Luân đế không thái độ ban xuống phán quyết:

- Nể tình ngươi tận tâm phục vụ vì hậu cung, nể mặt thừa tướng ca ca của ngươi, hôm nay giữ lại sinh mạng nhưng cũng phải trừng phạt để ngươi ghi nhớ và giáo huấn kẻ bề dưới, ngươi hãy tự mình lấy một ngón tay !

Lý Anh Thụ sợ hãi dâng tràn, tuy nàng đã chuẩn bị tinh thần nhưng cũng không nghĩ đến Luân đế lại dùng hình phạt này mà không phải phạt đánh hay quỳ trên bàn chông...

Lời thánh thượng đã ban ra, nàng không thể không tuân mệnh. Bối rối một hồi, Lý thượng cung hít thở sâu, lễ độ tiếp nhận thánh ý:

- Nô tỳ xin phép lui đi nhận phạt!

Hắn vẫy bàn tay tỏ ý cho nàng lui đi đồng thời thêm lời dặn dò, biểu cảm có chút ít nhân từ hơn :

- Làm xong thì đến thái y viện trị thương, sau đó cho người gọi ca ca của ngươi nhập cung... Ta hi vọng từ nay về sau không bao giờ phải khiển trách ngươi nữa.

- Nô tỳ tuân mệnh! - Lý Anh Thụ cảm thấy có phần nào nhẹ nhõm hơn, tuy nhiên trong lòng vẫn thâm bất mẫn.

Vì cái gì nàng lại phải chịu phạt như vậy? Có lẽ là do oan nghiệt giữa hoàng đế và Hàn thái hậu kia. Chắc hẳn nàng ta đã tìm cách tự sát, kết quả là Tiểu Bình vì không trông chừng được nàng ta mà chịu tội... Hàn thái hậu ngày trước ngồi trên ngôi cao làm mưa làm gió, đến nay trở về hoàng cung lại gây sóng gió tai vạ...

Luân đế trước giờ không đến nổi nhẫn tâm như vậy, đối với thượng cung nàng vẫn còn một phần nể tình, hôm nay lại không khoan nhượng ban phạt, lý do ắt là bắt nguồn từ Hàn Mai thái hậu kia.

Trong lòng Lý Anh Thụ tự sinh ra một thứ ác cảm với Hàn Mai.

Bóng dáng Lý thượng cung vừa đi khỏi, gương mặt Dương Tử Luân tỉnh tề đổi sắc. Hắn đoán rằng Lý Anh Thụ từ nay sẽ có một phần thù ý với Hàn

Mai, việc trông coi ả sẽ cản trở hơn đồng thời cũng sẽ gây cho ả không ít khó dễ.

Hàn Mai, ả cứ thử cảm giác dày vò thêm một chút đi!

Nhưng thế này có là gì, cái quan trọng là trò chơi hấn sắp bày ra...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Phế Vị

Ngự thư phòng của hoàng đế.

Lúc này từ phía cửa bước vào có một bóng nam tử chừng ba mươi tuổi mặc nhất phẩm quan phục, hấn chính là đương kim thừa tướng Lý Ân.

Lý Ân người cao gầy, nom nhìn giống như một gã bạch diện thư sinh, điểm đáng chú ý nhất trên con người hấn là cặp mắt dài vô cùng linh hoạt.

So với muội muội Lý Anh Thư, Lý Ân lại càng là kẻ khôn khéo biết suy tính, trong triều luôn giữ vị trí mưu sĩ. Trước đây trong thời Hàn gia bành trướng thế lực, hấn chỉ được giữ một chức Phó thừa biện Bộ Lễ nhỏ bé, tài năng không những không được trọng dụng mà với Hàn gia còn suýt trở thành chướng vật, nếu không phải hấn tinh vi biết giữ mình thì ngày nay đâu còn đứng được ở nơi đây...

Căn bản ba đời nhà họ Lý vốn có lời thề trung quân ái quốc, chỉ một lòng dốc sức hầu hạ hoàng đế họ Dương, cho nên hấn với Hàn gia vốn không chung lý tưởng, lại càng không thể đi chung đường. Cha Lý Ân cũng coi như bị Hàn gia hạ bệ trên triều chính, phải ôm hận cáo lão về quê rồi sinh bệnh mà chết, Lý Ân với người họ Hàn cũng có không ít địch ý.

Trong cuộc bạo loạn soán ngôi mấy năm trước, Lý Ân cũng có một phần công lao khi bí mật trợ giúp Luân vương vào thành.

Từ ngày Luân đế lên ngôi, Lý Ân như hổ thả về rừng, cá lớn được vẫy vùng trong nước, nhanh chóng thăng tiến lên chức thừa tướng. Bản thân hấn và Luân đế cũng rất hợp nhau trong tư tưởng chính trị và đối sách điều hành đất nước, điều này càng khiến hấn một lòng muốn phò tá Dương Tử Luân.

Lý Ân là người hiểu rõ hơn ai hết, trong số những nam tử họ Dương bấy giờ, Dương Tử Luân là người thích hợp nhất để làm hoàng đế.

...

Hôm nay thừa tướng hấn nghe tin muội muội của mình phải chặt một ngón tay chịu phạt, trước đó cũng nghe tin Hàn gia Hàn Thái hậu bị Luân đế mang về cung.

Máu mủ ruột già ai cũng thương xót, nhưng đã là bậc thần tử, đế vương dù muốn lấy mạng muội muội hấn thì hấn cũng không có tư cách bất mãn chống đối...

Hơn nữa chính hấn cũng chưa hiểu rõ ràng sự tình, càng không biết Luân đế hôm nay gọi hấn nhập cung vì chuyện gì...

...

...

Bước đến trước mặt thánh thượng, Lý Ân quỳ xuống nghiêm trang thi lễ:

- Vi thần Lý Ân tham kiến bệ hạ!

- Miễn lễ!

Dương Tử Luân quan sát biểu cảm của Lý Ân trong thoáng chốc, hấn muốn biết liệu việc muội muội bị xử tội có ảnh hưởng mấy đến lòng trung thành của Thừa tướng này... Từ chuyện của Đường Thuận, hấn càng cảm thấy thật khó tin tưởng thuộc hạ của mình nữa.

Việc xử hình phạt đó với Lý Anh Thư cũng có một phần dụng ý kiểm chứng lòng trung thành của Lý Ân, chính xác là hấn muốn mượn việc đó để thực hiện nhiều mục đích khác nhau...

- Khanh đã thăm hỏi muội muội của mình chứ? - Dương Tử Luân cất lời hỏi thăm.

- Tạ ơn bệ hạ còn nương tình, muội muội phạm tội được ban phạt như vậy còn là nhân nhượng cho nàng, thương tích cũng chẳng có gì đáng ngại... - Lý

Ân chừng mực nói.

- Có được hai huynh muội các người, một kẻ giúp đỡ ta trên triều đình, một kẻ giúp đỡ ta nơi hậu cung thực đúng là phúc khí của ta, nhất định sau này ta sẽ không bạc đãi các người... - Luân để mỉm cười tỏ ra thành ý nói.

- Bệ hạ, đó là bổn phận của huynh muội vì thần...

- Tốt lắm, ta tin tưởng khanh! - Hấn hướng ra phía sau phân phó cho thái giám - Mau mang ghế ngồi cho thừa tướng!

...

Lý Ân sau khi an tọa, trong đầu cũng có thoáng một chút suy nghĩ hiếu kỳ, chuyện hấn hiếu kỳ nhất chính là việc Hàn gia thái hậu bị bắt trở về cung và dụng ý tiếp theo của thánh thượng.

Bọn thái giám cung nữ sau đó đều phải lui ra xa, trong phòng chỉ còn lại Luân để cùng Lý Ân bí mật bàn bạc một số việc gì đó...

...

...

Gian phòng dành cho cung nữ phía sau Chiêu Dương cung.

Sau chuyện của Tiểu Bình, bọn cung nữ nô bộc ở đây ai cũng dè chừng, lúc nào cũng có sẵn hai, ba cung nữ đứng trông coi nàng.

Hàn Mai cảm thấy nực cười, trước đây nàng là hoàng thái hậu, cũng có bọn nô tỳ châu chực hầu hạ như vậy, còn bây giờ lại là giám sát...

Có vị Lý thượng cung nào đó, dường như là người hôm qua bị Dương Tử Luân xử chặt ngón tay thường xuyên ghé qua nhìn nàng, nàng ta không nói gì nhiều, mỗi lần chỉ sai bảo bọn cung nữ bưng thuốc, nước uống cho nàng ra sao... Qua ngữ điệu lạnh lùng của nàng ta, Hàn Mai cảm thấy không có mấy phần thiện cảm.

Bỏ qua bọn cung nữ đó, cõi lòng nàng còn đang nóng như lửa đốt...

Luân để hấn muốn duy trì lại sinh mệnh của nàng? Nàng không hiểu mấy dụng ý của hấn, nhưng nếu hấn không giết nàng ngay thì chắc hấn sẽ còn tiếp tục dây vò và lợi dụng vào một mục đích khác.

Mà mục đích đó hấn là có liên quan đến phụ thân của nàng.

Dùng an nguy của phụ thân uy hiếp nàng, hấn cũng có thể làm ngược lại, lấy tính mạng nàng uy hiếp phụ thân. Tiếc là nàng không hề nắm được một thông tin nào về tình trạng của phụ thân hiện giờ.

Người đang ở đâu? Bị giam hãm hay đang lẩn trốn? Người liệu có dự trù kế hoạch gì?

Nếu nàng tự sát được thì có lẽ phụ thân sẽ bớt được một gánh nặng uy hiếp từ hấn, nhưng cái nàng lo sợ là tự sát không thành, không chết ngay được, lúc đó kẻ độc ác biến thái như Luân để sẽ lấy việc hành hạ phụ thân để thị uy nàng...

Chính nàng cũng đang mông lung, chính nàng cũng không hiểu được rốt cuộc hấn đang suy tính điều gì...

Nàng bị giam cầm, nàng bị cướp đi đôi mắt, những điều đó đang là trở ngại lớn cho nàng...

...

...

Tối hôm đó có một thái giám mang thánh chỉ tới.

- Thánh chỉ tới, truyền Hàn Mai tiếp chỉ!

Đám cung nữ nghe thấy thánh chỉ liền vội quỳ xuống đất, thái giám liếc qua nhìn thấy tình trạng nàng mù lòa, tàn tạ, có chút ít chần chừ rồi nói:

- Hàn Mai quỳ xuống tiếp chỉ!

Một cung nữ nhanh nhẹn đứng dậy, muốn cưỡng ép nàng xuống giường quỳ gối. Hàn Mai cười lạnh trong lòng, chính vì toàn thân nàng đầy những vết thương mà không có sức phản kháng.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hàn thị không giữ được phẩm giá tiết hạnh, thân là phi tử của Tiên đế nhưng không biết an phận thủ thường, cấu kết cùng Hàn gia mắc trọng tội, nay phế mọi danh vị, tước bỏ danh phận quý tộc, đầy xuống hàng nô lệ. Khâm thờ."

- Hàn Mai tiếp chỉ! - Giọng thái giám éo lá có phần khinh miệt, không đợi nàng phản ứng, dúi thánh chỉ vào tay nàng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Hàn thái hậu cao quý ngày nào bây giờ bị phế bỏ, còn bị đẩy xuống hàng nô lệ, thân phận thấp kém nhất trong thiên hạ, so với một tên nô tài trong cung dĩ nhiên cũng không với tới được, bọn chúng làm sao có thể còn chút nể nang gì nàng.

Hơn nữa khắp hoàng cung không ai là không biết, Hàn Mai chính là kẻ mà hoàng đế căm hận đến thấu xương, hoàng đế lại chính là ông trời, kẻ nào dám trái ý?

Hậu đế không dùng án trện phế bỏ chính thất của Tiên đế, việc này dù không từng xảy ra thì sao chứ? Lễ đòi kẻ thắng sẽ làm vua, kẻ thua chỉ có thể làm tội đồ phản nghịch...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thị Tâm [16+]

Ở một nơi nào đó mà người bình thường không thể biết.

Gian phòng này rất tối và hẹp, chỉ có duy nhất một ô thoáng bằng lòng bàn tay phía trên cao, bốn phía là tường đồng vách sắt, bên ngoài cửa luôn không thiếu người canh gác, tất cả bọn họ đều là cao thủ...

Trong phòng, có một người đàn ông gầy yếu thân tàn ma dại đang co người nằm cạnh góc nhà.

Quần áo rách nát hôi hám, đầu tóc xơ tung như tổ quạ, râu rụi che đi gương mặt lem luốc khổ sở cùng cực.

Liệu có ai trong thiên hạ nghĩ rằng đây chính là thừa tướng gia lừng danh một thời - Hàn Trữ Doanh?

Cánh cửa phòng bỗng mở ra, ánh sáng được dịp lọt vào phòng. Một bóng nam từ chậm rãi bước vào, hỏi vọng lại đám thị vệ đằng sau:

- Lão ta vẫn chưa tỉnh dậy sao?

- Thừa tướng đại nhân, đêm qua lão điên loạn múa may, gây ồn ào đến quá canh ba, sau đó thối mặt mới nằm lăn lóc ngủ... - Tên thị vệ canh cửa cẩn thận bẩm báo.

Lý Ân hừ một tiếng lạnh lẽo, chỉ sau một lệnh của hắn, đám thuộc hạ mang một gáo nước té vào đầu người đàn ông. Một tràng ho sặc qua đi, người đàn ông rũ rũ nước trên bộ tóc rối bết dính, ngáp một cái đầy khiếm nhã rồi lại vùi đầu vào tường ngủ tiếp.

Bước lại gần bên, Lý Ân dùng giọng tôn kính giả tạo:

- Hàn thừa tướng gia, ngài còn không mau dậy đi, hậu bối lại đặc biệt đến thăm người...

Người đó vẫn cố gắng ngủ, không muốn bận tâm đến hắn.

Lý Ân lôi từ trong người ra một cái hộp gấm rất đẹp, to bằng lòng bàn tay, đặt vào bên tường ngay trước mắt Hàn Trữ Doanh, vui vẻ dụ dỗ:

- Tiền bối, hôm nay ta mang quà cho người, hộp đẹp như vậy người không thích ư?

- KHÔNG THÍCH! KHÔNG THÍCH! NGƯỜI ÒN ÀO QUÁ! - Người đó bỗng như một đứa trẻ ngái ngủ bực mình hét lên - CÓ GÌ ĂN ĐƯỢC THÌ HẸY MANG ĐẾN, TA MUỐN ĂN A!

- Tiền bối, thứ trong đó đúng là ăn được, hơn nữa còn là từ nữ nhi Hàn Mai của người mang đến cho người...

Hắn tỉnh tề, chăm chú quan sát phản ứng của Hàn Trữ Doanh, một biểu cảm nhỏ nhất định cũng không thể bỏ qua.

- Tiền bối, để ta mở cho ngài xem đây là cái gì của Hàn Mai thái hậu...

Ánh mắt Lý Ân lộ ra tia nhìn nguy hiểm, không đợi Hàn Trữ Doanh tự mở, hắn đã vói tay mở chiếc hộp ra cho lão thấy.

Bên trong đó, chính là một ngón tay phụ nữ còn be bét máu...

Lý Ân chờ đợi sự kinh hoàng hỗn loạn trên gương mặt Hàn Trữ Doanh. Nữ tử yếu quý của lão năm đó sống chết không rõ, hắn lão cũng luôn ngóng đợi tin tức của nàng.

- A, để hậu bối cho người biết, hoàng đế đã đưa nàng về cung, còn rất sủng nường, hoan ái triền miên ... Ngón tay này là nàng tự chặt để tạ tội với ngài...Nhưng ngài đừng lo, Hàn cô nương giờ lại là người của đế vương, ngài lại trở thành nhạc phụ của hoàng đế một lần nữa...

Không ngại tiếp thêm một câu lời lẽ kích động, Lý Ân bắt đầu cảm thấy có chút sốt ruột.

Hàn Trữ Doanh đột nhiên đoạt lấy cái hộp từ tay Lý Ân, miệng sùi bọt mép lẫn nước dãi, bàn tay bốc lấy ngón tay đó, cho lên miệng nhai ngấu nghiến, vừa nhai lại vừa cười hề hề:

- Đúng là thịt, là thịt ngon, mùi thịt thật ngon a!

Lý Ân trở mắt nhìn, người hoàng loạn mới chính là hần, lão này có thể nuốt được cả thịt sống, thậm chí nếu đó có thể là máu thịt của nữ tử hần sao?...

Đáng chết, nếu lão không phải đã điên thật thì lão quả nhiên vẫn là một con cáo già tinh vi kinh khủng nhất.

Hần giấu không nổi bức tức, phải áo quần bước đi khỏi căn phòng. Cánh cửa lại khép lại một lần nữa...

...

...

[Chiêu Dương điện]

Tầm thất của hoàng đế.

Phía sau tấm rèm thêu mỏng manh pháp phối, một cảnh xuân sắc dung tục lố lờ.

Mỹ nhân bên trên không ngừng uốn éo vặn vẹo, chà sát thân thể trần trụi mon mơn vào người nam nhân, không ngừng nhiệt tình hầu hạ, khiêu khích hần.

Hần gầm một tiếng, áp đảo mỹ nhân xuống giường, thân hình cường tráng đè lên nàng, ánh mắt ngập tràn hỏa dục, muốn lập tức phát tiết.

Hần đang muốn phát tiết, phát tiết điên cuồng.

Sáng nay Lý Ân trở về bẩm báo kết quả đó khiến hần không khỏi phẫn nộ. Hàn Trữ Doanh quả nhiên không phải con người, có thể giả như loài cầm thú ăn sống uống tươi. Khó trách Hàn tộc mang danh thâm hiểm cùng cực, ngay cả việc đó cũng có thể làm.

Nhưng hần đòi nào chịu thua thiệt, hần không tin không có đối sách khác với lão, cả tính mạng lão và nữ nhi của lão đều ở trong tay hần, hần sẽ cho hai kẻ đó nếm trải đủ, nhất là người đàn bà kia!

Gấp gáp thúc vào người nữ nhân bên dưới, hần nghe thấy bên tai một tiếng rên rỉ đầy sung sướng và dâm dăng.

Nữ nhân này chính là Uyên phi, so với nữ nhân trong hậu cung, nàng có thể coi là có địa vị cao nhất, được hoàng đế thị tẩm nhiều nhất. Người người ghen tị với nàng bởi lẽ nàng sở hữu một thân hình cực kì nóng bỏng mà nam nhân khao khát, điều đó có lẽ là một ưu điểm giúp nàng được chút ít ưu ái từ hoàng đế.

Để hầu hạ hần tốt hơn, Uyên phi Lâm Thái Uyên cũng đã không tốn công sức từ việc chăm sóc nhan sắc đến chuyện chú tâm vào các tuyệt kĩ phòng the.

- Bệ hạ... a... đau...! - Uyên phi gần như rống lên - A, tiếp chịu không nổi...a...!

Nữ nhân vì phấn khích mà hai mắt mờ sương, miệng không ngừng la hét rên rỉ, càng như bạch tuộc bám chặt vào hần.

Tuy nàng thực sự nhiệt tình, nhưng trong mắt hần, sự loi là dâm loạn này không khác gì những kĩ nữ giang hồ.

Kĩ nữ?!

Chết tiệt, hần liên tưởng đến ả tiện nhân đó. Chẳng phải ả mang dòng máu kĩ nữ sao?

So với Uyên phi xuất thân hoàn toàn cao quý này...

Hần điên loạn đâm vào rồi lại rút ra, vẫn chưa cảm thấy đủ, hần hung hăng xoay úp người Lâm Thái Uyên lại, kịch liệt tiến công khiến nàng ta chỉ biết vừa hưởng thụ, vừa chống đỡ những cơn sóng tình cuộn cuộn, thanh âm yêu kiều rên rỉ mỗi lúc một nhiều.

Người đàn bà đó lại tỏ ra thanh khiết, cắn răng chịu đựng.

Ngày hôm đó bên Tịnh Tuyền, thành ra hần lại trở thành một kẻ cường bạo sao?

À mà không có mắt, đôi mắt luôn nhắm nghiền, không có ánh mắt vì khoái cảm mà mê ly như nữ nhân này...

Những hình ảnh lảng vảng trong tâm trí hắn, ngày hôm đó dưới thân hắn là một khối nguyên ngọc ôn hương mê hồn, bị hắn thắng tay chà đạp...

Hắn phải thừa nhận ả có một thân thể dễ dàng khiêu gợi bản năng chinh phục của nam nhân, một thân thể còn trinh bạch chặt chẽ sao?

Hừ, ả chính là kĩ nữ, ả chỉ là một hạng kĩ nữ dễ tiện mà thôi!

Dương Tử Luân gầm rống, ở cú nước rút cuối cùng đem toàn bộ dục vọng cùng phần nộ chôn sâu vào thân thể mỹ nhân.

Uyên phi mềm nhũn, sau cơn hoan ái muốn là đi vào mộng đẹp bên hắn, chợt thấy người mình bị thắng tay ném xuống đất.

- Người đâu, mang đi! - Hắn tàn khốc ra lệnh.

Ma ma tổng quản hậu cung cùng đám cung nữ bước vào, cúi đầu hành lễ, dè chừng thỉnh ý hoàng đế:

- Thỉnh bệ hạ... có ban trà không ạ?

- Như thường lệ! - Hắn phẩy tay đáp.

Đám cung nhân không dám chần chừ, nhanh chóng diu Uyên phi còn đang ngỡ ngàng xen lẫn ảm ức rồi đi, Ma ma tổng quản cũng vội đi chuẩn bị Vô tử thang cho Uyên phi.

Xem ra hôm nay Uyên phi nàng lại thất bại, không có cơ hội mang long thai...

Ma Ma tổng quản ra sau cùng, khi sắp rời khỏi nội tửam đột nhiên nghe thấy tiếng hoàng đế gọi trở lại...

- Bệ hạ có gì phân phó ạ?

- Mang ả nữ nhân Hàn gia đến!

Cặp mắt ma ma tổng quản vì ngạc nhiên mà mở to, mụ cũng không dám tin vào tai mình nữa. Ngược lên nhìn thấy bộ mặt nghiêm trọng của thánh thượng, chân tay bủn rủn nhưng không dám lời thôi, vội vàng lĩnh ý rồi lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tâm Can Phế Liệt

Lúc đó là nửa đêm, một đám cung nhân do Tổng quản nội cung dẫn đầu hướng về phía dãy phòng phía sau Chiêu Dương cung.

Hàn Mai sau một hồi suy tư mệt mỏi cũng đã ngủ gục, nàng co người ngồi nơi góc giường, hai cánh tay bao lấy đầu gối...

Nàng thực sự giống một con thú bị thương cô độc...

Phía trong phòng luôn có Lý thượng cung và cung nữ thay nhau trông nom, vì nàng không thể nhìn thấy gì nên cũng không thể biết họ vẫn đang thức hay đã ngủ gật...

Lý Anh Thư lúc này đang nằm nghỉ trên một chiếc ghế dài, chợt nghe thấy tiếng bước chân cùng với giọng điệu quen thuộc như là của Tổng quản nội cung.

- Hàn Mai ở đâu? Ở đây phải không? - Tiếng từ ngoài cửa truyền tới giữa màn đêm thanh vắng.

Di nhiên tiếng động đó cũng đánh thức Hàn Mai, trong lòng nàng cảm thấy có chút hiếu kì.

Đám người đó bước vào, Tổng quản nội cung nhìn lướt qua căn phòng tìm kiếm, thấy được nữ nhân đang ngồi co mình kia chính là Hàn Mai thái hậu một thời. Bây giờ nàng chỉ là một thân phận nô lệ thấp kém nhất nhưng đầu sau cũng là người được hoàng đế đêm nay muốn truyền tới, bà ta cũng nên chuẩn bị cho nàng như với các cung tần bình thường...

- Mang nàng đi! - Tổng quản hướng phía lũ nô tỳ mà nói.

- Khoan đã, tổng quản, có chuyện gì vậy? - Lý Anh Thư đã nhanh nhẹn đứng dậy hỏi, trong lòng nàng cũng đang rất tò mò, tổng quản này không phải chỉ chuyên lo chuyện chuẩn bị cho các phi tần thị tẩm sao...

- Nói ngắn gọn là hoàng đế muốn truyền Hàn Mai cô nương kia tới thị tẩm, xin phép thượng cung nha! - Ma ma cũng nhanh gọn lại bên giường, một tay muốn kéo Hàn Mai đi.

Không phải nói cũng hình dung được hoàn cảnh của Hàn Mai lúc này, đám người này muốn đem nàng đi đâu? Không lẽ là đến Chiêu Dương điện...

Kí ức nhức nhối đau đớn về ngày hôm đó bên Tĩnh Tuyền vẫn còn ám ảnh nàng chưa hề nguôi, nàng kinh hoàng giấy dựa đồng thời gất lên:

- KHÔNG! CÁC NGƯỜI BUÔNG TA RA! TA NÓI CHO CÁC NGƯỜI BIẾT, HÃN KHÔNG CÓ QUYỀN CHẠM VÀO TA, KHÔNG THỂ NÀO CÓ CHUYỆN VÔ ĐẠO LÝ NHƯ VẬY!

Ma ma tổng quản này đã thiếu kiên nhẫn, bà ta đương nhiên là phải tuân theo lệnh Luân đế, hơn nữa tuy rằng trước đây Hàn Mai nàng là thái hậu nhưng giờ đã bị phế mọi tước hiệu, thân là nô lệ còn không thể sánh với hàng cung nhân ở hậu cung, bà ta cũng không có gì phải cung kính nhân nhượng nàng.

Còn lăng nhăng lâu la, nếu Luân đế phần nộ thì cái mạng bà ta cũng không giữ nổi.

- Mang đi! - Vội vàng ra lệnh thúc giục đám cung nữ, bà ta hướng phía Lý Anh Thư nói một câu cáo từ rồi đi khỏi.

Hàn Mai dữ dội chống cự khiến tổng quản phải sai người bịt miệng, trói nàng lại mà khiêng đi. Tới một căn phòng rộng, họ lột sạch y phục của nàng, ném nàng vào một đục bồn đồ sắt đầy nước nóng.

Dây trói tháo ra, lập tức có bốn cung nữ lại giữ tay chân nàng, sự cố gắng chống cự của nàng khiến cho nước bắn tung tóe khỏi thùng, văng ướt lên y phục và mặt mũi của đám nô tỳ ở đây.

- Giữ cho chặt vào, các ngươi có bốn người mà không giữ nổi một ả suy nhược sao? - Tổng quản lên tiếng quát, lũ nô tỳ ai nấy ra sức giữ chặt lấy tay chân, không cho nàng tùy tiện di chuyển.

Tổng quản cầm đến một chiếc khăn lông, từ từ tiến đến đục bồn.

- Đừng trách lão nô này, đây cũng là bổn phận của ta thôi, Hàn Mai, nàng cũng biết rồi đấy, thời thế đã thay đổi, hiện giờ nàng đang ở vị trí nào... - Vừa đưa khăn kì cọ toàn thân nàng, mụ vừa chuyển giọng mềm mại dễ nghe hơn - Ta cũng không phải muốn khó dễ cho nàng, nhưng việc này có liên quan đến tính mạng của ta và tất cả đám người này, mong nàng hiểu cho. Cũng khẩn cầu nàng an phận một chút, lát nữa cũng đừng có chống đối, nếu Luân đế không hài lòng, nếu có khiển trách là ta không can đảm nàng trước, lão nô này cũng chỉ có con đường chết giống cung nữ Tiểu Bình kia thôi...

Hàn Mai vẫn cắn chặt chiếc khăn nhét ở miệng, nàng cảm thấy mình thật nhục nhã, thật bi đát, không thể chống đối, cũng không thể tự mình chết đi...

Lấy tính mạng của phụ thân uy hiếp khiến cho nàng không thể liều mình mà tự sát...

Lấy uy quyền thao túng kẻ khác, coi rẻ tính mạng của kẻ nô tài, sẵn sàng lạm sát kẻ bề tôi... Khiến cho họ không có con đường khác, đành vì tính mạng bản thân mà nhẫn tâm với nàng...

Hắn làm tất cả chỉ để hủy hoại nàng thôi sao?

Thật tàn nhẫn...

Con đường nào của nàng cũng là con đường cùng không lối thoát...

Thật tàn nhẫn...

Hàn Mai tâm can đau phé liệt, nàng đau bởi chính nàng tự thấy bất lực...

Bỏ đi, nàng không cần...

Không thiết nữa...

Cứ để hắn đạt được dã tâm báo oán đó đi, nàng sẽ khiến hắn báo oán được thật nhanh, cho hắn được thỏa lòng sau đó khiến hắn nhanh chóng kết liễu nàng...

Bỏ đi, nàng thật mệt mỏi...

...

...

Tắm gội sạch sẽ cho nàng, tổng quản mang đến cho nàng một bộ y phục khác. Từ nãy đến giờ thấy nàng vẫn ngoan ngoãn im lặng, không còn ý định chống đối khiến cho mụ cũng có chút yên lòng, cho rằng nàng cuối cùng cũng hiểu chuyện.

Trong lúc đám cung nữ dùng khăn lau khô tóc và người nàng, tổng quản nội cung tinh tế nhìn nàng mà đánh giá. Hàn Mai cô nương này quả nhiên điểm lệ

mị hoặc hơn người, nếu không phải nàng đang có phần suy nhược thì đến cả Uyên phi Lâm Thái Uyên kia cũng không thể quỵ rũ bằng nàng nha. Chưa kể đến trên người cô nương này còn có thêm một phần khí chất thanh khiết hiếm có, giống như một khối ngọc mê hồn tỏa ra nhân nhật kì quang...

Mị hoặc làm cho người ta mê mẩn muốn lập tức chạm tới nhưng lại có cái gì đó phi thường khiến cho con người trước lúc vươn tay lại có chút ít do dự dè dặt...

Tổng quản hậu cung thâm than trong lòng. Một mỹ nhân hiếm có như vậy, nếu nàng không phải sinh ra trong Hàn gia hay đã gây thù chuốc oán với Luân đế thì có lẽ nàng cũng sẽ trở thành sủng phi.

Không biết rằng Luân đế hôm nay truyền nàng đến là vì muốn thưởng thức hay muốn vũ nhục nàng, hay lại là cả hai...

Họ khoác lên người Hàn Mai độc nhất một tấm áo lụa mỏng nhẹ như không, cổ áo rất trễ, chỉ có một chiếc nơ thắt đơn giản trước ngực. Nàng không phải là chưa từng nhìn thấy loại áo sẽ mặc cho cung phi khi được vua triệu kiến ra sao...

Đi nàng đến bên bàn trang điểm, tổng quản nội cung nhẹ nhàng tỉ mỉ chải tóc cho nàng. Hàn Mai cô nương này vốn đã rất xinh đẹp nên chẳng cần trang điểm gì nhiều, làn da nàng vốn non mịn như vậy chắc hẳn cũng không cần thoa dầu thơm, mụ nên chuẩn bị cho nhanh nhanh kéo lại hồng việc.

Sau khi đã bấm hết móng tay của nàng, họ dẫn nàng đến nội thất trong Chiêu Dương điện.

Mỗi bước đi của nàng là một bước thống khổ.

Cứ nghĩ đã rời được khỏi nơi này, nào ngờ lại quay chân trở lại, còn sống tẻ hơn ngày trước...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vũ Nhục

Hành lang dẫn vào nội thất của hoàng đế khá dài, Hàn Mai phải dựa vào những người cung nữ này mới có thể bước đi.

Da dê của nàng cảm nhận rõ rệt cái lạnh của gió và sương đêm.

[Một ngày nào đó trong kí ức, cũng đêm muộn như vậy, cũng có gió thổi và sương giăng như vậy, dưới cùng một mái hiên, nàng và Lam Mặc ngồi gần nhau, mỗi người làm một việc của mình, không ai nói gì nhưng cảm giác lại rất gần gũi bình yên...]

Nàng ngồi khâu quần áo cho những đứa nhỏ ở nhà thím Trương, y ngồi nhắm mắt dưỡng thần tu luyện đạo pháp của y...

Hầu như không bao giờ nàng nhìn thấy y nằm ngủ, bởi lẽ y dậy từ sáng sớm tinh mơ luyện công, buổi tối cũng tu luyện đến rất muộn, những lúc đó thì nàng đã ngủ ngon trong mộng đẹp...

"Đạo nhân, cho người ngồi đó mà tắm sương, ta đi ngủ trước!" - Hàn Mai thu dọn rồi bước vào phòng ngủ.

Dù nàng đã đi được mấy bước, y vẫn như một khúc gỗ ngồi đó, thậm chí một câu nói "Ừ" cũng không lên tiếng.

Chính vì vậy mà nàng có chút nghi ngờ rằng có phải y đã ngủ gật trong lúc ngồi thiền rồi hay không, chân nàng bèn rón rén vòng ra phía trước mặt y.

Đôi mắt ấy nhắm nghiền, hơi thở đều nhẹ, còn không phải là giống ngủ gật sao.

Hàn Mai lặng lẽ quan sát gương mặt y, sống mũi của y rất cao và thẳng, khiến cho nàng nảy sinh chút tò mò muốn chạm vào.

Vươn đầu ngón tay nhỏ bé, nàng muốn ấn vào đó thử một cái, thế nhưng ngón tay còn chưa có chạm tới, bàn tay nàng đã bị một bàn tay khác túm lại. Y mở ra đôi mắt màu lam sẫm, đôi mắt này cũng khiến nàng liên tưởng đến cái tên của y, Lam Mặc. Nghiêm khắc nhìn nàng, giống như người lớn giáo huấn trẻ con, y nói:

- Lần sau không được làm vậy! Đi ngủ!

Nói rồi y cũng ngừng tu luyện, một mạch bước lên đi thẳng vào phòng, bỏ lại nàng vừa ngỡ ngàng vừa bức bối.]

...

...

Lúc này nàng đã hiểu, chỉ có gió và sương nơi Trúc Lâm mới khiến cõi lòng nàng không thấy lạnh.

Đồng thời nàng cũng hiểu, sẽ không bao giờ quay lại được những ngày tháng đó nữa.

Hình bóng y phiêu diêu như gió, đã sớm rời khỏi nàng...

Đối với nàng, y chính là một cơn gió, chỉ có thể cảm nhận duy nhất một lần trong đời. Giữa cuộc đời đầy bi kịch và toan tính này của nàng, xem như cũng đã có một quãng thời gian đẹp để để trân trọng...

...

...

Đưa nàng vào nội tửm đứng trước mặt Luân đế, đám cung nhân cúi đầu rồi lui ra. Cửa ngoài cùng của gian nội tửm rộng rãi này được khép lại, phía sau vẫn có cung nữ, thái giám và thị vệ luôn đứng phục mệnh.

Hàn Mai không nhìn thấy bất cứ điều gì, cũng giống như như tương lai của nàng, trước mắt đều là một màu đen...

Nàng chỉ có thể cảm nhận mùi trầm hương nhẹ nhẹ tỏa ra từ một lư hương nào đó, phía dưới chân nàng có lẽ là loại thảm nhung thượng phẩm.

Đây chính là gian phòng ngủ xa hoa của hoàng đế.

...

Dương Tử Luân ngồi thoải mái ở trên long sàng, bộ áo ngủ bằng gấm vàng xộc xệch trễ nải, để lộ ra những cơ ngực rắn chắc cường tráng, trên đó còn lưu lại một vài vết sẹo nhỏ, đó là vết tích không tránh khỏi của những cuộc đao binh khi hắn dấy quân soán ngôi.

Hắn khẽ đưa con mắt đánh giá đối phương.

Hàn Mai tĩnh lặng đứng đó, mái tóc dài đen nhánh ôm lấy hai vai, làn xoa trên thân thể trắng trẻo yêu kiều, mũi hoặc thấp thoáng sau lớp vải y phục mỏng manh như rèm voan. Nàng không trang điểm chải chuốt gì nhiều, trên đầu chỉ khẽ điểm bằng một chiếc trâm ngà, gương mặt còn chẳng hề dùng phấn son...

Con mắt Dương Tử Luân đã muốn tối sầm lại, dù gì hắn cũng phải công nhận rằng ả rất đẹp.

Nhưng ả cũng chính là loại hồ ly nham hiểm độc ác...

Hồ ly thì luôn dùng nhan sắc bề ngoài của mình để che giấu dã tâm thâm độc...

Phải, lúc này đây biểu cảm của ả có phần ngoài dự liệu của hắn, ả calm lạnh như hén, vẫn cứ đứng chôn chân một chỗ, đơn giản là không giống người thật sinh động mà giống như một pho tượng.

Không muốn chống đối, chẳng nhẽ ả muốn phò mặc?

Hàn Mai, dù thế nào thì ả cũng đang dùng cách đối phó lại với hắn thôi, không bằng cách này thì cũng bằng cách khác.

Đối với hắn, sự tồn tại của người đàn bà này từ xa xưa đã khiến hắn vô cùng ngứa mắt. Một ả nữ nhi Hàn gia không đâu lại có thể vừa vào cung đã được sắc phong mẫu nghi thiên hạ, chỉ một tháng sau khi hoàng bá của hắn lâm chung đã ngồi lên ngôi cao hoàng thái hậu nhiếp chính, cùng với thế lực đằng sau là Hàn gia thao túng triều đình, mưu đồ soán ngôi của họ Dương.

Mà ả là ai, chính là nữ nhi của Hàn Trữ Doanh, cũng một phần vì ân oán cá nhân mà lão ta đã dồn tâm huyết hạ bệ phụ vương hắn nơi triều chính. Hắn biết phụ vương hắn trước đây phải lòng mẫu thân của ả là Yến Linh Cơ, cho đến khi bà ta đã bán thân vào lầu xanh hay theo Hàn Trữ Doanh về làm thiếp, phụ vương hắn vẫn mang một phần hoài tưởng...

Bấy nhiêu cũng đủ để hắn khinh ghét Hàn Mai rồi, chưa nói đến những thù hận chồng chất phía sau.

...

...

Ánh mắt cùng giọng nói của hắn thâm trầm, hướng phía nàng mà ra lệnh:

- Còn đứng đó sao? Trước kia ngươi tiền cung không có học qua lễ nghi hành xử sao?

Nàng không muốn quỳ gối trước hắn, nàng cũng chẳng phải đám cung phi mong chờ được hắn ân sủng, có gì nàng phải quan tâm đến việc xử sự trong hoàn cảnh này ra sao...

Chỉ là nàng nhất thời bị dồn đến bước đường cùng này...

- Muốn làm gì thì mau làm! - Giọng Hàn Mai vô cùng lạnh lẽo.

Trong mắt hắn lộ ra một tia nhìn phần nộ trước thái độ kiêu ngạo băng lãnh của nàng, thân thủ hắn nhanh chóng bước xuống giường, trong chớp mắt đã đứng ngay sát cạnh nàng.

Hàn Mai cảm thấy xung quanh có một luồng khí nguy hiểm bức bách, thực sự thì trong lòng nàng cũng rất căng thẳng. Nàng cảm giác chỉ cần hắn chạm sơ qua vào nàng thôi, người nàng sẽ co rúm lại, những hình ảnh nhục nhã ghê tởm ngày hôm đó sẽ lại dồn về...

Dương Tử Luân cúi thấp đầu, giọng nói khinh bạc mang theo hơi thở nóng rực phả vào vành tai nhỏ nhắn:

- Hàn Mai, ta nói cho ngươi biết, đừng khiến cho ta cảm thấy khó chịu hay mất hứng, ngươi biết rõ hậu quả sẽ như thế nào...

Nàng dĩ nhiên hiểu, cái hậu quả mà hắn nói sẽ không chỉ dành cho nàng...

Thân hình mảnh mai của nàng trở nên cứng ngắc khi hắn dùng tay nâng cằm của nàng, xoay gương mặt của nàng hướng về phía hắn.

- Cho dù ngươi có cố giả vờ như một xác chết nằm trên giường, ta cũng sẽ làm cho ngươi thấy được đủ sự nhục nhã ...

Hắn chính là đang cần phát tiết, và phải phát tiết trên người đàn bà đáng hận này, vũ nhục hành hạ ả...

Vòng tay qua hông nàng kéo lại bên giường, một cái đẩy không khoan nhượng khiến cả người nàng ngã nhào xuống nệm, nơi còn lưu lại không ít dấu tích của cuộc hoan ái vừa xảy ra giữa hắn và Uyên phi, ngay cả mùi hương liệu nồng nàn đặc trưng của nàng ta vẫn như còn quanh quẩn...

Hắn đứng bên giường, mau chóng thoát xuống y phục của mình đồng thời nhìn nàng chằm chằm:

- Còn không mau thoát xiêm y? Chẳng phải kĩ nữ thì luôn chủ động thoát y, là lút câu dẫn nam nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Vui Dập [16+]

Hàn Mai oán hận xen lẫn nhục nhã, bàn tay nắm chặt nệm trải giường, không có một cử động nhỏ.

Hắn cũng chẳng muốn chờ đợi thêm, dùng thân thể cao lớn đè lên nàng, một tay gạt rách lớp áo lụa mỏng manh trên người đối phương..

Vui đầu vào vùng đồi tuyết trắng đầy đặn trước ngực nàng, hắn tham lam ngấu ngiến hôn, cắn, thậm chí có còn chủ ý khiến nàng đau.

Nhìn con mồi run rẩy, hắn đắc ý cười, một tay vẫn chụp lấy một bên ngực nàng, ra sức nắn bóp.

- Sao? Cảm thấy thế nào? Có uất hận không, có nhục nhã không? Hay là ngươi đã sớm cảm thấy khoái lạc?

- THẬT GHÊ TỞM! - Nàng nghiêng răng mà đáp - SÚC SINH!

Hỏa khí bùng lên trong mắt hắn, lập tức túm lấy chân nàng tách ra, mãnh liệt tiến vào nơi cấm địa chật chội, một mực muốn điên cuồng tàn phá.

Ghê tởm sao? Hắn sẽ cho ả biết ả ghê tởm như thế nào? Để ả tự ghê tởm chính mình, ở dưới thân hắn mà rên rỉ như loại kĩ nữ dê tiện nhất.

Trước khi đăng cơ, không phải là hắn chưa từng ghé qua thanh lâu kĩ viện, hắn biết lũ kĩ nữ ở đó có thể làm những trò hạ lưu gì để mua vui. Ngày hôm nay hắn sẽ bắt ả đàn bà này làm tất cả...

Một đêm dai dẳng triền miên...

Từ đêm muộn cho đến bình minh, nàng không biết mình rốt cuộc đã bị hắn vũ nhục bao nhiêu lần, chỉ biết rằng có những khi nàng kiệt sức mà ngất đi rồi tỉnh lại, đã thấy bản thân tiếp tục bị hắn tra tấn, bằng kiểu này đến kiểu khác...

...

...

Buổi sáng ở Chiêu Dương điện, trong nội tử của hoàng đế.

Lúc này đám cung nhân do Tổng quản nội cung mới kéo vào định mang nàng rời đi. Ban này thấy hoàng đế sắc mặt thâm trầm khó lòng bước ra khỏi Chiêu Dương điện hướng đến Chính điện thiết triều, tổng quản ma ma bỗng cảm thấy e ngại xen lẫn tò mò. Bà ta vốn nghĩ hoàng đế thị tẩm nữ nhân Hàn gia kia xong sẽ nhanh chóng ném nàng xuống giường, nhưng dường như lại hoan ái suốt một đêm..

Đang nghĩ bụng biết đâu nữ nhân này có tương lai tốt đẹp hơn cả Uyên phi kia, phải đến kia bước đến long sàng bà ta mới rùng mình hoảng hốt.

Cứ nhìn giường nệm xộc xệch bê bối kia đã đủ thấy đêm qua kịch liệt như thế nào.

Cái này không phải là hoan ái thông thường, mà chính là khổ hình.

Ánh mắt tổng quản nội cung có phần ái ngại thương xót khi thấy nữ nhân mảnh mai kia nằm bẹp trên giường, hơi thở yếu ớt như mất đi nửa phần mạng sống, trên thân thể vốn trắng nõn giờ đầy đặc những vết bầm tím, có cả vết thương rỉ máu...

Bà ta khẽ chạm vào nàng mà lay dậy:

- Hàn cô nương, chúng tôi đưa nàng trở về...

Có tiếng người không ngừng lay gọi khiến cho nàng mơ hồ tỉnh dậy, ngay khi cảm nhận được có một bàn tay lạ đang chạm đến mình, phản ứng nhất thời của nàng là co rúm cơ thể, hoảng loạn sợ hãi muốn lập tức né tránh.

- ĐỪNG, ĐỪNG CHẠM VÀO TA NỮA! - Nàng bỗng hét lên nhưng lại làm người nghe cảm thấy khí lực của nàng mong manh đến thế nào.

Tổng quản nội cung thấu hiểu phần nào, vội nhẹ giọng an ủi:

- Cô nương, ta là tổng quản nội cung, ta đến đưa nàng đi, giúp nàng tắm rửa...

Đội nàng bình tâm hơn, bà ta mới sai cung nữ khoác tạm lên mình nàng một tấm áo choàng dài rồi đỡ nàng dậy. Trước đó họ cũng quan sát thấy giữa hai đùi của nàng máu tươi còn chậm chậm chảy ra xen lẫn những vết máu khô bết dính thảm hại...

Hàn Mai mềm nhũn rã rời như không còn một chút sức lực khiến cho những cung nhân này muốn dìu nàng đi cũng thấy khó khăn, cuối cùng phải để một cung nữ cao lớn công nàng rời khỏi Chiêu Dương điện...

Thân thể Hàn Mai đã vốn suy nhược, ông trời không lấy nốt đi của nàng mạng sống không biết là đang thương tình hay đang muốn tiếp tục khiến nàng sống khổ đau...

Muốn chết cũng không được, muốn sống cũng không xong...

Hai ngày hôm nay nàng chỉ nằm ngửa trong phòng, lặng lẽ như người đã thất hồn lạc phách.

Nàng không muốn nghĩ, không muốn nghĩ tới một cái gì, nàng sợ rằng chỉ cần động não một chút là những ám ảnh nhục nhã đó lại hiện về khiến nàng không ngừng phát run mà cổ cuộn chặt cơ thể.

Mỗi một chỗ, mỗi một tác trên da thịt nàng đều có sự tàn phá chà đạp của hắn, mọi hành vi mà lẽ ra chỉ dành để đối xử với kĩ nữ hán đều làm với nàng, khiến cho nàng cảm thấy chính thân thể mình giờ đây thật ô nhục, thật dơ bẩn nhất...

Một đêm điên cuồng, hắn đã nói không biết bao nhiêu điều oán hận, nhục mạ nàng.

Cái gì mà tiện nhân Hàn gia, cái gì mà kĩ nữ, cái gì mà nhất định phải vì ai đó mà báo thù... nàng đã muốn điên lên.

Nhưng nàng lại không thể phản kháng lại hắn, nàng chỉ có cách phó mặc...

...

...

Chính điện.

Một vị thượng quan đang đứng trước mặt hán dâng lên tấu sớ.

Hắn ngồi trên ngai rồng, hoàng bào cùng mũ miện càng tôn lên khí chất đế vương uy vũ. Nhưng điều khiến kẻ bề tôi phía dưới phải thêm phần kính sợ là đôi mắt sáng quắc như loài chim ưng, ánh nhìn sắc lạnh mà tàn khốc...

Hôm nay sắc mặt hoàng đế hình như không được tốt, gương mặt u lãnh kia làm người ta càng phải cố dè chừng trong lời ăn tiếng nói, có muốn tâu lên điều gì cũng phải cân nhắc, biết điều chỉnh ý tứ...

Đối với việc triều chính, Luân đế không thích kẻ nói thừa thải dài dòng, cũng không thích kẻ vòng vo hay giấu giếm, cách hành xử của hắn luôn trên nguyên tắc gọn gàng dứt khoát, coi trọng hiệu quả.

Vị triều quan kia bầm tấu xong bèn lui xuống chờ thánh ý.

Nếu thánh thượng không có nói gì tức là việc này sẽ được người xem xét lại.

- Người nói việc xử lý sạt lở ở Vân Sơn không thể huy động cùng một lúc quá hai ngàn nhân công?

- Vâng thưa bệ hạ, hiện giờ đang là cuối vụ nông nghiệp, phu dân đều bận rộn, bên bộ công cũng đang gấp rút hoàn thành những công trình quan trọng nên thiếu nhân công, việc này thần thấy là...

- Huy động tù nhân khổ sai! - Hắn lạnh lùng dứt khoát mà ngắt lời - Ta cho người trong vòng muộn nhất hai tháng phải khôi phục lại Hoàng lăng.

Vị triều quan không dám nhiều lời, tuy có chút phân vân nhưng vẫn phải cúi đầu nhận mệnh. Việc huy động tù nhân khổ sai cũng không phải là đơn giản, lại phải liên quan đến bộ hình điều phối...

Chính ông ta cũng không hiểu tại sao hoàng đế lại gấp rút như vậy, nhất định phải trong vòng hai tháng mà không đợi đến bốn tháng nữa năm...

Lý Ân thừa tướng đứng một bên quan sát, trong lòng hắn thâm than nhẹ. Việc liên quan đến Bạch Hương cô nương kia, trong lòng Luân đế luôn rất coi trọng.

- Nếu không có việc gì nữa thì bãi triều! - Hắn ngắn gọn tuyên bố.

Nhìn lướt qua đám cận thần phía dưới đánh giá thấy không ai còn muốn bước ra, hắn bèn đứng dậy xoay người rời khỏi chính điện.

Phía sau vọng lại tiếng thái giám hô lớn "Bãi triều!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nguyên Tiêu

Bãi triều xong, hắn không về tắm điện cũng không tới ngự thư phòng mà một mình bước đến Ngự Võ trường, nơi vốn dành cho nam nhân hoàng tộc luyện tập võ thuật.

Nếu không phải hắn tự giấu tài năng khi Hàn gia còn lộng quyền thì từ thời hắn mười tám, những võ sư trong cung đã không còn là đối thủ của hắn.

Hắn một mình luyện tập, không cho bất cứ kẻ nào đến gần.

Những mộc nhân, hình nộm ở đây bị những chưởng lực của hắn đánh trúng mà vỡ nát, hắn như cố ý trút giận lên chúng.

Chuyện hôm nay trên triều làm hắn không thoải mái, việc khôi phục lăng mộ cho người con gái hắn yêu thương nhất lại gặp trở ngại, cứ như thể ông trời trêu người hắn.

Chẳng lẽ ông trời muốn giúp người đàn bà kia?

Hàn Mai!

Tay hắn nắm chặt thành quyền, trong nháy mắt mộc nhân cuối cùng cũng vỡ nát...

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh đêm đó.

Hắn chà đạp ả, hắn đáng lẽ ra đã giải được một phần uất hận...

"Người đã thỏa mãn chưa? Nếu đã thỏa mãn rồi thì mau giết ta đi!" - Người đàn bà đó trước khi yếu ớt ngắt đi luôn nói một câu như vậy.

Khiến cho hắn muốn cho ả biết rằng thống khổ mà ả phải chịu đựng là vô hạn, mãi mãi sẽ không có điểm dừng...

Chính ả khiến cho hắn muốn phát điên.

...

...

Buổi tối ở Chiêu Dương điện, sau khi hấn từ Ngự thư phòng xử lý xong xuôi các việc trở về, thái giám mang đến cho hấn một khay thẻ bài, cung kính cúi đầu mà nói:

- Bệ hạ, hôm nay người muốn triệu kiến vị phi tần nào ạ? Thỉnh bệ hạ lựa thẻ bài!

Hấn lựa đại một cái, cũng chẳng thèm nhìn qua.

- Bệ hạ truyền Lan phi nương nương thị tẩm!

Tiếng thái giám hô lớn truyền ra, lập tức tổng quản nội cung bèn dẫn đám người đi đến tẩm cung của Lan phi.

Một canh giờ sau, một nữ nhân xinh đẹp sắc sảo tiến vào nội tẩm, cung kính quỳ trước mặt hấn, ánh mắt khẽ đưa tình:

- Bệ hạ, Diệp Lan xin tham kiến người..

Hôm nay nàng được hấn triệu kiến nên vô cùng hạnh phúc, đã hơn một tháng nay nàng không được diện kiến hoàng đế, hiu hắt một mình ở tẩm cung. Được triệu kiến, nàng không khỏi tốn chút thời gian chải chuốt nhan sắc, đổi mới cách trang điểm, mong muốn khơi gợi lại cảm tình từ hấn.

- Lại đây! - Hấn trầm giọng đáp, dang tay ra hướng về nàng.

Lan Phi vội vã sà vào lòng hấn, thân hình mềm mại dựa dẫm ép chặt vào lồng ngực săn chắc, hai tay nàng cũng chủ động ôm lấy cổ hấn, cổ họng bật ra một lời tâm tình:

- Bệ hạ, thần thiếp thực sự rất nhớ người!

Mùi hương liệu xộc vào mũi hấn, là mùi hoa ngọc lan.

Đây cũng chính là mùi hương liệu mà Lan phi này ưa thích sử dụng. Dường như mỗi nữ nhân của hấn lại có một mùi hương liệu riêng, điều này cũng dễ hiểu bởi người đàn bà nào cũng muốn gây được một ấn tượng riêng với hấn..

Đôi khi họ dùng quá nhiều hương liệu khiến cho hấn khó chịu..

Hấn nhớ ngày xưa khi hấn ôm Bạch Hương trong lòng, trên người nàng có một thứ mùi hương thanh khiết, nàng luôn dùng thứ hương liệu thoang thoảng này, cho nên ngay cả khi hấn vui đùa vào cổ nàng, mùi hương của nàng không bao giờ khiến hấn khó thở...

Lan Phi đang trong lòng hấn mà vuốt ve đột nhiên cảm thấy hoàng đế đang lơ đãng, nàng liền cảm thấy buồn phiền, nhưng dĩ nhiên nàng không dám tỏ thái độ, chỉ khẽ nhắc nhở hấn.

Suy nghĩ bị cắt ngang, ánh mắt hấn lưu chuyển một chút rồi cúi đầu xuống vùng cổ của Lan phi mà mon trón, bàn tay cũng nhanh chóng luồn vào trong y phục của nàng..

Hôm nay hấn dường như hơi gấp gáp lại thô bạo khiến nàng có chút hoảng hồn. Nhanh như vậy, lại không có màn dạo đầu âu yếm kéo dài đã trực tiếp muốn nàng sao?

Lan phi cảm giác hấn dường như chỉ như muốn giải quyết nhu cầu, trong mắt không xem đến nàng là ai, chỉ hùng hục mà làm, chỉ mỗi ý niệm phát tiết. Ngay cả một câu trò chuyện cũng không có, bệ hạ sao lại có thể vô tình như vậy?

Như vậy cũng có thể biết tương lai của nàng sau này sẽ vẫn hiu quạnh như xưa, Lan phi vốn yếu đuối không nhận được bèn rơi lệ.

Lệ của nàng làm ướt át cả gương mặt hấn, hấn bỗng mất hứng, ngưng giữa chừng, phần nộ quát nàng:

- Tiện nhân, ngươi khóc cái gì?

Lan phi không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì mà hấn lại mắng nàng là tiện nhân, lệ rơi mỗi lúc một nhiều, giọng điệu ủy khuất nói:

- Bệ hạ, thần thiếp đã có gì sai, bệ hạ, xin chỉ dạy để Diệp Lan có cơ hội sửa...

Hấn như sực tỉnh, tại sao hấn lại vội vàng thô bạo như vậy? Hấn thậm chí chẳng còn có chủ ý gì khi hành động như vậy.

Nữ nhân này... là Lan phi của hấn, vốn thân thể có chút yếu ớt suy nhược mà hấn cũng thường ưu ái dịu dàng với nàng hơn một chút...

Cũng chính vì nàng có gương mặt khá giống với Bạch Hương mà mới được lọt vào mắt hấn...

- Không có gì! - Đột nhiên hấn đứng dậy - Hôm nay ta không có hứng thú, nàng quay về tẩm cung nghỉ ngơi đi!

Hắn chỉnh trang lại y phục rồi bước đi, bỏ mặc nữ nhân đang ôm mặt ngồi khóc nơi đó.

...

...

Dãy phòng của cung nhân phía sau Chiêu dương điện.

Lúc này có hai cung nữ bên trong phòng đang tán chuyện với nhau, dường như họ nói đến tết Nguyên tiêu. Hàn Mai vốn đang miên man suy nghĩ đến chuyện của phụ thân bỗng giật mình sức nhớ ra chuyện khác, vội vàng lên tiếng:

- Các người... hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?

- Là ngày mười ba, ngày kia chính là Tết nguyên tiêu, nếu không phải trông chừng người thì chúng ta có thể đi xem bắn pháo hoa ở quảng trường Đại điện rồi! - Một cung nữ lãnh đạm mà đáp.

- Nhanh như vậy sao, đã đến ngày mười ba? - gương mặt nàng đột nhiên khẩn trương.

Chính vì bị mù, nàng không biết là ngày hay đêm, mấy ngày hôm nay tinh thần luôn thống khổ dần vật mà nàng chút nữa đã quên mất, ngày kia chính là ngày giỗ mẫu thân nàng.

Đúng vậy, chính là vào tết Nguyên tiêu, là đêm trăng tròn đẹp đầu tiên của năm mới, mẫu thân nàng đã ra đi..

Chính khi con người ta được hạnh phúc sum vầy, mẫu thân nàng đã cô đơn ra đi..

Ngày hôm đó, thế giới của nàng như đã sụp đổ...

[Mười ba năm trước]

Buổi sáng hôm đó, mẫu thân của cô bé trông vẫn còn rất ổn, người chỉ hơi mệt mỏi nên nằm nghỉ trên giường.

Mấy hôm nay, cô bé nghe đám nô bộc, nữ nhân trong nhà trò chuyện về Tết nguyên tiêu sẽ tổ chức ra sao. Đám con cái của chính thất có vẻ đang rất cao hứng. Dĩ nhiên cô bé không thể chơi với chúng.

Hàn Mai vẫn lủi thủi chơi một mình trong khu vườn trước cửa phòng mẫu thân. Tết nguyên tiêu thì sao chứ, cô bé chỉ cần ở bên mẫu thân là được rồi. Nếu bây giờ mẫu thân khỏe mạnh hơn một chút thì thể nào người cũng sẽ chuẩn bị cho cô bé một mâm cỗ đơn giản nhưng đầy đủ như những lễ tết trước đây...

- Mai Nhi... - Cô bé nghe tiếng mẫu thân từ trong phòng gọi vọng ra.

Cô bé Hàn Mai nhanh chóng chạy vào, đến sát bên cạnh mẫu thân.

Trên giường, một người phụ nữ gần ba mươi tuổi đang nằm nghỉ, đôi mắt thâm quầng mệt mỏi mở ra, gương mặt tái xám, giống như đã mang bệnh lâu ngày. Có lẽ bây giờ nhìn thấy nàng, khó có thể nhận người phụ nữ tiêu tụy này chính là Yến Linh Cơ, đệ nhất tài nữ một thời, cũng chính là hoa khôi kiều diễm nhất nơi Thanh Hoa lâu.

- Mẫu thân..

- Mai Nhi, hôm nay là ngày mấy? - Yến Linh Cơ nhẹ giọng hỏi.

- Là ngày mười lăm ạ!

- Đã đến nguyên tiêu rồi ư? - Nàng đưa tay lên trán xoa nhẹ - Mấy ngày nay mệt mỏi nên ta quên mất, không kịp chuẩn bị cho con rồi..

- Không cần, mẫu thân, Mai Nhi không cần gì cả! - Hàn Mai an ủi mẫu thân, mặc dù trong lòng cô bé cũng thực sự tủi thân.

Yến Linh Cơ rất thương nữ nhi của mình, vốn không có người chơi cùng, không được đón lễ nguyên tiêu hạnh phúc sum vầy ấm áp như những đứa trẻ bình thường đã là một thiệt thòi, năm nay nàng lại còn không tổ chức cho con được một cái lễ đơn giản.

Hàn Mai thấy mẫu thân đang áy náy tự trách, cô bé phân vân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Hay là để con chuẩn bị mâm lễ cho mẫu thân, con có thể ra ngoài mua đầy đủ, con cũng có thể bày tươm tất... - Ánh mắt cô bé hờn nhiên long lanh.

Yến Linh Cơ mỉm cười, vội túi nhỏ dưới gối lấy ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho cô bé, dặn rằng cô bé thích gì thì cứ mua.

Chương 23: Vô Tình Gặp

Cô bé Hàn Mai vui vẻ một mình rời khỏi phủ, dạo chơi trên những con đường lớn ở kinh thành. Quả nhiên bên ngoài thật phong phú, mọi thứ đều hấp dẫn ánh mắt của cô bé.

Một cô bé bảy tuổi mặc váy hồng, đôi mắt hồn nhiên trong veo, gương mặt xinh xắn đáng yêu, vóc người nhỏ nhắn hòa vào dòng người đông đúc. Cô bé muốn mua rất nhiều thứ bánh trái để cùng mẫu thân bày mâm lễ nguyên tiêu.

Đi một vòng dạo chơi, cô bé vội sà vào một hàng đồ chơi bên đường. Oa, nhìn những con điều này xem, chúng thực sự rất đẹp...

Con điều phượng hoàng màu đỏ, nó cũng gần giống như con điều phụ thân đã làm cho nàng. Chỉ tiếc rằng nàng đã chơi không cẩn thận làm con điều đứt dây bay đi mất...

Ánh mắt cô bé có vẻ như chưa từng rời khỏi con điều, cô bé muốn có nó...

- Lão bá, ta muốn mua con điều này!

Lão bá nhìn cô bé rồi cười:

- Tiểu nha đầu, điều này không bán, hôm nay là ngày lễ, lão phu vốn là người ham thích chữ nghĩa nên mới bày ra hàng này, muốn có được con điều đồ đẹp nhất này phải đối được câu chữ ghi trên tờ giấy treo dưới đuôi điều kia!

Không bán hàng sao? Hàn Mai chăm chú đọc từng chữ ghi trên giấy kia. Cô bé mới chỉ bảy tuổi, so với những bé gái đồng trang lứa, có thể đọc hết những chữ này đã là một chuyện hiếm có rồi.

"Xuân hoa tuế tuế canh tân thanh sơn bất lão

Thời tự niên niên dư cự thực cảnh trường tồn"

Đây là cái gì vậy? Câu đối vào dịp tết xuân ư? Cô bé còn không hiểu lắm ý nghĩa...

- Tiểu nha đầu, câu này rất khó, ta thấy chỉ ít cũng phải hàng tiền sĩ tú tài mới đối được, nếu ngươi thích, có thể thử đối sang con điều hình quạ đen này, chỉ phải đối bốn chữ nha...

- Không thích! - Cô bé nhăn mặt - Ta chỉ thích cái điều này!

Cô bé cứ đứng lý ở đó như vậy, chính vị lão bá tiên sinh kia cũng chẳng biết làm sao.

Bỗng từ phía bên cạnh Hàn Mai vang lên một giọng nam từ ẩm áp:

"Thụy tuyết vô tâm mạc khứ ngũ nhan lục sắc

Xuân phong hữu ý tổng lai vạn tử thiên hồng"

Ánh mắt của Hàn Mai và vị tiên sinh kia đều quay ra nhìn kẻ vừa lên tiếng lúc nãy. Đặc biệt trong mắt lão bá tràn ngập sự bất ngờ và khâm phục.

Người vừa lên tiếng chỉ là một thiếu niên mười hai mười ba, gương mặt tuấn tú còn pha chút nét trẻ con nhưng đôi mắt sáng thì đã tỏa ra khí chất phi thường.

Cậu ta ăn mặc sang trọng và chín chu, nhìn qua có thể đoán được là tiểu thiếu gia một nhà giàu có nào đó.

Dẫu sao lão cũng phải công nhận một điều, thiếu niên này chỉ nhìn qua mà có thể ứng đối một cách nhanh chóng và hoàn hảo đến như vậy quả thực là một điều rất khó tin. Cậu ta dù là con nhà giàu được học hành đầy đủ thì không dễ ở tuổi này mà có thể tinh thông luật từ, đến cả những sĩ phu lớn tuổi cũng từng chịu thua với câu đối này, hoặc có đối cũng không toàn vẹn...

- Công tử! Lão phu khâm phục khâm phục! - Lão bá tiên sinh chấp tay buông lời tán dương, sau đó lập tức gỡ con điều xuống trao cho vị thiếu niên kia.

Vị thiếu niên mỉm cười, cầm lấy con điều rồi xoay người đi thẳng.

....

....

Hàn Mai tròn to mắt nhìn, con điều đã không đâu bị hấn lấy đi mắt, cô bé cứ tự nhiên chạy đuổi theo.

- Này này, đại ca này, người đứng lại cho ta!

Hấn ta đang cao hứng bước đi đột nhiên nghe thấy phía sau lưng có tiếng một tiểu nha đầu nào đó la hét, hấn dừng bước, xoay đầu lại mà xem.

Ồ, trông quen quen, hình như là cái cục vải hồng hồng nhỏ nhỏ phía trước hàng đồ chơi ban nãy. Còn nhỏ như vậy sao? Lại thêm việc lúc nãy ả nha đầu này đứng trân trân như vậy khiến hấn lầm tưởng đây là một con búp bê vải màu hồng chứ không phải là người...

- Vải hồng, người muốn gì? - Hấn tinh tế lướt qua quan sát, nha đầu này nhìn trông cũng rất đáng yêu.

- Ta muốn con điều trên tay của người! - Hàn Mai thẳng thắn mà nói.

Hấn bước lại gần phía cô bé hai bước, cười cợt mà nói:

- Người có thể đổi chữ à? Nếu người đổi hay hơn ta, con điều này tất nhiên là của người rồi!

Hàn Mai cup mi mắt, giọng điệu bền lên hơn mà thừa nhận:

- Ta không đổi được... - Cô bé lại ngược lên nhìn, có chút nấn nỉ - Nhưng mà ta có ngân lượng!

- Ngân lượng? - Hấn bật ra tiếng cười, coi như đó là việc rất đáng chăm biếm.

Một tiểu nha đầu thì có bao nhiêu ngân lượng chứ? Hơn nữa dù nói gì thì nói, hấn từ khi sinh trưởng đến giờ vẫn là hàng vương tôn công tử, cuộc sống nhìn qua vẫn luôn tươm tất đầy đủ, cần chi một chút ngân lượng từ một tiểu nha đầu.

- Không... không được sao? - Hàn Mai có chút ngây ngốc mà hỏi.

- Không được!

Hấn vừa đáp, vừa nghĩ trong lòng rằng nữ nhân bé nhỏ này suy nghĩ thật đơn giản, đúng là nữ nhân thì đều ngốc. Nhưng không hiểu sao lúc này hấn lại có thêm chút hứng thú vượt qua mức bình thường.

- Này, đổi bằng cái khác, ta sẽ cho người con điều này!

- Có thể được ư? Đại ca, người muốn cái gì?

- Người theo ta về nhà làm tiểu nương tử, ta sẽ cho người... - Hấn mở miệng cười đùa.

Bỗng nhiên phản ứng của tiểu nha đầu này vượt xa khỏi suy nghĩ của hấn, cô bé không ngây ngô gật đầu, thậm chí cũng không lưỡng lự suy tư.

- Người coi người ta chỉ bằng cái điều này? - Hàn Mai lớn tiếng, có phần chua ngoa khó nghe - Ta biết rồi, người chính là loại người đề tiện háo sắc, thích treu hoa ghẹo nguyệt, lợi dụng người khác!

Loại người này là nam nhân xấu như mẫu thân đã nói, cô bé phải nhanh chóng tránh xa. Hàn Mai bực bội xoay người, cái bím tóc xinh xắn cũng ngoe nguẩy đi theo.

Hấn cảm thấy có chút hụt hẫng trong lòng, liền sai bước chân đuổi theo cô bé, trong nháy mắt đã ở phía trước mặt Hàn Mai mà nói:

- Tiểu nha đầu, ta cao hứng nói đùa thôi!

- Không quan tâm, người tránh ra! - Hàn Mai né sang bên phải mà tiến.

- Ta cho không người con điều này, coi như là thành ý!

Hàn Mai nghe thấy vậy, đôi chân cũng do dự rồi tự dừng lại, quả nhiên không tránh khỏi mãnh lực của lời thuyết phục kia.

- Người cho không thật sao? - Ánh mắt to tròn xinh đẹp có chút cảnh giác đề phòng.

- Phải, cho người! - Hấn dúi vào tay cô bé con điều. - Được rồi, cầm lấy!

Hàn Mai cầm trong tay con điều, bất giác khoe môi xinh tự nở một nụ cười trong sáng bùng lên như nắng sớm.

- Vậy thì cảm ơn người! - Vẫn mãi nhìn con điều, đôi mắt cũng còn chưa ngược lên nhìn đối phương.

Một chút ngờ ngàng hiện lên trong mắt hắn. Một lúc sau hắn tỉnh ra, cũng nhớ lời phụ vương luôn nói khi người uống say rượu: "Nữ nhân chính là cái họa, không thể để mình vướng vào, ngươi hãy coi gương ta đây ..."

Hắn lắc đầu rồi nhanh chóng bỏ đi.

...

...

Con điều đó cùng với một túi bánh trái đủ loại được cô bé vui vẻ xách về. Từ sẩm tối, cô bé luôn ở ngoài vườn bày biện, vì mẫu thân chuẩn bị một lễ tết hoàn chỉnh. Cô bé muốn cho mẫu thân thấy, cô bé cũng có thể tự lập, cũng có thể chăm sóc, lo lắng cho mẫu thân.

Bày biện xong xuôi, Hàn Mai bước vào phòng, thấy mẫu thân đang khép mắt ngủ, trên tay vẫn cầm con điều mà nàng đem khoe người.

- Mẫu thân, người mau tỉnh lại, Mai Nhi đã bày biện xong!

Không có tiếng đáp khê của người, cũng không thấy mi mắt của người khẽ rung..

Không thấy người còn thở..

- Mẫu thân..

...

...

...

Mẫu thân đã qua đời rồi..

Sau khi người chết, chính thất trong nhà cũng sai người đem đốt tất cả vật dụng có liên quan đến người, nói rằng đây là việc làm bắt buộc...Con điều hôm đó cầm trên tay mẫu thân cũng đem đốt...

Trong mắt Hàn Mai, dường như ngày hôm đó, mọi điều tươi đẹp nhất của cô bé đã tàn lụi..

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kí Ức Cuối

Hàn Mai vẫn nhớ ngày trước, năm nào ngày này nàng cũng đến thăm mộ mẫu thân, khi biến cố xảy ra khiến nàng phải rời bỏ hoàng cung rồi đến ẩn cư ở Trúc Lâm, nàng vẫn thường bày một mâm lễ cúng tế mẫu thân, tự mình tưởng nhớ đến người..

Năm nay quay lại kinh thành nhưng có lẽ không thể ra ngoài để viếng mộ người..

Chính bản thân nàng cũng không biết rằng mình sẽ còn sống đến ngày nào, có lẽ cũng sẽ đoàn tụ với mẫu thân..

Về chuyện của người và phụ thân, Hàn Mai từng nghĩ rằng mình sẽ khó tha thứ cho phụ thân, nhưng rồi cuộc nàng hiểu ra, trong thâm tâm nàng vẫn luôn yêu kính phụ thân, vẫn như một đứa bé gái khao khát sự quan tâm chăm sóc và vẫn mong một ngày phụ thân thừa nhận với nàng rằng, phụ thân thực sự yêu thương mẫu thân, yêu thương mãi mãi..

Nàng muốn gặp phụ thân nếu như người còn sống..

Nghĩ đến thì không biết có bao nhiêu nguyện vọng, nhưng liệu trong hoàn cảnh này nàng có thể làm được điều gì?

Mẫu thân, phụ thân..

Và cả Lam Mặc nữa..

Họ đang rất xa cách với nàng..

Nàng lúc này nên làm gì đây? Nàng có thể làm gì? Cuộc sống của nàng trong tay kẻ thù đầy thống khổ, nhục nhã và oán hận...

...

...

Đêm đó nàng đã nghĩ rất nhiều đến mẫu thân, cho nên lúc tiến vào giấc mơ, nàng lại mơ thấy người.

"Mẫu thân, cháo nóng của người... để con giúp người thôi!"

"Mai Nhi ngoan..."

"Mẫu thân tại sao lại nhìn con như vậy?"

"Mai Nhi, nghe lời mẫu thân, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, con cũng nhất định phải sống, phải sống thật tốt, dù có bất cứ khó khăn nào, Mai Nhi của ta cũng phải đường hoàng mà sống..."

Gương mặt của người đầy khổ tâm, cứ lặp đi lặp lại câu dặn dò đó mãi...

"Nhưng mẫu thân, Mai Nhi không muốn sống nữa, không muốn sống như thế này."

Mai Nhi không cần cuộc sống này nữa, người nói đi, tại sao người lại rời bỏ con, tại sao Lam Mặc cũng rời bỏ con giữa lúc đang hạnh phúc nhất?"

Lam Mặc...

[Đêm ấy chia tay ở Trúc Lâm]

Hơi rượu cay cay, mà nếu không có rượu thì sống mũi của nàng cũng sẽ vẫn cảm thấy cay, chẳng qua rượu cũng là một cách giúp nàng che giấu cảm xúc.

Nàng nói với y là vì rượu cay nên mới chảy nước mắt, không phải là nàng đang lưu luyến y.

Y cũng say rồi sao? Y tựa đầu vào vách trúc, đầu hơi ngửa lên, ánh mắt có chút lơ đãng thất thần, y giống như là đang nhìn về phía nàng?

- Tốt rồi, đạo nhân, người cứ nói một câu đơn giản là có thể bỏ đi như vậy, lại còn nói là có thể sẽ không trở về? - Nàng đưa vò rượu lên miệng, không hề câu lệ mà uống, nàng muốn uống mãi...

- Sao người không nói là ta rất phiền phức, người muốn vứt ta ra ngoài cho ta tự sinh tự diệt, như vậy ta sẽ đi, người không cần đi!

Trong cơn say, giọng nàng lại nhai mà oán trách. Vì cái gì mà y muốn đi, lại còn không muốn nói cho nàng lý do?

- Hàn Mai, không phải là ta muốn rời bỏ người đi...

- Thế tại sao? Tại sao? Tại sao?

- Người hãy sống thật tốt...

- Nếu ta sống thật tốt mà đợi người, người nhất định sẽ quay lại đây?

Lúc đó y đã không đáp, đôi mắt màu lam thắm khép hờ lại, y đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ nữa.

Hàn Mai cảm thấy cõi lòng vừa hụt hẫng vừa ảm ức, nhưng chính nàng không có đủ dũng khí nói rằng nàng thích y, vì thế y nhất định phải trở lại...

Đau nhói của tình cảm đầu đời, nàng uống, lại uống như muốn trút giận. Y lúc nào cũng như vậy, lặng lẽ không nói.

Một lúc sau nàng đã say mềm, đầu óc quay cuồng, hai mắt nặng trĩu, cả người vô thức ngã dần xuống... Bỗng có hơi người ấm, có một bờ vai rộng và vững chãi...

Mơ mơ màng màng, môi nàng tự mấp máy một câu hỏi mà chính tâm trí nàng lúc này cũng không mấy ý thức nổi mình đang nói gì.

- Lam Mặc... người nói đi... người không nói lý do người phải đi... nhưng câu này nhất định phải nói... Tại sao... hôm đó người lại hôn ta?

- Mai Nhi, quên đi... và sống thật tốt...!]

....

....

Nhưng đó là tất cả, là điểm cuối cùng trong hồi tưởng của nàng về y.

Sau đó, không còn bất cứ kí ức nào nữa, y đã thực sự ra đi...

Cũng giống như với mẫu thân, nàng không thể tận mắt chứng kiến được người đó ra đi như thế nào...

Muốn nàng sống thật tốt, nhưng lại để nàng sống một mình cô độc, nàng không muốn như vậy. Nếu không phải biết rằng phụ thân còn sống, an nguy của người còn chưa rõ, nếu không phải phụ thân đang bị uy hiếp, nàng cũng không thiết sống như thế này.

Đúng vậy, trước khi phải chết, phụ thân chính là điều day dứt còn lại trong nàng. Nàng muốn nghe tin tức của người, có cơ hội gặp người, thậm chí muốn cứu người...

Đây là điều trước mắt nàng muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Say [16+]

Hàn Mai phân vân suy nghĩ, không biết là đêm đã muộn. Máy người trông nom nàng cũng đã ngủ gục.

Ban đêm trời lạnh, nàng phải cố gắng thu mình lại, nằm co ro trong chiếc chăn mỏng...

Bỗng nàng nghe thấy tiếng bước chân đến gần, trong không khí phảng phất hơi men rượu. Trực giác của nàng cảm thấy không ổn, định trở mình ngồi bật dậy. Chưa kịp làm điều đó đã thấy cả người mình bị đè nặng, mùi rượu cay nồng theo hơi thở nóng rực như lửa phả vào vùng cổ, khắp người bị sờ loạn, bị bàn tay hung ác lạ lẫm cường bạo.

Dây thần kinh căng đứt, tâm can nàng lại chấn động đột ngột. Bàn tay này, hành vi này, sự đụng chạm này, cảm giác này... khiến nàng liên tưởng đến ngay đêm ác mộng đó.

- BUÔNG RA! ĐỪNG CHẠM VÀO TA! - Nàng kinh hoàng hét lớn, giãy dụa như một con thú nhỏ rơi xuống bầy.

Trong khoảng tối mù mịt trước mắt nàng không thể thấy được điều gì, nhưng những cảm giác đủ cho nàng biết hẳn là ai, hơn nữa trong hoàng cung này, ngoài hẳn ra còn ai dám làm như vậy. Thật tệ tiện, hẳn làm nàng thấy ghê sợ và kinh tởm...

Sự chống cự kịch liệt cùng với mắng chửi của nàng khiến cho đám cung nữ đang ngủ gục kia tỉnh dậy, dụi mắt thì đã thấy thánh thượng ngự giá, còn đang ở trên giường...

Mắt ai nấy mở to, lúng túng quỳ xuống, vừa buông lời khấu kiến thì đã bị hấn quát lớn một câu: "Đi ra, đừng quấy nhiễu ta!"

Luống cuống đi ra, đám cung nữ cũng còn chưa tin được vào mắt mình.

- CẦM THÚ ĐÊ TIỆN, NGƯỜI ĐÊ TIỆN ĐẾN MỨC CÓ THỂ ĐẾN CHỖ KẼ THÙ TÌM HOAN LẠC SAO? - Hàn Mai nhất thời vì hoảng loạn mà cao câu loạn lên.

Dương Tử Luân hẳn chính xác là đang say, vừa nãy rời khỏi nội tâm ở Chiêu Dương điện đã một mình đến phía bờ hồ uống rượu giải sầu.

Càng uống, sầu càng tích tụ, hẳn không thể hiểu nổi, dù có ở bên phi tử nào, cũng không thể cảm nhận được hạnh phúc khoái hoạt tuyệt đối, nhất là trong tâm hồn.

Hắn ngồi đó, đôi mắt mờ mờ vì hơi men vẫn nhìn sang phía bên kia hồ.

Cho đến lúc hẳn thực sự say, ảo giác hiện ra trước mắt, hết như năm năm về trước.

Bóng dáng thiếu nữ áo trắng mong manh mềm mại ... Và hẳn quyết định phải đuổi theo, quyết định phải bắt kịp nàng.

Cứ như vậy mà hẳn tự bước đi, tinh thần tự bị dụ hoặc. Hẳn tuy rằng không nhìn rõ, nhưng cảm nhận được nàng rất đẹp, đẹp đến phi thường, đẹp đến mức khiến người ta phải khao khát. Nàng muốn bỏ đi, và hẳn nhất định phải giữ được nàng, lần này hẳn sẽ không phạm sai lầm, biến nàng vĩnh viễn là của mình...

- Đừng chống đối! - Giọng hẳn khàn khàn ngay bên tai nàng, đôi môi hẳn đã thuận tiện ngậm cắn lấy vành tai xinh đẹp. - Nàng không thể rời xa ta một lần nữa!

Lúc này, hắn hoàn toàn không muốn bận tâm đến điều gì, chỉ muốn nhanh chóng chiếm lấy nữ nhân trong lòng.

Hàn Mai cảm thấy từ lời lẽ đến âm điệu của hắn đều không bình thường, cộng với mùi hơi men, nàng đoán rằng hắn đã say. Không thể được, nàng cần phải thoát khỏi kẻ này...

- Lý thượng cung, mau giúp...! - Nàng lớn tiếng hướng ra phía ngoài xin sự trợ giúp, chính vì có thể hắn đang say mà không kiểm soát được hành vi của mình, nàng cần người giúp.

Bên ngoài yên ắng không có đến một bước chân đến gần, tất cả như muốn đẩy nàng vào tuyệt vọng.

Còn về phía hắn, thấy mỹ nhân trong tay ngoan cố cự tuyệt mình, bản năng muốn chinh phục lại càng dâng cao, hắn càng phải có được nàng. Những lời la hét của nàng bên tai kẻ thần trí không minh mẫn chỉ làm hắn mơ hồ cảm thấy phiền toái, hắn cúi đầu xuống, lập tức dùng miệng lưỡi khóa mỗi đối phương, nuốt vào tiếng kêu của nàng.

Tuy hắn và nàng đã làm nhiều chuyện hoan lạc nhưng chưa bao giờ hắn âu yếm hôn đến môi nàng, chỉ đơn thuần dùng hình thức nhục nhã nàng...

Nụ hôn cường bạo mang theo hơi thở đậm men rượu xông thẳng đến giác quan của nàng...

Mùi hơi men nồng, nụ hôn trong đêm...

Gọi đến trong quá khứ, Lam Mặc cũng từng hôn nàng, cũng hoàn cảnh như vậy...

Nụ hôn khiến trái tim nàng ngỡ ngàng, khiến từ đó về sau nàng luôn bối rối, luôn phân vân...

Lam Mặc...

Nàng cũng thấy mơ hồ, có lẽ một phần là do tâm trí lạc đi vì nhớ đến y, một phần là do hơi rượu này quá nồng đã khiến nàng bắt đầu say theo, người thường chỉ cần hít phải cũng đã thấy đầu óc không tỉnh táo...

Lam Mặc...

Nàng từng nghĩ rằng nếu có cơ hội quay trở lại quá khứ, nàng có thể sẽ không chống đối y kịch liệt, thậm chí dù là y đang say... nhưng nàng vẫn sẽ để y hôn, để y âu yếm yêu thương...

- Lam Mặc... - Tiếng nàng khe khẽ gọi sau khi đôi môi đó rời khỏi môi nàng.

Tiếng rất nhỏ, hắn nghe lảng máng không rõ, vùi đầu vào cặp tuyết lê trắng nõn đầy đặn, say sưa thêm khát mà hôn.

Nàng thật thơm, nàng rõ ràng là không dùng bất cứ hương liệu nào, đây là mùi hương tự nhiên trên da thịt nàng nhưng lại khiến cho người ta phải si mê, phải quyến luyến không rời. Mùi hương mà khi ở gần như thế này có thể dễ dàng kích thích khao khát của hắn, hắn nhất định sẽ ghi nhớ mùi hương này...

- Gọi tên của ta đi, ta muốn nàng gọi tên ta!

- Lam Mặc...

Hàn Mai cất tiếng gọi, sau một trận choáng váng đi qua, nàng cũng cảm thấy có cái gì đó không ổn.

Dương Tử Luân vừa nãy đang mong nghe thấy tên mình, thính giác cũng tập trung một chút, nhưng hắn vừa nghe thấy, hình như không phải tên mình.

- Nàng đang gọi tên gã nam nhân nào? - Hắn đột nhiên bóp mạnh lấy đôi vai nàng.

Đau đớn truyền đến bên vai chưa lành hẳn, Hàn Mai cũng nhờ đó mà hoàn toàn thanh tỉnh. Nàng cả kinh nhận ra, nàng không phải đang ở trong giấc mơ quá khứ, người này không phải Lam Mặc, mà là kẻ có thù oán chồng chất.

Từng đợt kinh tởm dâng lên, nàng ra sức giãy giụa, tránh né sự đụng chạm xâm chiếm của hắn. Hắn trong cơn say bỗng thêm bức bối, không thể chờ đợi, có phần vội vàng mà dùng sức mạnh trấn áp nàng dưới thân, bắt nàng phải thuận theo hắn.

Lại một đêm triền miên, đối với nàng lại là một cơn ác mộng...

Hắn sau khi đạt được đỉnh điểm hoan lạc, thoải mái xoay người nằm xuống bên cạnh giai nhân.

Vòng tay ôm ấp không hề muốn lới lỏng, chỉ sợ nàng sẽ bay đi mất...

Chương 26: Thị Phi

Hàn Mai thân thể mệt mỏi rã rời, tinh thần lại càng tồi tệ. Nàng cảm thấy vô cùng ghê tởm, lập tức muốn chết đi ngay.

Người đàn ông bên cạnh hơi thở đều đều, hần hần là đã lập ngũ say.

Nàng hận, nàng kinh tởm đến thấu xương. Không thể chấp nhận được, nàng cự quậy, hất ra cánh tay hần, loạng choạng bước ngã xuống đất.

Rèm đầu giường bị nàng đâm trúng mà bung xuống, Hàn Mai thuận tay vơ lấy bao bọc cơ thể lỏa lồ của mình.

Thật chua chát, nàng muốn khóc, muốn phát điên, muốn đâm chém... Chỉ hận rằng nàng không thể nhìn thấy bất cứ cái gì, chỉ hoàn toàn là bóng tối, không thể định hướng...

Mặt sàn lạnh lẽo, cõi lòng nàng càng tê tái.

Không, nàng không thể chịu nhục nhã như vậy...

Quờ quạng chân tay, nàng tìm cách leo trở lại giường. Tập trung lắng tai nghe hơi thở của hần, nàng cố gắng xác định vị trí.

Cắm hận đến phát điên, hai bàn tay nhỏ bé của nàng tìm đến cổ hần. Nàng muốn nhân lúc này mà bóp chết hần.

Đúng vậy, chỉ cần dồn sức bóp vào yết hầu, nàng sẽ có cơ hội giết hần, không cần biết hậu quả thế nào.

- Ác thú, nguoi chết đi! - Hàn Mai nghiêng răng dùng lực, dồn nén mọi cảm phần, nếu như bây giờ có một cây trâm hay mảnh sứ trong tay, mọi việc đã nhanh chóng hơn rồi.

Dương Tử Luân trong cơn say ngủ đột ngột cảm thấy khó thở, nhanh chóng tỉnh lại. Hần dù sao cũng là một gã nam nhân cường tráng, đồng thời là cao thủ võ công vượt trội, một phần khác nữa là bởi vì Hàn Mai yếu ớt sức lực không đáng là bao nên chuyện giết người của nàng không dễ như vậy. Phản xạ linh hoạt khiến hần lập tức túm lấy cánh tay đối phương mà bẻ quặt.

Hàn Mai giật mình, không chịu nổi đau kêu lên. Chớp mắt sau đã thấy tình thế đảo ngược, nàng bị hần khống chế lại, thậm chí ma trảo đã kề sẵn trên cổ.

Hần vừa dứt cơn mộng đẹp, đầu óc nặng nề choáng váng nhưng xem ra đã tỉnh táo hơn lúc say rượu vừa rồi, đủ nhận ra đối phương là ai.

- Tiện nhân, muốn giết ta sao? - Hần gầm lên.

- Phải, nguoi chết đi! Ta nguyên rủa nguoi! - Hàn Mai bất chấp sinh tử, dùng lời lẽ đanh thép khó nghe mà đáp lại - Dù có chết ta cũng sẽ nguyên rủa nguoi!

Hần cầm phần giò tay, trước là định dùng một bạt tai nữa để làm cho người đàn bà này im miệng, bỗng đâu lại thấy tình huống này có chút không bình thường. Á làm sao có thể mỗ vào nội tâm của hần mà ám sát? Hơn nữa, căn phòng này không phải là nội tâm của hần ở Chiêu Dương điện.

Và tại sao bộ dạng của ả và hần đều không nghiêm chỉnh? Y phục còn vứt tả toỉ dưới mặt đất?

Khiến hần ngớ ngàng khó tin nổi. Suy nghĩ một chút thấy đầu óc ong ong lên, hần nhất thời vẫn cố gắng tìm cách để nghĩ lại.

Sau khi bỏ lại Lan phi, hần đã mang rượu ra hồ nước phía sau ngự hoa viên uống một mình... sau đó thì hần không nhớ gì nữa...

Sao hần lại ở đây? Mà dường như còn vừa trải qua hoan ái? Chẳng nhẽ hần đã tự bước đến đây và...

Tại sao lại là ả? Không thể nào, lúc này dường như hần còn đang có liên tưởng rất đẹp về nàng...

Chẳng lẽ là vì người đàn bà này là khởi nguồn của mọi thù hận trong hần, là kẻ đã trực tiếp phá hủy mất giấc mộng đẹp nhất đời hần, cho nên hần đã tìm ả để lăng nhục, để trả thù?

Hần không tài nào nhớ nổi hết sự việc.

...

...

Hần điềm nhiên mặc vào y phục, dùng cái giọng nhần tâm lãnh khốc xen lẫn khinh miệt:

- Không phải ta đã nói rồi sao? Những thống khổ nhục nhã mà ngươi phải trả chưa bao giờ là đủ, phần của gia tộc, phần của ta, phần của người con gái mà ta yêu... hãy trả dần đi! Ngươi biết nên làm thế nào để phụ thân ngươi còn được sống nhẹ nhàng hơn một chút...

Bước ra ngoài, hán truyền lệnh cho đám nô tài tiếp tục trông coi nàng.

Nhắc đến phụ thân Hàn Trữ Doanh của ả, nếu không phải mấy ngày nay hán còn có một số công việc quan trọng hơn cần xử lý ngay thì chắc chắn hán đã tìm cách khác đối phó với lão ta rồi.

Việc làm hán ta đang suy tính mấy ngày gần đây ngoài chuyện tâm lảng của Bạch Hương còn có chuyện lớn liên quan đến việc mở rộng, nâng cao ảnh hưởng của quốc gia với các nước nhỏ xung quanh. Trước đây khi vương triều họ Dương vững mạnh, chúng luôn một lòng thần phục, trải qua vài thập kỉ họ Dương suy thoái, mất dần quyền lực, bọn chư hầu cũng nhanh chóng cấu kết, nhân cơ hội tìm cách phản lại các hiệp định trước đó, thậm chí còn muốn gây chiến loạn nơi biên cương.

Đã đến lúc để hán khẳng định lại cái uy của quốc gia, khẳng định vị trí bá chủ độc tôn...

Mấy năm đầu tại vị, để tranh thủ ủng hộ của nhân dân, sưu thuế đã giảm một nửa, quốc khố không thiếu hụt nhưng cũng không quá dư giả để gây dựng quân đội mạnh. Thêm vào đó cũng có chính sách hoãn tạm hay miễn giảm tòng quân...

Hán đang cân cân nhắc điều chỉnh hợp lý lại một số sách lược hiện thời...

Đó là trước mắt, về dài hạn hán cũng không nên bỏ qua manh mối về kho báu bí mật thời Nguyên Thái hoàng mà Hàn Trữ Doanh biết đâu đang nắm giữ.

...

...

Vì có chút mệt mỏi trong người mà buổi triều sớm sáng ngày hôm sau hán cũng chỉ tiếp nhận các tấu sớ quan trọng, số còn lại được chuyển về ngự thư phòng để buổi chiều xem xét...

Vừa về đến Chiêu Dương điện, đã thấy Uyên phi Lâm Thái Uyên đứng ở ngoài chờ đợi.

Hôm nay nàng ta mặc một bộ xiêm y điểm lệ cầu kì, trang điểm cũng độc đáo hơn nhiều, còn tự tay sắc canh bỏ mang đến Chiêu Dương điện cho hán.

Hậu cung vốn là chốn thị phi tai vách mạch rừng, chuyện Lan phi ngày hôm qua bị hoàng đế bỏ rơi đã nhanh chóng lan truyền khắp nơi khiến nàng ta vừa mới mừng vui được một lúc thì lại nghe đến một tin chấn động khác.

Hoàng đế đến chỗ ả thái hậu bị phế truất Hàn Mai, nghe lời những cung nữ chứng kiến to nhỏ truyền miệng lại thì hoàng đế đã cùng nàng ta hoan ái.

Chẳng ai biết rõ hết thực hư sự tình ra sao, lời dèm pha bày đặt lại sẵn có thừa, thậm chí họ còn đồn rằng việc hoàng đế phế mọn có phế truất Hàn Mai chỉ là tiện cho việc tự do yêu thương nàng thôi. Hoàng đế thậm chí còn muốn lập thái hậu tiền triều làm phi tử!

Không tránh khỏi bán tín bán nghi...

Có kẻ cam đoan mà nói hoàng đế rất hận nàng, chỉ muốn vũ nhục trừng phạt nàng nhưng dù sao cũng không thể không đề phòng trường hợp kia...

Đến cả Uyên phi cao quý nhất hậu cung đây còn bị hoàng đế ném thẳng từ long sàng xuống đất, một ả tội nhân còn được hoan ái triền miên, thậm chí đến sáng bánh mới rời khỏi Chiêu Dương điện, hình như còn không có uống Vô tử thang?...

Người ta nói nữ nhân họ Hàn chính là hồ ly tinh...

Người ta cũng nói nữ nhân họ Hàn sinh ra để làm hoàng hậu...

Lâm Thái Uyên nàng phải tự lo cho bản thân mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thái Hậu Hồi Cung

Dương Tử Luân dù từ xa đã trông thấy Lâm Thái Uyên cùng đám từ nữ nhưng gương mặt hắn vẫn lạnh tanh, không có một phản biểu lộ.

Ngược lại, Uyên phi vừa trông thấy bóng dáng hắn, gương mặt hoan hỉ cực độ, ánh mắt dạt dào, chạy đến trước mặt hắn khom mình thi lễ.

- Thần thiếp khấu kiến bệ hạ! - Thanh âm uyển chuyển của nàng vang lên, nối tiếp sau là bọn cung nữ cũng thi nhau quỳ lạy.

Dương Tử Luân phẩy tay, điềm tĩnh bước vào Chiêu Dương điện, không nhìn Lâm Thái Uyên quá một vài giây đã lập tức hờ hững mà hỏi:

- Uyên phi, nàng có chuyện gì?

Uyên phi trong lòng âm ức nảy sinh nhưng vẫn giữ gương mặt tươi tắn hồng nhuận, mỉm cười nhẹ nhàng bước theo sát hắn:

- Bệ hạ, thần thiếp lo lắng cho long thể người gần đây vì chính sự mà bận rộn, đã tự thay sắc canh bổ này...

Đội cung nữ bưng khay đựng canh trong ẩm sứ giữ nhiệt đến, Lâm Thái Uyên từ từ mà tiếp lời, bộ dạng có chút tội nghiệp:

- Thần thiếp biết mình lắm chuyện, nhưng là phi tử phải biết làm tròn bổn phận đạo hạnh, những lời này thái hậu trước khi xuất cung từng căn dặn, thần thiếp chưa hề dám quên... Chỉ xin bệ hạ chiếu cố tâm ý của thần thiếp, thần thiếp sẽ đi ngay, không dám lồi thối làm phiền...

Lâm Thái Uyên nâng biết mình có ưu thế lớn là cháu gái của thái hậu thân sinh ra Luân đế, được thái hậu vô cùng sủng ái nâng đỡ, Dương Tử Luân dù thế nào cũng không thể tệ bạc với nàng.

Nhắc đến thái hậu, vì một số chuyện mà phải đến hàng tháng nay hắn chưa ghé qua Thiên Âm tự thăm hỏi người...

- Được rồi, mang canh lại đây! - Hắn có chút ôn hòa hơn mà nói - Nàng vẫn thường thay ta đến thăm thái hậu chứ?

- Muôn tâu bệ hạ, thần thiếp tháng nào cũng xuất cung thăm hỏi người! - Trên mặt Lâm Thái Uyên biểu cảm rạng rỡ, cẩn thận tự tay dâng canh cho hắn.

Được thể, nàng càng cố gắng kể chuyện về thái hậu cho hắn. Hắn chậm rãi uống canh mà nghe, những gì nàng ta nói hoàn toàn khiến hắn có thể yên tâm.

Đang vậy thì có một tên thái giám chạy từ ngoài vào, quỳ xuống thi lễ rồi thưa:

- Bệ hạ, thái hậu cho người truyền tin, nói rằng người đột nhiên quyết định sẽ hồi cung nhân dịp nguyên tiêu!

...

...

Ngoại ô kinh thành, Thiên Âm tự.

Đây là ngôi chùa có thể coi là lớn nhất cả nước, nằm phía tây kinh thành, từ đây đi ngựa vào kinh chỉ mất ba canh giờ.

Thiên Âm tự nằm trên một sườn núi thấp, hướng ra phía con sông, phong cảnh vô cùng tươi đẹp thanh bình, là một chốn thích hợp để tĩnh tại.

Thái hậu đương triều tên húy là Lâm Anh Thư, xuất thân quý tộc danh giá, được gả cho Kiến vương từ năm mười tám nhưng cũng chỉ có một hài tử duy nhất là Dương Tử Luân - đến nay đã đăng cơ hoàng đế.

Bà ta cảm thấy ở trong cung có chút tù túng tẻ nhạt vô vị, hoàng đế thì quá bận rộn cũng không dành được nhiều thời gian cho mình, sau một hồi nghe lời người gọi ý, thái hậu quyết định xuất cung lên chùa ăn chay tu niệm, cầu phúc cho thiên hạ và hoàng đế.

Hồi còn trẻ, Lâm Thư Thư đích thị là một tiểu thư danh giá đông đánh, được chiều chuộng nên có chút ngỗ ngược, đối với việc nữ công gia chánh lại không có tinh thông. Phải đến lúc chạm mặt Từ Kiến vương gia, nàng mới có động lực thúc đẩy để cố gắng thành một khuê nữ chân chính. Thượng thư đại nhân - phụ thân của nàng có mời đến tư gia một người dạy cho nàng cảm kỳ thi họa, tên gọi là Yến Linh Cơ. Lúc đầu nàng rất yêu thích Yến Linh Cơ, thân thiết bên nhau như tỷ muội nhưng sau đó rất nhiều việc đã xảy ra, Lâm Anh Thư không những không yêu mến Linh Cơ nữa mà còn đâm ra thù ghét nàng...

Cuối cùng thì nàng vẫn gả được cho Kiến vương, còn Yến Linh Cơ kia vì gia cảnh mà phải bán thân vào lầu xanh...

Sinh hạ Tử Luân, Thư Thư vì không khéo léo mà không thể chăm sóc hài nhi chu tất, mọi việc chăm bẵm tiểu vương gia đều do một tay vú Lục làm... Xét cho cùng thì bao năm trời qua mà tâm tính nàng vẫn không trưởng thành, không đoan trang được là bao, khó trách Kiến vương không mấy mặn nồng với nàng.

Cũng may Luân đế không kế thừa từ thái hậu cá tính nông nổi đó...

...

...

Trong dãy phòng tốt nhất Thiên Âm tự, thái hậu đang cùng vú Lục sắp xếp chuẩn bị hồi cung. Hành lý của thái hậu luôn rất nhiều đồ đạc.

Nói thật rằng tuy thái hậu đã gần năm mươi tuổi, tính cách của người cũng không được bao dung điềm đạm, thỉnh thoảng vẫn thường cao hứng bốc đồng, có khi lại khó tính xét nét, la mắng người hầu vô cớ. Chỉ có những người biết ý nhìn nhin như vú Lục hay những kẻ miệng lưỡi mềm dẻo dễ nghe như Lâm Thái Uyên mới có thể ở gần bà ta.

Thái hậu ba năm ăn chay trên chùa, một phần cũng do bà ta nghe nói là ăn chay sẽ kéo dài tuổi xuân nên mới cố gắng duy trì ăn chay đến vậy. Ngoài ra thì có một số việc phiền phức của Thái hậu đều là các đại sư nê tình triều đình nên chiếu cố, một mực không có ý kiến gì...

...

...

Dẫu sao cũng phải thừa nhận thái hậu cũng không phải là hoàn toàn vô tâm nhân rồi, bà ta luôn nghe ngóng mọi chuyện từ hoàng cung. Việc bận tâm nhất là ba năm tại vị mà hoàng đế chưa có hài tử, hậu cung phi tần đông đến vậy, bao gồm cả cháu gái Uyên phi mà bà ta tiến cử... chẳng nhẽ lại không có đến một người hoài thai?

Chuyện này càng để lâu càng không ổn, hoàng đế nhất định phải sớm có người kế vị, ngôi báu mới có thể vững vàng... Thêm vào đó bà ta cũng muốn có vài đứa trẻ mồm nồm để còn véo má...

Hôm qua mới này ra ý kiến quyết định hồi cung nhân dịp nguyên tiêu, bà ta còn xin ý của các vị đại sư về chuyện hài tử của hoàng đế. Vị trụ trì trầm ngâm một hồi rồi phán rằng có thể do vận khí của hoàng cung không được tốt, tích tụ từ đời hoàng đế này qua hoàng đế khác, tốt nhất là tìm một vị pháp sư tinh thông âm dương thuật đến giải trừ...

Ngoài ra thì đại sư cũng tặng thái hậu một bức tượng Quan Âm bồ tát bệ hài nhi...

Thái hậu cũng đã quyết định đem tượng này cho cháu gái Uyên phi của mình để lấy phúc khí.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Yến Tiệc

Gần trưa ngày hôm sau, cổng lớn hoàng cung rộng mở, hoàng đế cùng đám phi tần đã đứng sẵn đón đợi thái hậu nhập cung.

Vốn là một chuyện trọng đại, đám phi tần ai nấy đều đứng ngay ngắn thành hàng lối, mà đứng đầu tất nhiên là Uyên phi Lâm Thái Uyên.

Đoàn tùy tùng của thái hậu về đến trước cổng hoàng cung, từ trong xe ngựa bước ra trước là vú Lục, khom mình đỡ người còn trong xe xuống.

Thái hậu đương triều một thân phụng bào vàng thẫm, đầu đội mũ không tước, trang sức đeo đầy cổ và tay, ngược mắt một vòng nhìn toàn cảnh.

- Cung nghênh thái hậu nương nương hồi cung! - Đám người đồng thanh quỳ xuống thi lễ.

Ánh mắt Lâm thái hậu tập trung tìm kiếm hình bóng của hài tử. Luân đế thân hình cao lớn mặc triều phục đã tự đi đến bên bà ta, ánh mắt đầy nhu thuận, nghiêng mình mà tiếp đón.

- Mẫu hậu, người đã trở về!

- Luân nhi, người xem ra không có chút thay đổi! - Bà ta đưa cánh tay về phía hấn, hấn bèn đỡ lấy, dìu mẫu hậu tiến về phía cửa thành.

Một hồi nhìn qua đám nữ nhân hậu cung đang quỳ rạp, bà ta chú ý ngay đến phi tử mặc áo xanh lục điểm lệ hàng đầu. Ngọt ngào thân thiện mà gọi:

- Uyên Nhi, Uyên Nhi của ta!

- Thái hậu, Uyên Nhi nghênh đón người! - Giọng Lâm Thái Uyên dịu dàng hiếu kính, ánh mắt sáng ngời, chỉ chờ thái hậu đưa cánh tay còn lại ra là lập tức đứng dậy, một bên dìu lấy người.

Thái hậu thân nhiên tiến nhập hoàng cung, một bên là hoàng thượng, một bên lại là Uyên Phi khiến không ít phi tần sinh lòng đố kỵ...

Vì chân của hoàng thái hậu không được tốt cho lắm nên chỉ có thể đi bộ ngắn, Dương Tử Luân đã chuẩn bị sẵn một kiệu tám người khiêng cho mẫu hậu để trở về Nghiêm Ninh cung.

Vẫn như cũ, hần đi một bên kiệu, một bên kiệu là Uyên phi. Trên đường hồi cung, thái hậu không ngớt trò chuyện cùng Uyên phi, xem chừng cô cháu họ lúc nào cũng hợp nhau như vậy. Đôi lúc trong lòng hần thầm nghĩ, mẫu hậu tìm được người hòa hợp trò chuyện vui vẻ cũng là điều tốt, người sẽ không vô cớ bắt hần ở bên hầu chuyện phù phiếm.

Thấy hoàng đế chỉ im lặng lắng nghe, thái hậu có chút phiền lòng. Bà ta đang nói là chuyện gì chứ? Là chuyện hài tử kế vị của hoàng đế, chuyện quan trọng như vậy tại sao lại có thể không chú tâm. Bà ta chính là không hiểu nổi, bao lần bà ta nhắc nhở hoàng đế mau có hài nhi, rồi còn lập thái tử nữa... Tốt nhất vẫn là để Uyên phi mang long tử, lập nàng làm hoàng hậu, lập hài tử của nàng làm thái tử, yên ổn triều chính và hậu cung.

Chẳng nhẽ trong lòng hoàng đế còn ám ảnh sâu nặng bởi cái nữ nhân nào đó? Thật là hàm hồ...

Về phía Lâm Thái Uyên, lúc này nàng ta càng cần phải tranh thủ sự ủng hộ từ cô ruột, nàng ta nhất định phải mang được hài tử của hoàng đế, nhưng muốn như vậy, phải khiến sau mỗi lần ân sủng hoàng đế không ép nàng ta uống vô tử thang.

Uyên phi khéo léo bày ra bộ mặt ủy khuất, hướng hoàng thái hậu mà giải bày:

- Thái hậu, tất cả là tại Uyên Nhi không đủ tốt, không được hoàng thượng yêu thương, cho nên người mới không muốn có hài tử của Uyên Nhi... Uyên Nhi nào dám tham vọng nhiều, chỉ mong được hầu hạ bên người và hoàng thượng là đủ rồi...

- Cái gì! - Thái hậu sùng sốt đập tay vào thành kiệu - Luân nhi, ngươi không muốn Uyên Nhi mang thai, ngươi không phải vẫn bắt nàng uống Vô tử thang?

Hần hướng phía Uyên Phi mà nhìn, trong khoảnh khắc có tia nhìn vô cùng lạnh lẽo chán ghét từ đáy mắt. Nữ nhân này thực sự giả tạo khiến hần càng thêm coi thường. Nếu không phải là cháu gái được mẫu hậu yêu quý chắc hẳn cũng không thể chấp nhận. Bề ngoài nói một kiểu, nội tâm lại suy tính một kiểu, đó là lý do hần chán ghét, không thể dành tình cảm cho đám phi tần, bao gồm cả Lâm Thái Uyên này.

Cũng có những nữ nhân chân thật, nhưng lại là mẫu người ủy mị, nhu nhược giống như Lan Phi, cùng lắm chỉ lấy được từ hần chút thương tình, không phải là tình yêu.

Nếu không phải là Bạch Hương, giấc mộng đẹp để nhất đời hần thì hần cũng phải tìm được một người con gái khác. Người đó nhất định phải có khí chất như chu tước - phượng hoàng đỏ, rực rỡ và mạnh mẽ, tinh tế và kiêu sa... Là một người thông minh nhưng lại biết hành xử hài hòa, có thể đứng đầu hậu cung lẫn trợ giúp hần nơi triều chính.

Người phụ nữ đó có thể sinh ra hài tử ưu tú, dạy dỗ thành người hữu dụng... Hần tuyệt đối không thích phi tần sinh con đàn cháu lũ dẫn đến nguy cơ tranh giành ngôi báu sau này. Kinh nghiệm từ các đời tiền đế cho hần thấy, sinh ra một đám vương tôn công tử suy bại không bằng sinh ra chỉ một hai kẻ tuấn kiệt.

Uyên phi cảm nhận được sự lạnh lẽo đe dọa từ hoàng đế, không dám nhiều lời nữa, tự biết điều cúi đầu mà đi. Đôi lúc không có hoàng đế, nàng ta nhất định phải làm nũng hoàng thái hậu.

...

...

Sẩm tối hôm đó, hoàng cung đã bày ra yến tiệc lớn nơi quảng trường chính điện, các bậc quan văn võ, hoàng thân quốc thích đều được đến dự lễ. Về hậu cung, những nữ nhân nào từ tam phẩm phi tần trở lên đều có thể tham gia...

Buổi tiệc được coi như một lễ mừng nguyên tiêu đầu năm của triều đình và gia thất hoàng đế trong không khí ấm cúng, thân thiện.

Bàn tiệc được bày thành hình ba cạnh vuông góc, bàn tiệc chính giữa phía trên có Hoàng thượng, thái hậu cùng mấy vị phi tử: Uyên Phi, Lan Phi, Cẩm Phi, Tú phi ngồi. Hai dãy bàn lớn song song là dành cho các bậc triều thần, hoàng thân quốc thích...

Sau khi các vị văn võ bá quan chúc tụng hoàng đế cùng hoàng thái hậu, yến tiệc được bắt đầu. Khoảng trống phía giữa hai dãy bàn tiệc được dùng làm sân khấu cho người của Nghệ phòng đến biểu diễn văn nghệ, ca vũ.

Từ khi hần đăng cơ, Nghệ phòng trong cung vẫn được duy trì, hằng năm đều tuyển nhiều tài nữ, trong cung có dịp yến hội nào đều đến biểu diễn góp vui. Ca nghệ dù có xuất chúng đến đâu, trong mắt Luân đế vẫn không có mấy phần tán dương.

Chính bởi vì người vũ công giỏi nhất Nghệ phòng mà hần từng yêu đã chết, đến nay vẫn chưa có ai vượt qua được nàng...

Giữa buổi yến tiệc, thái hậu đang cao hứng lại trông thấy bộ mặt trầm ngâm khó coi của hoàng đế bèn tỏ ra không vui. Chiều nay bà ta nghe Lâm Thái Uyên giãi bày, càng muốn tạo cơ hội cho cháu gái.

- Dừng lại, các người lui ra đây! - Thái hậu phẩy tay, hướng phía những ca vũ đang biểu diễn phía dưới mà ra lệnh.

Mọi người đang xem hay thì bị ngừng lại, ai nấy đều tò mò.

Thái hậu quay sang phía Lâm Thái Uyên mà bảo:

- Uyên Nhi, ta nghe nói con từ nhỏ được dạy cầm kì thi họa, thân phụ cũng đặc biệt thuê người dạy ca vũ cho con, hôm nay con nên thể hiện một chút đi!

Uyên phi sắc mặt biến chuyển, trong lòng thầm bối rối lo ngại. Đúng là nàng ta có học cầm kì thi họa, nhưng nếu đem so ra với đám phi tử khác trong cung cũng không có nổi trội hơn, còn nếu so với những ca vũ xuất sắc được tuyển lựa kĩ càng vào Nghệ phòng này thì không thể sánh được, bảo nàng ta hiển vũ hay chơi đàn, em rằng chỉ làm nàng ta hổ thẹn.

Suy tính một lúc, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt nàng ta sáng lên, khuôn mặt trắng bệch trở nên bình tĩnh nho nhã, dịu dàng nắm lấy cánh tay thái hậu mà nói:

- Thái hậu nương nương, hôm nay Uyên Nhi có chút khó chịu trong người, e rằng biểu diễn không thể hoàn hảo trọn vẹn, sợ rằng sẽ khiến bệ hạ cùng bá quan nhàm chán... nhưng mà, trong cung hiện giờ còn một người mà nếu xuất hiện sẽ gây cho người khác hứng thú hơn...

- Ai vậy? - Lâm Thái Hậu nhíu mày hỏi.

- Là con gái của đệ nhất tài nữ kinh thành một thời Yến Linh Cơ, cũng từng là Hàn gia thái hậu... người đó hiện đang ở trong cung... người nói xem, Yến Linh Cơ lợi hại thế nào, con gái của bà ta cũng sẽ không thua kém đâu, thần thiếp nghe nói ở ngoài giang hồ, nhất là chốn thanh lâu, ca vũ còn vô cùng độc đáo...

Chỉ cần nhắc đến ba chữ Yến Linh Cơ, thái hậu Lâm Anh Thư đã đủ phản ứng dữ dội thế nào rồi. Bà ta cũng vốn nghĩ Hàn gia diệt vong sạch sẽ, nữ nhi của Yến Linh Cơ cũng không còn sống. Thế nào mà lại ở trong cung này? Thế nào mà không có ai nói cho bà ta biết?

Nhắc đến Hàn gia thái hậu, đám bá quan văn võ bên dưới cũng nhiều kẻ bàng hoàng, xem ra mấy lời đồn đại Hàn gia thái hậu hiện vẫn còn sống và giam cầm trong cung là sự thật. Một nhân vật như Hàn thái hậu từng cùng gia tộc khuynh đảo triều đình, gây cho họ không ít khó khăn...

Đúng vậy, những văn võ bá quan ở đây, nếu là người của tiền triều được giữ lại thì cũng phải là những người thực sự bất mãn với Hàn gia, những ai quy phục Hàn gia hoặc đi theo phe cánh của họ dĩ nhiên đã bị loại trừ...

Lâm Thái Uyên càng quan sát càng thấy mình chỉ nhất thời nghĩ ra kế ứng phó này mà vô tình lại rất hiệu quả, có thể cùng một lúc đạt được nhiều mục đích nha.

Thứ nhất, cứu nguy cho nàng ta một bàn.

Thứ hai, tập trung sự chú ý của mọi người vào Hàn Mai kia, thái hậu nhất định không tha cho ả, những bá quan ở đây không ít kẻ oán hận ả...

Lôi ả ra đây nhục nhã một bàn, xem ra Lâm Thái Uyên kiểu gì cũng được lợi.

Nếu hoàng đế thực sự căm hận ả, người sẽ không bệnh vực ả, mà còn phải cảm ơn nàng.

Nếu hoàng đế thực sự để mắt đến ả như lời dèm pha, thì nàng cũng vô tình mà loại trừ được một mối lo, chuyện còn lại cứ để mặc thái hậu...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hồ Ly Tinh

Quả nhiên như dự tính của Lâm Thái Uyên, thái hậu không để gì để yên, bà ta lấy tay đập bàn, quay sang nhìn Luân đế mà nghiêm giọng:

- Hoàng thượng, tại sao chuyện này ta không được biết?

Thoáng thấy nét mặt Dương Tử Luân đanh lại, thoát đầu là nhìn qua phía Uyên phi khiến nàng ta có chút ớn lạnh. Hắn không thích những phi tử xảo quyệt như nàng, càng không thích những kẻ to gan chen vào chuyện của hắn hay định qua mặt hắn. Đành rằng hắn đang căm hận người đàn bà kia, nhưng không đến lượt can thiệp tay Lâm Thái Uyên, sau chuyện ngày hôm nay không thể không tìm cách giáo huấn nàng...

- Mẫu hậu, đúng là có chuyện như vậy, Hàn thị đúng là đã bắt được! - Hắn tỏ ra không biểu cảm mà đáp lại.

- Vậy sao không công khai ra bàn dân thiên hạ, tại sao không đưa lên triều xét xử? - Thái hậu nghi hoặc bất mãn hỏi.

Uyên phi liếc trộm thái độ của hoàng đế, xem chừng hoàng đế đúng là có thái độ không bình thường, không đem ả ta ra xét xử công khai như vậy, khó tránh khiến người ta dèm pha. Trong lòng nàng nảy sinh một cổ âm ức, cứ nghĩ đến giữa Luân đế và ả ta có gì mờ ám thì càng không thể chịu nổi.

Trong số bá quan ngồi dưới, may ra chỉ có thừa tướng Lý Ân là hiểu tâm tư của Luân đế. Chỉ ít thì cũng có hai lý do...

Thứ nhất, Luân đế muốn bí mật lợi dụng Hàn Mai làm quân cờ quy hiệp Hàn Trữ Doanh, người biết chuyện Hàn Trữ Doanh còn sống đêm không quá mấy đầu ngón tay... Trong chính trị, hần luôn đề phòng cẩn thận, hành xử cũng kín kẽ, triều đình không mấy người đủ để hần tin tưởng...

Thứ hai, Luân đế muốn giết Hàn Mai trước mộ phần Bạch Hương, mà chuyện hoàng đế hao tổn tâm sức vì một vũ công tầm thường không phải là chuyện hay ho gì mà làm to tát... còn nếu đem nàng ta ra xử công khai cũng không thu được lợi lộc gì hơn, chưa kể còn phải bày ra chứng cứ hợp lý, liên quan đến cả gia phả hoàng tộc, vương pháp, cung quy, mà Luân đế trên thực tế vẫn là một vị hoàng đế dựa vào bạo động mà soán ngôi...

Uyên phi lần này coi như đánh cuộc một phen, nàng phải tận dụng thái hậu làm lá chắn lẫn bàn đạp nâng đỡ mình mới được. Nàng ghé sát vào tai thái hậu thì thầm một điều gì đó, chỉ thấy ngay sau đó, ánh mắt bà ta phun ra hỏa khí, chỉ muốn lập hướng phía Luân đế mà làm âm ỉ.

Không thể tin nổi, tại sao hoàng đế con của bà ta lại cùng con gái của người đàn bà đó hoan ái, mà còn không chỉ một lần? Chuyện này không thể chấp nhận, trong mắt bà ta hoàn toàn không có lý do nào giải thích thỏa đáng.

May mà Uyên phi còn tỉnh ý, vội cầm chặt tay thái hậu, lại nhanh nhẩu thì thầm vào tai bà ta cố giữ thể diện cho hoàng đế.

Dương Tử Luân dĩ nhiên là đoán ra Lâm Thái Uyên đã nói gì với mẫu hậu. Nữ nhân nơi hậu cung luôn tìm cách loại trừ mọi trở ngại nếu có thể, lòng dạ ghen tị lại sẵn có thừa.

Hần thừa nhận, vì căm hận mà hần muốn nhục nhã người đàn bà đó, trong mắt đám phi tần cô quạnh của hần lại trở thành một màn hoan ái yêu thương rồi.

Nhưng hần cũng thừa nhận, khi chìm trong oán hận, tìm mọi cách lăng nhục người đàn bà đó như loại kỹ nữ hạ đẳng, hần cũng có lúc gần lạc mất bản thân... Tinh thần đạt được sáng khoái vì báo thù thì thể xác cũng đạt được thông khoái vì dục vọng...

Chưa kể đến đêm hôm nọ, làm thế nào mà hần có thể say rượu mò đến chỗ ả ta, còn làm tương đó là ảo mộng đẹp đẽ, trong mơ hồ cả tâm hồn và thể xác đều chìm đắm đến cảnh giới hạnh phúc mãi nguyên...

...

Lâm Thái hậu dù thế nào cũng không kiềm chế nổi, hiểu lầm ngay một xa. Yến Linh Cơ là loại hồ ly ghê gớm thế nào, con gái ả ta cũng lại là loài yêu tinh dụ hoặc đến vậy. Hai mẹ con ả lần lượt câu dẫn trượng phu và hải tử của bà ta sao? Không thể nào!

Yến Linh Cơ, đến vị hôn phu của tỷ muội kết nghĩa mà còn muốn cướp mất, đã chết rồi mà còn ám ảnh trượng phu của bà ta, khiến bà ta chịu sự ghê lạnh nhạt nhẽo... mối thù này lẽ ra hoàng đế cũng phải nhớ cho bà ta chứ.

Dương Tử Luân không có thời gian giằng giải với mẫu hậu đã thấy bà ta lớn tiếng sai bảo lũ nô tài:

- Người đâu, mau dẫn ta đến coi xem con tiểu hồ ly đó!

Trong lúc đám người đi về Chiêu Dương điện tìm Hàn Mai, trên bàn yến tiệc, các triều thần đều tò mò bàn tán...

Duy chỉ có Lý Ân là trầm ngâm hướng phía hoàng đế mà dò xét thái độ. Xem ra lần này cá tính của thái hậu lại muốn làm lớn chuyện, bày ra những chuyện không đâu, thậm chí có thể khiến trắng đen đảo lộn...

Dương Tử Luân vốn không muốn tham gia vào chuyện thị phi vô văn này, cũng không muốn chống đối ngăn cản thái hậu, càng không có ý muốn bảo vệ Hàn Mai. Người đàn bà đó, coi như để ả chịu một phần nhục nhã bởi nghiệp chướng mẫu thân ả gây ra đi. Mẫu hậu hần đến đó gặp ả rồi sẽ tự hiểu được hoàn toàn không có câu chuyện hàm hồ do lũ phi tử nhân rồi này nghĩ ra...

Không còn hứng thú, hần đứng dậy, truyền xuống cho phép triều thần tiếp tục tự do thưởng tiệc sau đó một mình rời đi.

Hôm nay là nguyên tiêu, là ngày trăng rất đẹp, trong lòng không tránh khỏi mộng tưởng...

...

...

Căn phòng phía sau Chiêu Dương điện.

Hàn Mai lặng lẽ ngồi một góc. Hôm nay chính là ngày mất của thân mẫu, nàng lại bất lực không thể làm được gì, ngay cả đến mộ phần thấp cho người một nén nhang cũng không thể...

Nàng chỉ có cách ngồi trầm ngâm tưởng nhớ người.

Bỗng có tiếng chân lạ vội vã bước từ ngoài vào, rất nhanh sau đó thấy cung nữ trông coi nàng hô lên còn chưa rõ tiếng thì đã im bật, một tiếng "Bịch" như thân người đổ xuống đất.

Bước chân đó khấn cấp đến bên nàng, nắm chặt cánh tay nàng mà nói: "Đi!"

Hàn Mai nhất thời phản ứng muốn chống đối, lớn tiếng kêu lên

- Người là ai?

Người đó nhanh tay bịt miệng nàng, ghé vào tai mà nói: "Hàn Mai, ta chính là Đường Thuận, đừng sợ, ta sẽ đưa nàng ra khỏi đây!"

Đường Thuận? Chính là vị đại ca lúc trước đối đãi tốt với nàng? Tại sao hắn lại ở đây?

Về phần Đường Thuận, sau sự việc lần trước đã không được Luân đế trọng dụng, gã ở tư gia dưỡng thương ít ngày thì nhận được lệnh chuẩn bị cầm quân đi chinh phạt phi tặc ở Miêu Cương. Nơi đó rừng thiêng nước độc, phi tặc ở đó như sói dữ hổ vồ, sống như bầy đàn, còn không có nói tiếng người... Nhiệm vụ gian nan này gã chưa chắc đã bảo toàn sinh mạng mà trở về.

Hắn đã nghĩ rất nhiều, gã dù không bắt mặn với việc Luân đế không còn trọng dụng mình, cũng không ngại vì xã tắc mà hi sinh, gã chỉ day dứt chuyện của Hàn Mai.

Càng suy nghĩ, gã càng cảm thấy Hàn Mai là một cô nương tốt, nàng tuyệt đối không như Luân đế nghĩ, nhất định là do hoàn cảnh hoặc có hiểu lầm nào đó... Linh tính gã không ngừng thúc giục phải cứu giúp nàng... Hôm nay nhân việc vào triều dự yến tiệc trước khi xuất quân, gã cũng đã dự tính sẽ tìm cách cứu Hàn Mai. Lại vừa vận thấy chuyện của nàng bị lộ ra, gã đã lo nàng sẽ bị uy khuất, thậm chí không giữ nổi mạng... vì vậy trong lúc mọi người mải bàn tán không chú ý, gã đã lên ra khỏi bàn tiệc...

Cả đời Đường Thuận thô lỗ, phạm phu tục tử chưa biết đến rung động yêu thương là gì, nhưng chỉ ít cũng đã dành cảm tình cho nàng...

- Đưa ta khỏi đây? Vị đại ca này, người không tiếc sinh mạng của mình sao? - Hàn Mai bình tĩnh gỡ bàn tay của hắn ra - Không được, người mau đi!

- Không còn nhiều thời gian đâu! - Gã vẫn kiên quyết, không đợi cáo lỗi đã vác nàng lên vai - Nàng tốt nhất đừng có nói gì!

Mang nàng ra khỏi Chiêu Dương điện, thân ảnh của họ vụt đi trong bóng đêm, mỗi bước đi gã đều cẩn thận quan sát, né tránh lính canh...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chờ Xem Kịch Hay

Thái hậu kéo người đến phía sau Chiêu dương điện, vừa thấy Lý thượng cung ở đầu hành lang, bà ta bèn mạnh giọng mà nói:

- Á Hàn Mai đó ở đâu? Có đúng là ở đây?

Lý Anh Thu vừa mới trở về sau khi hoàn tất công việc chỉ đạo các cung nữ dọn dẹp, bài trí lại Nghiêm Ninh cung theo ý thái hậu thì đã đột ngột thấy bà ta ở đây rồi. Thái hậu có chuyện gì mà nóng nảy như vậy, lại còn đòi đến tìm Hàn Mai? Nàng không kịp suy đoán nhiều, đành cúi đầu thừa nhận.

Chỉ biết rằng có Uyên phi Lâm Thái Uyên kia đi theo thái hậu, theo thường lệ sẽ dẫn đến nhiều chuyện thị phi.

Thái hậu xông thẳng vào phòng, bà ta muốn nhìn thấy ả nữ nhi họ Hàn do con hồ ly tinh kia sinh ra.

Lý Anh Thu cũng vội đi ngay sau, vừa vào phòng, đập vào mắt họ là cảnh mấy cung nữ trông coi bị đánh đến bất tỉnh, còn người cần tìm đã không cánh mà bay.

- Thế này là thế nào? Á đâu? - Thái hậu kinh hoàng xen lẫn nóng nảy.

Lý thượng cung hoang mang lo lắng, tại sao lại tiếp tục xảy ra sơ suất này chứ? Mấy hôm nay thấy Hàn Mai kia chỉ im lặng, còn không hề muốn chống đối hay tự sát, à lẽ ra vẫn luôn cân nhắc hành động vì tính mạng phụ thân mình vẫn đang bị uy hiếp... Nàng ta không thể nào bỏ trốn, mà cũng không thể bỏ trốn như thế này. Một người mù lòa làm sao có thể đánh gục mấy cung nữ này, càng không thể chạy ra khỏi cung...

Chỉ có thể là có trợ thủ, nhưng điều đó trước mắt không quan trọng bằng việc tìm kiếm nàng ta, nếu không thì chính Lý Anh Thu cũng biết hết nỗi hậu quả.

Hàn Mai, lần này ả lại muốn dồn thượng cung này vào đường cùng rồi...

- Khởi bẩm thái hậu, có lẽ nàng ta vừa trốn, nô tỳ xin huy động người đi tìm ngay!

Cả thái hậu và Uyên phi đều có chút ngỡ ngàng, vốn dĩ nghĩ Hàn Mai kia là nhân tình của hoàng đế, tại sao lại biến thành bỏ trốn?

Lý Anh Thư hốt hoảng, thực sự không dám loan tin đến tai hoàng đế, chỉ dám huy động toàn bộ cung nữ ở đây đi tìm, nàng vẫn hi vọng Hàn Mai kia chưa thể đi xa. Nếu hoàng đế biết, dù có huy động cả cấm vệ quân mà tìm được nàng, Lý Anh Thư cũng không tránh khỏi tội. Nhờ có mối quan hệ trong cung, nàng đã báo tin cho những thị vệ canh cổng hoàng cung nhờ cậy kiểm tra kỹ lưỡng mọi đối tượng xuất nhập. Bình thường hoàng cung chỉ mở cửa Đông Môn thôi...

Chính trong lúc nàng ta bối rối thì thái hậu lại không ngừng tra hỏi, Lý Anh Thư đành vội vàng kể tuốt hết hoàn cảnh, khiến cho Thái hậu và Uyên phi được một phen nhẹ lòng.

- Uyên Nhi, chỉ là hoàng đế muốn lắng nghe à, con không cần lo! - Thái hậu vỗ nhẹ vào vai Lâm Thái Uyên mà nói.

- Nhưng thái hậu... - Lâm Thái Uyên còn so đo - Nhưng ở gần lâu cũng dễ bị mê hoặc...

hơn nữa dù không như vậy thì trong lòng bệ hạ vẫn chỉ có ả vũ công đã chết kia!

- Đừng nghĩ quá nhiều, thái hậu sẽ làm chủ cho con! - Bà ta nhiệt tình an ủi cháu gái - Nào, bái giá!

Thái hậu quyết định trở về cung mà chờ đợi tin tức tìm thấy Hàn Mai, dù gì bà ta vẫn muốn được nhọc mọ, trút hận lên đứa con gái của Yến Linh Cơ.

...

...

Đường Thuận vác Hàn Mai rời khỏi khu vực Chiêu Dương điện, trên đường đi đã rất cẩn thận, không lọt vào mắt một thị vệ, thái giám hay cung nữ, thế nhưng oan nghiệt thay lại rơi trúng vào tầm mắt của Dương Tử Luân.

Sự thực là hắn trong lúc hồi cung, thấy trăng thanh gió mát, trong lòng lại gọi lên cảm giác man mác mơ hồ, hắn đã dùng khinh công phi lên nóc điện ngồi thư giãn.

Phóng tầm mắt ra phía xa, thấy bóng một nam tử cao lớn vạm vỡ đang vác trên vai một nữ nhân, điệu bộ lén lút dè chừng.. Hắn nhận ra đó chính là thị vệ từng được hắn trọng dụng - Đường Thuận cùng với ả đàn bà gây cho hắn nỗi căm hận cùng cực.

Một lần nữa muốn phản bội lại hắn sao? Quả nhiên là nô tài to gan.

Một lần nữa muốn lợi dụng câu dẫn nam nhân để trốn thoát, quả nhiên là người đàn bà vô liêm sỉ.

Cổ hỏa khí dâng lên trong mắt hắn, hắn đã muốn bắt hai kẻ đó lại lắm rồi, song bỗng thấy thái độ dè dặt, cẩn thận tuyệt đối trong từng bước chân như một con chuột lấm lũi của Đường Thuận khiến hắn bỗng kìm chế nóng nảy nhất thời, nổi lên ý định muốn xem kịch hay thêm một lát.

Hắn âm thầm thi triển thân pháp bám sau họ một khoảng cách hợp lý, đồng thời toan tính xem lúc nào thì nên cho kịch hạ màn, rồi còn xem nên thưởng cho bọn chúng cái gì...

...

...

Đường Thuận mang Hàn Mai theo lối tắt xuyên qua ngự hoa viên vắng người.

Nãy giờ Hàn Mai vì sợ lên tiếng sẽ làm kinh động người trong cung, dẫn đến mọi chuyện bại lộ khiến gã phải chịu tội. Nàng không ngừng dấm nhẹ vào lưng gã, ý bảo gã hãy dừng lại.

Nhưng Đường Thuận có vẻ vẫn bất chấp tất cả, không hề có ý dừng lại hay từ bỏ ý định. Cuối cùng Hàn Mai đành phải nhẫn tâm hơn một chút, cấu mạnh vào da lưng hắn.

Vì quá đau xen lẫn bất ngờ, ga suýt nữa thì kêu ra tiếng, may mà còn kịp nghiêng răng.

- Đường đại ca, mau bỏ ta xuống và nghe ta nói! - Giọng Hàn Mai nhỏ nhẹ thương thuyết.

- Không, nàng đừng lo, ta đã lo chu đáo mọi việc!

- Không, nếu không bỏ ta xuống, ta sẽ tiếp tục cấu đến khi nào ngươi không chịu nổi mà hét lên, khi ấy mọi việc sẽ bại lộ!

Thấy Hàn Mai chuẩn bị bấm những móng tay vào người mình, gã lo lắng không phải vì sợ đau, gã có thể nghiêng răng không kêu mà bước tiếp nhưng khó lòng mà tập trung nghe ngóng đường đi nước bước.

Đúng lúc đó nghe thấy đằng xa tiếng thái giám đi tuần đánh kèn vọng lại:

- Giờ Hợi đến rồi!

Không kịp nghĩ nhiều, gã ôm Hàn Mai lao vội về phía vắng vẻ của ngự hoa viên, xuyên qua dưới những tán cây dày rậm. Muốn tránh xa một chút cho an toàn, nào ngờ gã cũng đã vác nàng đến ngay gần bờ hồ phía sau ngự hoa viên kia.

Đặt nàng xuống bãi cỏ mươn mướt, hắt thở dài trấn an bản thân.

Gió bên hồ thổi lạnh lạnh ướt át khiến cho Hàn Mai khẽ run rẩy. Nàng mơ hồ cảm thấy không gian trước mặt rất thoáng đãng.

- Được rồi, đợi ở đây một vài khắc, giữa canh giờ là không có ai đi tuần nữa, cũng là vào lúc giao ca của thị vệ... Ta cũng dự trù sắp đặt ở xe ngựa ở ngoài đón chúng ta!

Hàn Mai nghe thấy vậy chỉ cười khổ:

- Không được đâu, ta không thể đi, đừng liều lĩnh như vậy nữa, ta không muốn liên lụy đến người!

- Ta không sợ chết, ta chỉ muốn làm việc mình muốn! - Đường Thuận chân thực mà bày tỏ, một lòng muốn thuyết phục nàng. - Nàng ở đây sớm muộn cũng chết, tại sao không thử liều một phen?

Đến nước này Hàn Mai đành dùng lý do cuối cùng mà khước từ.

- Đường đại ca, cho dù có bình an mà trốn được, ta nhất định cũng sẽ không đi, phụ thân ta còn trong tay hãn, ta sẽ không liều lĩnh làm thương tổn người!

Chính nàng cũng không ngờ Đường Thuận sau một hồi nhủ mảy suy nghĩ ngắn ngủi đã càng quả quyết:

- Phụ thân của nàng? À, phải, Luân đế đang giam giữ ông ấy... Nhưng từng theo hầu Luân đế, ta cũng từng đến chỗ giam giữ Hàn thừa tướng, chỗ đó cách nơi này không xa, chúng ta rời khỏi hoàng cung, ta lập tức đi cứu phụ thân nàng ra trước!

Hàn Mai nghe thấy vậy không khỏi sốt sắng. Đường Thuận này biết chỗ giam giữ phụ thân nàng, cũng biết hoàn cảnh của người. Nàng không tự chủ được, vươn cánh tay quơ lấy nắm áo hãn mà dồn dập hỏi:

- Phụ thân của ta ở đâu? Người có khỏe không? Có bị tra tấn không? Mau nói cho ta!

Đường Thuận có chút ngây ngô ngắm bàn tay trắng nõn nà đang bầu lấy người mình. Bối rối thoáng qua, gã cố giữ bình tĩnh mà nói:

- Phụ thân của nàng hiện giờ vẫn tạm ổn, nơi đó là một căn cứ bí mật, ta biết đường đến đó! - Gã chưa dám nói thật trước mặt nàng rằng Hàn Trữ Doanh đang giống như một kẻ điên.

Gã cũng đang thầm nghĩ trong đầu rằng mình đang ngày càng làm những việc chống lại Luân đế, chính gã cũng không muốn như vậy nhưng mà Hàn Trữ Doanh kia xem chừng đã điên loạn thật, một người như vậy đâu còn giá trị lợi dụng, giam cầm tra tấn ông ta cũng là vô ích...

Đám thị vệ canh giữ nơi đó từng là bằng hữu của gã, cũng chưa rõ việc gã bị mất tín nhiệm từ Luân đế, xem ra có thể tính kế kịp thời cứu Hàn Trữ Doanh ra.

Sau đó, đưa hai cha con Hàn Mai lánh đi xa, có thể sang nước khác mà sống. Gã cùng lắm cũng là đổi một mạng cho Luân đế, cũng chưa cần ra biên cương đánh nhau với phi tộc.

Gã tìm mọi lý lẽ để nghe khuyên giải Hàn Mai, tạo cho nàng chút cảm giác tin tưởng.

Hàn Mai còn chút phân vân trong lòng, nàng thực sự muốn liều một phen cứu phụ thân, bất quá là cả hai cha con cùng bỏ mạng, cùng chết với người, theo người xuống tuyền đài đoàn tụ với mẫu thân, còn hơn là chịu cảnh uy hiếp gian khổ này...

Nhưng nàng lại vô cùng áy náy vì vị đại ca tốt bụng này...

Dù gã nói đằng nào tương lai của gã cũng nguy nan, bỏ trốn biết đâu còn tìm ra đường sống...

Nàng vẫn không thể yên tâm...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nguyệt Vũ

Về phần Dương Tử Luân, dĩ nhiên lúc này hắn đã bám theo hai người họ đi đến bên hồ, ẩn thân ở khoảng cách vừa đủ nghe được cuộc nói chuyện của họ...

Hắn nghĩ rằng, chút nữa đợi bọn chúng quay ra là vừa đẹp để kết thúc trò chơi, và dĩ nhiên kẻ phản bội cùng ả đàn bà kia phải chịu trả giá.

...

...

Hàn Mai im lặng suy nghĩ cân nhắc...

Sương đêm cùng gió lạnh khiến đôi bờ vai nàng liên tục run rẩy, hình bóng thoáng mong manh yếu ớt đó in vào mắt Đường Thuận. Nhu tình trời dậy, gã tự tháo áo khoác của mình, bao bọc người nàng, muốn dùng hơi ấm của mình còn lưu lại trên áo đem cho nàng chút cảm giác ấm áp an toàn.

Trong mắt Dương Tử Luân, hành động thân mật này thật khiến hắn chường mắt, ngọn lửa trong đáy mắt bùng lên, hắn muốn lập tức lao ra kết thúc màn kịch sớm.

Nhưng chính vì Hàn Mai trong lúc đó giật mình, nàng cảm thấy như thế này dù sao cũng không phải, bèn vội vàng khéo léo né tránh ra khỏi vòng tay của gã, lùi lại phía sau mấy bước.

Khiến cho Dương Tử Luân có thứ khác để xem. Hắn vẫn chưa nguôi phần nộ, chỉ có điều hắn rút cuộc muốn biết ả đàn bà này có chiều bài tính vì gì câu dẫn nam nhân? Giả vờ e lệ ư?

...

...

Đường Thuận có chút lúng túng, gã tự hiểu hành động của mình có chút vội vàng phi lễ, định buông lời tạ lỗi thì đã thấy nàng lên tiếng:

- A, nơi này dường như rất quang đãng... - Giọng Hàn Mai có chút không tự nhiên, giống như muốn đổi sang chủ đề khác.

Đường Thuận lấy lại chút bình tĩnh, thăm hỏi tiếc trong lòng mà đáp lại:

- Phải, nơi này là hồ nước phía sau ngự hoa viên, hồ này đẹp như vậy nhưng không hiểu sao lại rất ít người đến!

Hàn Mai suy nghĩ trong phút chốc. Hồ nước phía sau ngự hoa viên? Dường như trước đây, đôi lúc nàng có đi qua.

Hàn Mai theo hướng gió và mùi hoa đại mọc ven hồ, bước lên vài bước. Đường Thuận lo sợ nàng sẽ bước hụt xuống hồ nên đi sát ngay sau.

Nàng dừng bước, gương mặt hơi ngửa lên, giống như đang hít thở thư giãn một lát. Gió thổi ngược tóc nàng bay về phía sau, mềm mại như những sợi mây...

Bên mặt hồ, thân hình của nàng đang dần nhuốm trong ánh trăng thanh...

Dương Tử Luân đứng từ đằng xa, lúc này chỉ trông thấy bóng dáng nàng từ phía sau. Khoảnh khắc vừa rồi, hắn có chút ngỡ ngàng không hiểu nổi...

Một hồi trầm ngâm, Hàn Mai mới lên tiếng:

- Vị đại ca này, ngươi có biết tại sao hồ này rất ít người đến không?

- Ta không biết!

Hàn Mai cười đẹp đẽ, bộ dáng thân nhiên nói:

- Bởi vì người trong cung từng đồn rằng, nơi này có rất nhiều oan hồn vất vưởng, nhất là sau khi Hàn gia thái hậu nhập cung đã thanh trừng rất nhiều cung nữ, ném xác họ xuống hồ này!

Đường Thuận nhất thời ngây ngô. Gã cũng từng nghe không ít tin đồn về Hàn Mai, người ta đồn rằng nàng khi sống trong cung rất nhẫn tâm.

Nhưng, nụ cười của nàng bấy giờ trong mắt gã thánh thiện tuyệt mỹ đến vậy, giống như một đóa hoa thanh khiết đến vậy, gã không bao giờ muốn tin.

- Điều đó...không đúng phải không? Ta tin rằng nàng là người tốt! - Gã kiên định mà nói.

Nàng dựa vào cảm giác, khẽ quay đầu hướng phía gã

- Người tốt? Không phải đâu, người không biết ư, ta đã không còn tư cách để làm người tốt, không một ai trong hoàng cung này nghĩ rằng ta là người tốt, ta không chỉ là con gái của một kĩ nữ mà còn xuất thân từ phản tộc Hàn gia, bản thân ta cũng rất nhẫn tâm... Người tốt nhất không nên vì ta... Hãy quay lại đi!

Nàng muốn cho gã một cơ hội để từ bỏ ý định này. Gã không cần vì một người không mấy quen biết như nàng mà chống lại cả Luân đế và triều đình.

Nhưng nàng càng từ chối, gã càng cảm kích, gã càng hạ quyết tâm muốn bảo vệ nữ nhân này. Gã thậm chí không dám hi vọng đến chuyện nàng vì cảm kích mà lấy thân báo đáp...Chỉ đơn thuần là chấp nhận để gã cứu nàng.

- Hàn cô nương! - Hân có chút giữ khoảng cách mà nói - Tại hạ là kẻ phạm phu tặc tử, không mơ đến điều gì cao xa cùng nàng, chỉ cần nàng coi ta là bạn hữu tri kỷ, để ta dốc sức cứu giúp nàng, là bạn hữu phải cùng sinh cùng tử...

Không đợi nàng từ chối, gã bèn chân thành mà vội vàng nói tiếp:

- Ta sẽ không bận tâm đến quá khứ và xuất thân của nàng, nàng xuất thân Hàn gia cũng được, mẫu thân nàng là ai cũng được... - Đột nhiên liên tưởng đến ở yến tiệc ban nãy Uyên phi và thái hậu cũng đều khinh ghét mẫu thân nàng, gã bèn nghĩ đến việc mỗi lần nàng nghe người khác sỉ nhục đến mẫu thân sẽ đau khổ đến thế nào, gã không khỏi thương cảm mà muốn an ủi nàng - Ta nghĩ rằng mẫu thân của nàng là một người phụ nữ rất tốt, rất tốt, vì người đã sinh ra nàng!

Hàn Mai nhất thời cảm động, không ngờ vẫn có một người thực tâm tôn trọng mẫu thân của nàng.

- Hôm nay là ngày mất của mẫu thân ta... - Hàn Mai chậm chậm nói, âm điệu có sự chuyển biến bi thương - Nếu người nghe được những lời này, người sẽ rất vui... Cảm ơn người!

- Hôm nay là ngày mất của người? - Đường Thuận có phần kinh ngạc, suy nghĩ một hồi rồi chấp tay lên trời mà khấn - Hàn phu nhân, hậu bối Đường Thuận xin làm bạn hữu cùng sinh cùng tử với Hàn Mai cô nương, xin người linh thiêng phù hộ cho nàng có thể giải thoát bản thân mình cùng phụ thân!

Hướng phía nàng, Đường Thuận nhiệt tình an ủi:

- Mẫu thân của nàng ắt sẽ nghe thấy, chúng ta nhất định sẽ trốn thoát!

Nàng cũng ngược đầu lên trời mà tưởng niệm mẫu thân.

Liệu nàng có cơ hội trốn thoát hay không? Liệu có đúng trong ngày hôm nay, mẫu thân đã hiển linh, khiến nàng có cơ hội gặp vị đại ca này?

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa, hai khắc nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây! - Gã quả quyết.

Một chút lưỡng lự thoáng qua, nàng cũng chấp nhận gật đầu đánh liều.

Chỉ một cái gật đầu của nàng cũng đủ khiến trong lòng gã bùng lên ầm ập, ngây ngốc hạnh phúc mà cười.

Tinh thần Hàn Mai cũng cảm thấy khá lên, từ khi bị bắt trở lại hoàng cung này, lần đầu tiên nàng cảm thấy còn khát vọng để sống... Không ngờ cũng còn một vị đại ca tốt bụng muốn làm bằng hữu đồng sinh cộng tử với nàng.

Mọi giác quan còn lại của nàng tỉnh tề cảm nhận sự vật, một chút ngẩng hứng thoáng qua.

- Đợi không một hai khắc chỉ bằng để ta nhảy cho người xem một khúc, chính là vũ khúc ưa thích của mẫu thân ta! Cũng hãy xem như đáp lễ người vì ta mà một phen vất vả...

Đường Thuận thực sự cao hứng, gã từng nghe thấy giọng hát vô cùng truyền cảm của nàng, khâm phục đã không kịp, nay lại có dịp xem nàng nhảy múa hay sao?

Nàng lui ra xa một chút, bắt đầu nhảy múa.

Không có xiêm y thướt tha, không có dải lụa mềm mại nhưng điệu "Nguyệt vũ trung phong" của nàng không hề mất đi một phần tinh tế.

Trái lại so với năm năm trước, nàng trưởng thành lại càng diễm lệ hơn, uyển chuyển hơn...

Làn gió thổi lay động mặt nước, bóng trăng dưới hồ loang loáng lấp lánh.

Cảnh sắc hư ảo thơ mộng vô cùng...

Cảnh đẹp, mỹ nhân đang mãi mê nhảy múa kia càng đẹp hơn.

Đẹp đến phi thường thoát tục...

Nàng xoay một vòng, thân ảnh nhẹ nhàng phiêu lãng tựa mây bay ...

Nàng xoay hai vòng, cuốn theo ánh mắt người khác chìm sâu vào hư cảnh, không thể dứt ra, nguyện được giam cầm trong mộng đẹp này mãi mãi...

Đôi mắt Đường Thuận dĩ nhiên không thể thoát khỏi mị lực ấy, gã ngẩn người, đứng chôn chân như một pho tượng.

Nàng và gã, hai người họ không thể ngờ tới, còn có một đôi mắt khác đang bàng hoàng tột độ dõi theo từ phía xa.

Chính là Dương Tử Luân, cả người hấn đã như đông cứng lại từ lúc Hàn Mai kia bắt đầu nhảy múa.

Hắn sững sờ.

Hắn kinh động.

Thậm chí hắn đã nghĩ rằng mình đang say!

Nhưng không phải hắn đang say, hắn đang hoàn toàn thanh tỉnh.

Hắn cũng không phải là đang nhìn thấy ảo ảnh, kia là người thật... Chỉ có điều hình bóng đó mỹ lệ tuyệt luân còn hơn cả một ảo mộng...

Nhưng tại sao?

Tại sao lại giống đến thế, có thể nghĩ đó chính là một người, năm năm trước và bây giờ.

Cũng bên bờ hồ này, cũng vũ điệu này, không hề sai khác...

Chính là những bước chân uyển chuyển, chính là hình bóng mảnh mai mềm mại này...

...

...

Vũ điệu đang vào đoạn đẹp nhất, đột nhiên Hàn Mai ngưng lại.

Một chút bối rối, nàng cười gượng gạo:

- Đã để người chê cười rồi... thật ra... ta chỉ biết đến đoạn này, ta không muốn xuyên tạc thêm!

Đường Thuận luyến tiếc rời khỏi mộng đẹp, nhưng gã làm sao có thể chê cười nàng. Thậm chí gã còn chưa biết dùng lời gì để tán dương xứng đáng.

Cũng chính vì nàng dừng lại ở chính đoạn đó, mới khiến Dương Tử Luân đứng kia chịu thêm một cú chấn động.

Tại sao? Tại sao cũng là ngưng lại vào đoạn đó?

Tại sao lại y như năm năm về trước?

Bạch y thiếu nữ đó là Bạch Hưong của hắn, vũ khúc đó là của nàng?! Hắn đã từng nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ được chiêm ngưỡng vũ khúc ấy. Thứ nhất vì nàng đã chết.

Thứ hai là vì đó là vũ khúc trong một lần ngẫu hứng của nàng... Thời gian ngắn ngủi yêu thương nàng, hắn đã từng muốn xem nàng múa lại vũ khúc đó. Nhưng nàng đã nói rằng trong ca nghệ, đôi khi cao hứng sẽ biến thành xuất thần mà lần sau khó lòng đạt được như vậy...

Nàng đã múa cho hắn xem nhiều điệu múa tuyệt mỹ, nhưng không phải là vũ khúc phi thường này, vẫn thua một phần so với vũ khúc ngẫu hứng này... Chính vì vậy hắn mới trân trọng nhất khoảnh khắc lần đầu tiên thấy nàng...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hủy Mộng

Nhưng làm sao lại có sự trùng lặp đến vậy? Trừ phi... trừ phi...

KHÔNG THỂ NÀO!

Làm sao có thể là ả? Làm sao có thể không phải là Bạch Hương? Làm sao Bạch Hương thuần khiết của hấn có thể nói dối?

Mà nếu như là ả... nếu như là ả, chẳng nhẽ nửa năm yêu thương ngọt ngào của hấn và Bạch Hương là vô nghĩa?

Mà dù có là ả, nếu như hấn biết được người đó là ả - Hàn Mai, liệu trong lòng hấn còn nảy sinh mộng tưởng?

Hấn muốn chối bỏ, nhưng cứ khi đưa ánh mắt ra phía xa kia, nhìn thấy bóng dáng tha thướt mảnh mai đó... Hấn lại không thể suy nghĩ được gì...

Khiến cho hấn tự giằng xé, hấn muốn phủ định sự nhầm lẫn của mình, hấn muốn giữ hấn và ả ngoài thù hận ra không có bất kỳ ngưỡng mộ si mê nào, hấn muốn người hấn yêu mãi mãi là Bạch Hương, mãi mãi không bao giờ lay chuyển.

Chưa bao giờ hấn sợ một thứ gì đến thế, hấn sợ bức tường kiên cố vững chãi của mình sẽ đổ nát. Bình sinh hấn căm ghét sự dối trá và phản bội...

Nhưng sự dày vò của nghi ngờ càng khiến hấn muốn lao ra tóm lấy ả mà tra hỏi.

...

...

Đường Thuận ước tính cũng vừa đến thời gian cần thiết, gã bước đến bên nàng.

- Hàn Mai, có lẽ chúng ta phải hành động ngay lúc này!

Hàn Mai gật đầu, gã có chút mạnh dạn nắm lấy vai nàng mà nói:

- Nàng không thể nhìn thấy đường, chi bằng để ta cõng nàng đi, đành thất lễ vậy!

Khi gã mang được Hàn Mai trên vai, trong lòng có chút bối rối, tự trấn an bản thân tỉnh táo không để sơ suất, từng bước rời đi hướng cũ.

Hàn Mai đang cảm thấy an toàn, bám lấy vai hấn, điệu bộ xem chừng rất gần gũi thân thiết. Trong mắt người khác, không khác gì đôi tình nhân đồng cam cộng khổ, liêu sống chết bên nhau...

Bỗng nhiên Đường Thuận đứng sững lại. Hàn Mai ở khoảng cách gần này đủ cảm thấy tim hấn loạn nhịp, hơi thở cũng gấp gấp như đang đối mặt với hung thần ác sát.

Phải, bóng dáng nam nhân cao lớn đang đứng trước mặt họ kia, còn đáng sợ hơn cả hung thần ác sát.

Từ đâu bất ngờ xuất hiện, đôi con ngươi bắn ra tia nhìn còn sắc lạnh hơn đao kiếm, gương mặt tàn khốc vô tận, nắm tay siết chặt muốn dọa người...

- Bệ... bệ hạ... - Đường Thuận cả kinh, miệng lưỡi vì thế mà không rõ ràng.

- Sao? Phá hỏng chuyện tốt của các người ư?

Dương Tử Luân lên tiếng, âm điệu làm ra vẻ tỉnh tại thân nhiên nhưng lại khiến người ta không rét mà run, dưới đáy mắt âm u là muôn vàn ngọn lửa căm phẫn.

Hàn Mai và Đường Thuận đều không ngờ rằng mọi chuyện dễ dàng đổ vỡ đến vậy. Từ khi nào mà hấn đã biết?

Nhưng chuyện đó không quan trọng bằng việc nàng và gã sẽ phải đối mặt như thế nào.

...

...

Chiều Dương điện.

Tẩm phòng của hoàng đế.

Hấn đang đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt dán vào bức họa thiếu nữ đang múa dưới trăng mà chính tay hấn họa.

Thật nực cười...

Ngay cả bức họa này cũng chỉ có dáng người từ phía xa xăm, không rõ gương mặt...

Thật nực cười...

Hắn xoay lưng hướng ra phía sau, nơi nền nhà có Hàn Mai vừa bị hắn thô bạo lôi về đây.

Nàng đang lo lắng, nàng không còn quan tâm đến mình đang ở đâu, nàng đang lo cho vị đại ca kia. Lúc này nàng và gã đều bị lôi đi, nhưng nàng nghe thấy Luân đề sai người lôi một mình Đường Thuận vào thiên lao, còn đích thân hắn lại đem nàng tới chỗ khác.

Chính vì bất an xen lẫn hồi hận, gương mặt diễm lệ nhỏ nhắn của nàng lấm tấm mồ hôi lạnh, đến hơi thở cũng không còn bình tĩnh.

Luân để từng bước đi đến gần nàng, nàng nghe được tiếng bước chân chậm rãi nhưng khủng bố của hắn.

Dương Tử Luân ánh mắt không hề bỏ qua một chi tiết nhỏ trên người nàng, giống như phải nhìn thật kĩ, thật kĩ người đàn bà này. Đến khi nàng cảm nhận rõ cả hơi thở của hắn..., bất giác hắn ở gần nàng như vậy, phản xạ quen thuộc của nàng chính là cố co người lại...

Hắn lại vươn tay nắm lấy cằm của nàng, kéo gương mặt nàng lại gần một chút. Giọng của hắn nghe nặng nề nghiêm trọng, nghe như một lời tra hỏi mà yêu cầu tội nhân phải thành thực:

- Nói, năm năm trước, ngươi đã từng đến cái hồ đó?

Hàn Mai thoáng ngỡ ngàng. Hắn như đang hỏi một câu không ăn nhập gì với hoàn cảnh hiện tại. Cái gì mà năm năm trước chứ?

Nàng càng cố dùng đầu óc giải thích thì hắn lại càng không thể chờ đợi. Hắn muốn biết câu trả lời ngay lúc này. Hắn gia tăng lực ở tay, không chỉ như vậy, một tay kia cũng siết lấy cánh tay nàng.

- Ta bảo ngươi nói! Ngươi đã từng đến cái hồ đó? Vũ khúc đó là sao?

Gương mặt Hàn Mai nhẫn lại, vì đau mà chuyển sang màu trắng bệch. Rốt cuộc hắn đang muốn biết chuyện gì chứ? Chẳng nhẽ hắn vì quá phẫn nộ bởi bị thuộc hạ phản bội thêm một lần nên đã hóa điên?

- Ta bảo ngươi nói! Ngươi không nói, ta sẽ cắt lưỡi Đường Thuận hắn, cắt lưỡi Hàn Trữ Doanh! - Hắn dùng cách thức đe dọa tàn nhẫn nhất, trực tiếp ép buộc nàng.

- Phải, ta đã từng đến, vũ khúc là Nguyệt Vũ Trung Phong của mẫu thân ta, ngươi rốt cuộc muốn gì? - Hàn Mai cứ vậy mà nói thuận theo những gì nàng hiểu, hi vọng hắn không hóa điên mà cuồng sát hai người kia.

Nhưng hắn lại đột ngột buông tay.

Hắn đứng dậy, phá lên cười, cười điên cuồng và đau khổ. Điệu cười khiến người khác cũng phải lạnh sống lưng. Hắn đột nhiên lao đến vò lấy bức họa tuyệt mỹ, điên cuồng xé nó thành hàng chục mảnh nhỏ.

Hắn điên rồi, hắn đã điên rồi.

Ông trời phải chăng muốn trêu ngươi hắn rồi...

Tại sao lại như vậy? Ảo mộng của hắn sao lại kết thúc như vậy? Rồi cuối cùng cũng kết thúc bởi người đàn bà này.

Không cam tâm, tại sao người mà hắn yêu thương nhất lại có thể nói dối hắn. Tại sao khi hắn gặp Bạch Hương, nàng lại gạt đầu?

Hắn hung hãn lao ra khỏi Chiêu Dương điện, một mạch hướng phía nghệ phòng mà đi tới.

Giờ này nghệ phòng vừa biểu diễn xong, các ca vũ mới trở về, còn đang đứng ở sảnh. Thấy thánh thượng đột ngột giá lâm, ai nấy đều quỳ xuống, họ cũng cảm thấy không khí thật áp bức.

- Các ngươi, ai là người trước đây thân thiết nhất với Bạch Hương, mau nói!

Mọi người sợ hãi bối rối nhìn sang một cô nương áo tím tên Thu Nguyệt. Thu Nguyệt vì sợ làm phật ý hoàng đế hậu quả khôn lường nên vội vàng lê đầu gối lên phía trước mà dập đầu.

- Bẩm bệ hạ, chính là nô tỳ!

Thu Nguyệt đành thành thật kể lại một vài hồi ức. Trước giờ nàng biết Luân đế vẫn ôm trong lòng hình bóng Bạch Hương, nhưng cũng chưa từng đến tra hỏi chuyện gì... Cũng vì biết được vị thế quan trọng của Bạch Hương, nàng cũng không dám to gan nói linh tinh...

...

...

Câu chuyện năm năm trước.

Ngày hôm đó cũng có yến tiệc, Thu Nguyệt và Bạch Hương vừa biểu diễn xong nên cùng nhau ra về. Bỗng nhiên nghĩ thế nào mà cả hai quyết định đi dạo một lát.

Bạch Hương thường mặc một kiểu y phục trắng thướt tha khi biểu diễn ca nghệ, đây chính là đặc trưng của nàng. Lúc này Thu Nguyệt mới chú ý, vai áo của Bạch Hương có một chút sứt chỉ.

- Hương Nhi, người nhìn xem, áo của người sứt chỉ kia, may mà cũng chỉ là vết nhỏ, nếu không ắt bị người ta chê cười! - Thu Nguyệt vui vẻ trêu chọc.

Chỉ thấy gương mặt Bạch Hương cau kinh không vui mà nói:

- Ai bảo hôm trước có ả nào từ đâu ra đòi cướp bộ y phục mới nhất của ta! Lại còn rất hống hách nha! Nếu không phải thấy ả giống như người có địa vị, ta đã không kiêng nể...

- Ai da, thôi bỏ qua đi, trong cung chính là như vậy, không nên đắc tội với người trên, chúng ta chỉ là ca vũ nhỏ nhỏ, có thể sống trong cung ăn uống no đủ, hàng tháng có bạc gửi về cho gia đình, chẳng phải là quá tốt rồi sao? - Thu Nguyệt thật thà an ủi.

- Ta không cam tâm! - Bạch Hương hừ lạnh một tiếng - Cả đời ta đã sống khốn khó thế nào? Mười tuổi ta đã bị bán vào gánh hát, khó khăn mới trốn thoát được rồi thì tuyển vào đây, ta không cam tâm sống tẻ nhạt như vậy?

- Chứ người còn muốn sao? Người không có gia đình, số bạc không phải một mình người chi tiêu ư?

- Hừ, nữ nhi cần có một tấm trượng phu tốt, nữ nhi có tài sắc như ta càng cần một người nam nhân oanh liệt! Không phải là một vị vương tôn công tử thì cũng phải là quan lại có quyền chức danh vọng!

Thu Nguyệt thở dài, nàng không ngờ bề ngoài Bạch Hương đoan trang tao nhã mà trong lòng lại nhiều tham vọng như vậy...

Đi dạo một vòng, cả hai vô tình phát hiện ra một hồ nước trong mát. Cả hai ngồi xuống đánh đàn thư giãn một hồi thì Thu Nguyệt chợt nhớ ra chuyện của trưởng nghệ căn dặn, vội vã trở về, Bạch Hương vì đang cao hứng, lại có vẻ như ngại ngần giúp đỡ Thu Nguyệt mà cố ý nán lại.

Và như vậy, mọi chuyện đã diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sự Thật

Thu Nguyệt chỉ kể đến đây, hán đã cảm thấy như rơi xuống hố vực, hụt hẫng đau khổ, phần nộ vô cùng. Làm sao một người thanh tú như nàng lại chỉ vì tham vọng mà gạt hán. Nàng gạt hán thật sao? Thời gian yêu thương kia là giả dối sao?

Vậy tại sao nàng lại vì hán mà trả thù, vì hán mà định ám sát Hàm gia thái hậu để rồi nhận cái chết tức tưởi? Lẽ nào nàng với hán về sau cũng đã có chân tình?

- Nói! Người biết gì về chuyện nàng ám sát Hàn thái hậu? Trước khi nàng chết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Hán cố bình tĩnh trấn an, vẫn như muốn kéo lại một phần hi vọng.

Thu Nguyệt quỳ rạp dưới đất kia líu ríu lưỡi, con người hỗn loạn, biểu tình như vạn phần không dám nói ra....

- Nô tỳ... nô tỳ... không thể... à... không biết ạ! - Lấp bắp bảm báo, bộ dạng của nàng không thể khiến người khác nghi ngờ còn điều gì ẩn tình.

Chính vì thế càng khiến Dương Tử Luân không kìm chế được nghi hoặc.

- Còn không mau nói thật! - Âm điệu của hán như muốn lập tức lấy mạng người.

Thu Nguyệt càng run bắn, tính mạng là trên hết, nàng chấp tay đập đầu, muôn phần ủy khuất:

- Bệ hạ, nô tỳ nói... nô tỳ nói! Bệ hạ, chỉ xin khi nô tì nói ra, bệ hạ rộng lượng tha tội chết cho nô tỳ...

Bởi lẽ những điều mà nàng sắp nói ra đây, sẽ có thể khiến Luân để muôn phần phần nộ, có thể lấy đi cái mạng nhỏ của nàng.

Trước giờ nàng vẫn nghĩ Bạch Hương là mối tình khắc cốt ghi tâm của Luân đế, Luân đế bất chấp mọi việc làm vì nàng, dù có nói nàng không tốt một chút có thể bị gán tội nói năng hàm hồ, hơn nữa bây giờ thì cũng không còn bằng chứng gì chứng minh, tốt nhất là im miệng an phận sống...

Nhưng lúc này nàng linh cảm, không nói thật ra thì cũng có thể chết... Gương mặt Luân đế thực sự là rất kinh khủng.

- Bệ hạ, có chuyện này... - Thu Nguyệt dè dặt, hít thở mãi mới nói ra - Bạch Hương hồi đó ngoài bệ hạ ra còn có qua lại với một triều quan khác... là... là Hàn Lý Kỳ khâm sai bộ hình

...

...

Một đêm nọ, Thu Nguyệt đã muốn thôi nển đi ngủ nhưng vương Bạch Hương vẫn còn đang chải chuốt ngắm vuốt bên gương đồng. Nàng ước hết ngọc bội này cho đến trăm vàng khác, tất cả những thứ đó đều là cực phẩm do một tay Hàn Lý Kỳ mang đến.

Thu Nguyệt không thể hiểu nổi, Bạch Hương đã lọt vào mắt Dương Tử Luân vương gia, một người tuân thủ bất phạm khiến nữ tử ai ai đều ái mộ... mà Luân vương cũng đối với nàng rất chân tình, chỉ chờ cơ hội đón nàng khỏi cung, cứ sao nàng còn chưa lấy làm thỏa mãn?

Bạch Hương cũng qua lại với Hàn Lý Kỳ, khâm sai đại nhân họ hàn. Người này xét theo phả hệ thì được Hàn thái hậu đương triều gọi một tiếng "biểu thúc". Tuy là xuất thân trong họ Hàn đang nắm thế lực nhưng người này không được mấy thực tài, có vẻ như là một kẻ háo sắc tầm thường, cộng thêm một xút xảo trá...

Chưa kể đến Thu Nguyệt vừa trông ngoại hình của hắn đã thấy không vừa mắt, người đầu vừa mập lại vừa lùn, tuổi tác đã ngoài tứ tuần nhưng đôi mắt him híp vẫn lóe ra những tia nhìn dâm loạn.

- Bạch Hương, rốt cuộc người vừa lòng Luân vương hay Hàn khâm sai đại nhân?

Bạch Hương đặt khối bạch ngọc xuống, ưỡn ẹo đứng dậy, cười đẹp đẽ mà quý kẻ.

- Dĩ nhiên là ta vừa mắt Luân vương, nhưng quen biết một thời gian ta mới ngộ ra, phụ vương hắn và hắn ở triều không có mặt thực quyền, là cái gai trong mắt Hàn gia, chỉ sợ sau này chưa nói đến có tiền đồ hay không thì đã bị Hàn gia thanh lý rồi! Hàn Lý Kỳ kia tuy phạm phụ tặc tử nhưng lại giàu có, ta không tin không chiếm được lòng của hắn!

Thu Nguyệt cứng họng, nàng thực sự không còn nói được điều gì. Xem ra Bạch Hương đã mờ mắt vì tham vọng...

...

...

Không lâu sau đó, Luân vương vì đắc tội với thái hậu mà bị đẩy ra biên cương, xem ra Bạch Hương cũng chỉ còn lại Hàn Lý Kỳ. Quả thật với phong thái của Luân vương, nàng ta cũng có rung động, nhưng một người như nàng trước sau vẫn là nên nghĩ cho bản thân mình, hơn nữa nàng biết rõ người hắn tương tư không phải là nàng, chỉ là một sự lầm tưởng, vở kịch đó trước sau cũng không thể kéo dài.

Nay hắn đã thân bại danh liệt, vừa vặn lúc nàng quyết định đi theo Hàn Lý Kỳ, đỡ mất công nàng bày cách cự tuyệt... Nàng cũng nên sớm kết thúc mọi suy tưởng về hắn.

Lúc này Bạch Hương đang chăm chú trong phòng lôi ra một con dao găm và một mớ thuốc độc do Hàn Lý Kỳ đưa cho, Hàn Lý Kỳ nói rằng lần này nàng nhất định phải giúp hắn, phối hợp bày ra vở kịch ám sát thái hậu rồi đổ lỗi cho một kẻ nào đó... Như vậy Hàn Lý Kỳ sẽ diệt được một kẻ chướng mắt của Hàn gia, đồng thời nâng cao vị thế của hắn trong Hàn tộc, khiến thừa tướng và thái hậu thêm tín nhiệm, thậm chí có thể nâng hắn lên làm thượng thư bộ hình, nhất phẩm triều quan.

Bạch Hương đã sớm trao thân cho Hàn Lý Kỳ, cũng chắc nắm được vị trí của mình, bởi hắn cũng đã trao cho nàng tín vật.

Nàng vừa bôi thuốc độc lên dao, vừa mãi suy nghĩ đến những ngày tươi đẹp của mình.

Chính vì vậy không biết rằng cửa phòng đã mở ra, Thu Nguyệt hoan hỉ bước vào.

- Bạch Hương, người xem trường nghệ ban tặng gì cho ta này! - Nàng giơ ra trước mặt Bạch Hương một cuộn vải lụa rất đẹp.

Bạch Hương giật mình, quờ tay ra sau định giấu đi con dao và gói thuốc độc, nào ngờ quơ trúng ấm trà, ấm trà rớt ra đổ vào chỗ thuốc độc còn lại tạo ra những tiếng xèo xèo khiến nàng ta sợ hãi rút tay lại.

Thu Nguyệt nghi hoặc bước vào phòng, trông thấy mấy thứ đó liền cả kinh.

- Thuốc... thuốc độc... còn có dao? Bạch Hương, người muốn làm gì?

- Nhỏ miệng ! - Bạch Hương gắt gao lờm nàng, vội chạy ra đóng cửa.

- Người... người muốn giết ai?

- Còn nói nữa, người ta giết chính là ngươi! - Nàng đe dọa khiến Thu Nguyệt khiếp vía.

Thực tế thì dù có muốn thủ tiêu Thu Nguyệt, việc thanh lý hiện trường, giấu xác đi cũng không dễ nha, tốt nhất là thỏa hiệp để nàng ta im miệng, Thu Nguyệt trước giờ đều nghe lời nàng, hơn nữa, đây chỉ là một vở kịch ám sát mà thôi.

- Bạch Hương, ngươi lại liệu làm gì vậy? - Vuốt ngực hít vào, Thu Nguyệt sợ sệt mà hỏi.

- Là Hàn Lý Kỳ bảo ta phối hợp giúp hắn! Hắn đã sắp xếp chu toàn rồi, đợi ta và đám một nhất, hắn hỗ trợ ta bỏ chạy rồi đổ tội cho kẻ kia...

- Không được, làm như vậy rất nguy hiểm!

- Ngươi thì biết cái gì! - Bạch Hương giấu kỹ con dao vào bọc, đút trong người - Chính vì chân thật như ngươi mới thua thiệt, suốt đời không ngẩng mặt lên được!

- Nhưng mà Bạch Hương... - Thu Nguyệt cảm vai nàng ta mà khuyên nhủ - Ngươi không nên mạo hiểm như thế, Hàn Lý Kỳ dù sao cũng quen biết không lâu, ngươi vì sao phải mạo hiểm vì hắn, hơn nữa, ta thấy hắn cũng không phải người tốt nha!

- Chỉ cần hắn mê ta là được rồi! - Bạch Hương gạt tay nàng ra, có chút tự kiêu mà nói - Vì ta hắn cũng đã hy sinh chính thể, những ngày sau này ta chính là nhất phẩm phu nhân!

...

...

Đêm đó Bạch Hương hành động, Thu Nguyệt ở trong phòng thấp thỏm không yên. Nửa đêm nghe tin sét đánh dữ, Bạch Hương ám sát Hàn thái hậu, mà người bắt nàng đi không ai khác chính là Hàn Lý Kỳ!

Rốt cuộc thì hắn đã phản lại nàng ta, kế hoạch không thành, hắn cũng không ngăn cản nàng ta, bởi lẽ vẫn có thể đạt được chút kết quả. Khâm sai đại nhân bắt được kẻ ám sát thái hậu, cũng lưu lại chút ít công lao.

Nhưng cuối cùng Bạch Hương cũng không được Hàn Lý Kỳ lời ra xét xử tử tế, có lẽ hắn sợ bại lộ nên đã thảm thanh toán nàng. Trắng đen lẫn lộn, Bạch Hương đành chết ỳ khuất vì chính tham vọng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Khủng Hoảng

Hắn như muốn điên rồi...

Điên cuồng rời khỏi Nghê phòng, đi đến đâu, hắn đập phá đến đâu, dù là hòn non bộ, bồn hoa cây cảnh xung quanh lối đi, dù là những lan can gỗ bóng chạm khắc... hắn đều hung hăng chém nát...

Hàn Lý Kỳ - khâm sai bộ hình năm đó.

Có một lần hắn thấy người này đi từ chỗ nàng đi ra, hắn cũng từng hiếu kỳ mà hỏi, nhưng nàng đã khéo léo bày chuyện rồi đổi đề tài, hắn vì đang cao hứng cộng với yêu thương tin tưởng nàng nên đã không xét nét...

Dù yêu thương ngăn ngại, nhưng hắn đã yêu bằng chân tình.

Nhưng rồi cuộc tình yêu lại đặt nhầm chỗ.

Ngay từ đầu nàng đã nói dối, dù không tính đến những chuyện kia, nhưng nàng đã nói dối hắn, chỉ vì muốn tiếp cận hắn.

Chuyện đó đã đủ làm hắn không chịu nổi.

Đem toàn bộ ái mộ cho nàng, ghi trong tâm hình ảnh mê người phi thường đó, nhưng không phải nàng.

Trải qua những ngày yêu thương, nhưng cũng chỉ là lừa gạt...

Vô nghĩa!

Hắn cảm thấy thế giới của hắn rạn nứt, đổ vỡ... Cả một đời này, thì ra hắn lại bị dối lừa, ngay cả chân tình để hi vọng cũng vụn nát.

Nữ nhân của hắn lừa gạt hắn, trên đời này còn ai thật lòng thật tâm vì hắn?

Giả dối, tất cả cùng là giả dối!

Khắp hoàng cung này, nữ nhân giả dối lấy lòng hắn, rồi Bạch Hương nàng ta cũng lại giống một dạng với họ!

Hắn đau phé tâm can, hắn đã hiểu thế nào là lời nói phụ thân lặp đi lặp lại cho đến lúc chết, si tình với nữ nhân là một điều si ngốc nhất!

...

...

Chiều Dương điện.

Nội tâm

Hàn Mai từ lúc hắn bỏ đi, nàng đã sốt ruột không yên, tuy thấy thái độ của hắn có một vài điểm lạ nhưng nàng không còn lòng dạ nào bận tâm tới. Nàng đang một lòng áy náy vì vị đại ca kia.

Hắn ở trong thiên lao rồi sẽ ra sao, liệu có bị tra tấn, liệu có bị xử trảm ngay?

Vì chuyện của nàng...

Nhưng làm sao để cứu được hắn, tính mạng của nàng cũng như mảnh treo chuông...

Nàng không còn ngồi bệt dưới nền nhà nữa, nàng chống tay đứng dậy, đến cả việc đi lại định hướng còn rất khó khăn...

Người mù dò dẫm, hai tay phía trước quờ quạng, đi được vài bước thì đụng phải chân bàn. Nàng muốn tìm lấy vách tường mà bám theo, trước hết cũng phải rời khỏi đây, mặc dù nàng còn chưa biết bằng cách nào có thể hỏi thăm tin tức của Đường Thuận.

Tâm phòng của một hoàng đế rất rộng, nàng quờ mãi cũng chỉ thấy khoảng trống.

Thật không may cho nàng, đi thêm vài bước thì hụt chân, cả người lao tới phía ẩm lò sưởi lớn, hai tay vừa chống tới thì thấy bóng rớt, rớt tay ra, nhấn nhô mặt mũi ngồi dưới đất ...

Rất quá...

Có thôi cũng không hết rất...

Thật là tui nhục... nàng thật vô dụng...

Hàn Mai trong lòng muốn rơi lệ, thật chua xót...

Vị đại ca kia, kiếp này nàng hại gã, chỉ có thể kiếp sau làm trâu ngựa báo đền...

Còn nàng, nếu không phải chưa hiểu rõ ý đồ Luân đế muốn làm gì với phụ thân, nếu không phải còn phân vân vì hành tung của người, nàng cũng không cần kéo dài thêm những ngày sống dai dẳng này...

...

...

Chỗ gần lò sưởi này rất ấm, Hàn Mai thu mình như một con mèo cuộn tròn nằm dưới đất, nghỉ ngơi trong chốc lát... Tâm trạng không yên ổn, không thể tiến vào giấc ngủ...

....

Xa xôi muôn trùng, chính là ở một nơi hoang vu hùng vĩ người người không biết...

Nơi đây rừng rậm heo hút bao phủ, nếu băng qua rừng thiêng suối ngàn, vượt trăm ngàn dốc đá, sẽ đến được chân núi Nghi Sơn.

Đỉnh núi cao vuron ngút trời, nơi đó ngàn năm băng tuyết bao phủ, sương khói mây mù quấn quanh, giống như chốn chỉ dành cho tiên nhân cư ngụ...

Cao cao sườn núi hướng đông, từng có một môn phái năm trăm năm tuổi tọa lạc - Huyền Đạo giáo.

Huyền Đạo giáo chính vì thanh bạch tự tại, một mình ở giữa chốn Nghi Sơn, không can thiệp vào giang hồ, cũng không giao thiệp với nhân sĩ bốn phương mà rất ít người biết đến danh tính, thậm chí họ còn coi Huyền Đạo giáo chỉ là một truyền thuyết.

Truyền thuyết về những đạo trưởng Huyền Đạo, ngự trên đỉnh núi mà đắc đạo tu thành tiên, cưỡi bạch hạc bay về cõi thiên thai.

Huyền Đạo phái tinh thông âm dương ngũ hành, tu vi cao thâm nhưng rất ít đệ tử, đệ tử đến được với môn phái ắt phải có kì duyên.

...

...

Tuyết quanh hầu như quanh năm rơi trên sườn núi Nghi Sơn, trong năm có hiếm ngày nhìn thấy trời quang tuyết tạnh...

Ngày hôm nay lẽ ra còn xa hạ chí mà lại không thấy tuyết rơi lất phất nữa, thật kì lạ...

Trên những bậc thang dẫn từ cổng môn phái xuống núi, tuyết tan dở chừng nên bước đi lẽ ra thật khó khăn.

Nữ tử kia mặc một thân đạo bào xanh lục, mái tóc mềm mại như mây chỉ cài duy nhất một cây mộc trâm, dáng vẻ vừa linh hoạt thanh tú, lại có chút thần thái bất phàm của đạo gia ...

Nàng thi triển thân pháp, chớp mắt đã xuống dốc núi, bên dưới sườn núi nơi môn phái cư ngụ có một cái hang đá lớn, bình thường ngày tuyết rơi dày, lối vào hang có thể bị lấp khuất.

Trong hang không khí còn ẩm ướt, bước vào càng sâu càng không có dấu hiệu đón được nắng mặt trời. Nàng đặt giỏ đồ xuống, lại thi triển một chút công phu làm ấm thân thể.

Bước đi của nàng rất nhẹ, vì không muốn làm kinh động đến người bên trong.

Trên một khối trụ bằng đá được đục gọt, có một nam tử đang ngồi thiền, tuấn mi khép lại, chìm trong cảnh giới tĩnh lặng..

Tóc đen dài buông phía sau phủ lên đạo bào trắng, khí chất muôn phần phi thường, nhìn sao cũng thấy một tầng cách biệt với phàm nhân.

Nữ tử không vội, canh thâm trong gió dù sao cũng đã được giữ nhiệt, nàng đưa con mắt nhìn quanh một vòng động thất, xem mấy ngày nay sư huynh sống thế nào.

Cũng không có gì khác thường, động thất bày bố hết sức đơn sơ, phần lớn thời gian sư huynh của nàng đều nhắm mắt luyện công dưỡng khí, ba ngày có thể không dùng một giọt nước...

Suy nghĩ một chút gì đó, gương mặt nàng trở nên biến sắc, lộ rõ âu lo ...

Nhìn người kia một hồi, nàng thở dài, bất tất dĩ nói:

- Sư huynh, canh sâm để ở đây, dùng trong vòng hai canh giờ, ngày mai muội lại đến!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phấn Bụi

Nữ tử xoay lưng rời đi, nhưng đi được một đoạn, linh tính nàng bỗng thấy bất an, vội quay lại bên trong.

Sư huynh của nàng ngã gục trên trụ bằng, từ miệng y thổ ra một ngụm máu đen, hai mắt vẫn nhắm nghiền, thân mình suy nhược cố sức vận công một lần nữa.

- Sư huynh, ngừng đi! - Nữ tử hét lớn, vội vã tới gần nâng y dậy, không chần chừ thi triển đạo pháp công phu hỗ trợ y điều hòa kinh mạch, chỉ mong y có thể dễ chịu hơn một chút.

- Lam Mặc, huynh cảm thấy thế nào?

Một lát sau hơi thở của y đều đặn hơn, tuy nhiên sắc mặt vẫn rất xấu, xem ra bấy lâu y dày công khổ luyện áp chế tà độc trong người đều thất bại, trái lại còn kiến nhiều lần kinh mạch đảo ngược, thân thể đau đớn cực hạn.

Y từ từ mở ra đôi mắt, con ngươi màu lam thăm hướng phía nữ nhân bên cạnh, giọng nói còn kèm theo mỗi một:

- Vân Linh sư muội?

Vân Linh cố khắc chế nước mắt trào ra, đã là người quy đạo, phải đè nén cảm xúc, tâm tĩnh tại... nhưng thực sự nàng thực khó không vì hoàn cảnh này mà thương tâm.

- Lam Mặc, huynh đừng cố gắng luyện công nữa, mau ra khỏi hang động..

- Vân Linh, đừng lo, chỉ một chút nữa là thành công! - Y gắng gượng ngồi dậy, độc lập khỏi vòng tay sư muội.

Vân Linh thực sự không cam tâm, nàng nhìn y mà kiên quyết:

- Lam Mặc, huynh nhất định phải sống, Huyền Đạo phái này chỉ còn trông đợi vào huynh, đừng lãng phí sinh mệnh mình nữa, huynh hãy dùng tuyệt tình sư phụ truyền lại đi, như vậy mới có thể hoàn toàn...

- Không cần, Vân Linh! - Lam Mặc chỉ một câu điềm tĩnh đáp lại, tiếp tục nhắm mắt dưỡng khí.

Nàng siết chặt bàn tay, trong lòng thầm nhủ bằng giá nào cũng phải ép sư huynh dùng tuyệt tình. Nếu không sư huynh có mệnh hệ gì, không chỉ là tương lai Huyền Đạo giáo, mà cả nàng cũng không muốn sống nữa.

Tuyệt tình ngàn năm chính là trân bảo trấn phái của Huyền Đạo, truyền lại qua các đời chưởng môn, nghe nói do đạo trưởng sáng lập môn phái lấy băng tuyết trên đỉnh cao nhất Nghi Sơn luyện thành, còn qua năm tháng hấp thu tinh túy thiên địa cộng với đạo cốt của các đời chưởng môn, khiến nó trở thành khối tinh thể vừa thuần tịnh tinh khiết, lại chứa linh khí phi thường...

Đại họa vừa qua của môn phái, môn đệ diệt vong gần hết, sư phụ cũng trúng tà độc trọng thương, đến trước khi từ trần cũng không dùng tuyệt tình mà muốn trao lại cho Lam Mặc, nói rằng y mới là hi vọng tái thiết Huyền Đạo phái.

Chỉ cần y dùng tuyệt tình, chẳng những cứu sống sinh mạng mà còn có thể khôi phục võ công, pháp lực nhanh hơn...

Vân Linh nghĩ mãi cũng không chịu hiểu, sư huynh tại sao lại cố chấp giữ lại tuyệt tình? Người còn thì đại nghiệp mới còn...

...

...

Theo ý của y, Vân Linh ngàn vạn lần không muốn nhưng vẫn phải để y lại một mình tĩnh dưỡng.

Động thất lại im ắng như thường.

Dưỡng thương bao lâu, luyện đạo công vất vả như vậy, nhưng suy đi xét lại vẫn là y còn thiếu một phần chuyên tâm.

Tâm không hoàn toàn thanh tĩnh, chẳng trách sớm thất bại.

Y tự cười nhạt, tự biết trong lòng có một tia sóng gợn, dù là rất nhỏ nhưng không thể san bằng...

Trước đó bấm ngón tay tính toán, y đoán đã có điềm không hay.

Tiểu nha đầu đó, rốt cuộc cũng không sống yên ổn được, không có y, vận mệnh của nàng chắc sẽ muôn phần khó khăn, thậm chí lâm vào bi đát.

Sư phụ cũng ngầm nói rằng, người đó là nút thắt, là chướng ngại trong kiếp này của y. Đắc đạo tu thành hay từ bỏ tất cả, cũng từ đó mới quyết định.

...

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Linh trở lại thạch động, nàng bàng hoàng khi thấy nơi này trống trơn, bóng dáng sư huynh đã không thấy, chỉ còn một bức thư nhắn gửi.

"Vân Linh, trước mắt ta phải đi. Ta còn một việc cần phải làm!"

Nếu không thấy người đó sống yên ổn, e rằng y cũng không thể chuyên tu. Lời thề với sư phụ và vong linh đồng môn, y không hề muốn thoái thác... chỉ là...

Tâm hồn y có nhiễm một chút phấn bụi hồng trần... Nếu không chạm vào, e rằng cũng không thể tẩy sạch...

.....oOo.....

Hàn Mai lại thoáng thoáng nghe được tiếng bước chân. Theo phản xạ, nàng vội vàng ngồi dậy, huy động cảnh giác.

Lại một lần nữa ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cơ hồ lần này mùi rượu còn đậm hơn đêm ác mộng nhục nhã đó.

Nàng hoảng sợ giống như sắp lạc mất hồn phách, luống cuống đưa tay lên che mũi, nhất định không muốn để hương rượu khó chịu này xộc vào khứu giác thêm một lần. Không nhìn thấy gì nhưng nàng vẫn muốn tìm đường chạy trốn...

Dương Tử Luân chân tay lão đảo đã bước vào tấm phòng, lần này hẳn thực sự say đến be bét, đi được một hai bước chệnh choáng thì cũng phải gục xuống một lần.

Nhưng tệ hơn là, say rồi mà hẳn vẫn không ngừng muốn đập phá. Ngay cả đám nô tài trông thấy hẳn đều phát khiếp, không có gan can ngăn hay chạy ra đỡ hẳn, vì an nguy của bản thân mà né tránh chạy trước.

Đầu óc quay cuồng, hẳn lại ngã xuống một lần nữa, cách chỗ nàng không quá xa.

Hàn Mai nghe thấy tiếng thân người ngã cộng với từ nãy ngửi thấy mùi rượu quanh quẩn, thực sự là khiếp đảm. Nếu hẳn còn lại gần, nàng lại phải liều mạng chống cự sao?

Luân đế lần này chính là sầu khổ đến đoạn từng khúc ruột, hẳn liều mạng uống, uống cho lấy được nên chính hẳn cũng không biết mình uống đến bao nhiêu. Không giống như lần trước, chậm rãi uống đến độ say rồi nhìn thấy ảo giác, lần này hẳn muốn uống cho đến khi quay cuồng, cho đến khi thế gian trước mắt hẳn hoàn toàn đảo điên.

Lúc này hẳn gục ngã, thực sự cũng không còn mấy khí lực mà bước nữa. Cuối cùng thì cũng lăn ra bất tỉnh.

Hàn Mai trạng thái cảnh tỉnh cao độ nhất, bỗng thấy xung quanh dần dần im lặng hoàn toàn, một hồi lâu cũng thả lỏng bản thân chút ít.

Hắn ta phải chăng đã say đến bất tỉnh nhân sự? Nàng cũng không dám chắc, nhưng vì không thấy có động thái gì, từ lúc hẳn bước vào xem ra bước chân chao đảo nặng nhọc, còn không nói gì đã...

Trong đầu nàng quanh quẩn ý nghĩ muốn giết người, chỉ sợ rằng lại thất bại như lần trước, bây giờ không chỉ có tính mạng phụ thân nàng, mà còn có cả vị đại ca kia...

Đang mông lung suy nghĩ, đột nhiên lại có mấy người nữa bước vào tấm phòng này. Đó là Lý thượng cung và một vài cung nữ.

Ban đầu Lý thượng cung nghe tin hoàng đế đem được ả Hàn Mai về, cũng chưa tra hỏi đến tội sơ suất của nàng, sau lại nghe thêm tin người chạy đến nghệ phòng hỏi chuyện gì đó, cuối cùng là điên cuồng đập phá rồi uống say.

Nhiều chuyện xảy ra như vậy, thượng cung nàng thực sự rối loạn không hiểu hết, cũng không biết xử trí ra sao. Song quy củ, nghĩa vụ thì vẫn phải làm, hoàng đế uống say ngã ở đây, nàng phải giúp người lên long sàng nghỉ ngơi, sau đó sai người đi nấu canh giải rượu.

Lý thượng cung trong lúc đó quét mắt qua Hàn Mai mà nói:

- Hàn cô nương, ngày hôm nay ngươi trốn không thành, xem ra chỉ ngươi không vui, cũng có thể lại kéo tội theo cho chúng ta rồi!

Lý thượng cung cố ý gắt gao mà nói, còn không quên nhắc nàng lần trước nàng đã hại một cung nữ mất đầu, hại thượng cung mất một ngón tay. Chuyện đó Lý thượng cung còn chưa tính toán, lần này nàng còn muốn bỏ trốn sao?

Hàn Mai nghe giọng thượng cung không oán, chỉ thờ dãi:

- Ta sẽ không trốn, cũng không bao giờ nảy sinh ý định làm liên lụy người khác nữa...

- Vậy sao? - Lý thượng cung vẻ như bình tĩnh nhưng lại phảng phất châm biếm lên án - Dù sao cũng đã làm, ngày mai hoàng đế có trách tội, chúng ta vẫn không thể tránh...

Đúng vậy, dù Hàn Mai nàng muốn nhận hết tội về mình thì cũng không thể tránh cho những người khác không bị vạ lây, Luân đế không đòi nào buông tha cho họ. Đường đại ca và đám cung nữ này, nếu họ oán trách nàng cũng là phải.

Khi Lý thượng cung phân phó xong đám cung nữ, vừa mới ra lệnh cho tất cả theo nàng lui xuống bót thì lại nghe Hàn Mai lên tiếng:

- Lý thượng cung, cảm phiền... dẫn ta ra khỏi đây cùng..

Lý Anh Thư không quay lại mà chỉ ngoảnh đầu nói:

- Chúng ta không được phép, ngươi được bề hạ bất được, không có lệnh bề hạ, chúng ta không dám to gan tự ý...

Rồi họ để mặc nàng, khép cửa nội tử rồi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Dừng Thân Báo Đáp

Nàng ngửi thấy mùi hương được liệu thanh mát. Đám cung nữ trước khi đi đã đốt loại hương liệu này để giúp Luân đế kia thanh tỉnh, giải rượu.

Ở trong cùng một chỗ với hần, nàng không thể không đề phòng, một chút thả lỏng tinh thần cũng không được. Nàng chưa từng một phút quên đi ân oán giữa nàng và hần và những gì tàn độc nhất hần đã gây ra cho nàng...

Đôi mắt này, thân thể này...

Nàng tàn tạ như vậy, đến mức chỉ muốn chết đi, nhưng lại không được chết... Thật nực cười...

Nếu như có cái gì đó gọi là nhân quả, nàng cũng không từng nghĩ nó lại đắt giá đến vậy. Báo ứng nàng còn chưa đủ, lại còn liên lụy đến người khác.

Từng có người nói với nàng sẽ cùng nàng gánh tội. Và cũng chỉ có duy nhất một người khiến nàng muốn ý lại.

Lam Mặc...

Không hiểu sao một hai ngày gần đây nàng lại có một linh cảm mơ hồ nào đó... khiến nàng muốn tiếp tục mộng tưởng...

...oOo....

Từ lượng cùng thể trạng của hần rất tốt, nếu không phải cố tình uống đến thất điên bát đảo thì vài vò rượu nặng cũng không phải là vấn đề. Hần cũng không thể say quá lâu...

Gần đến sáng, hần tỉnh lại, đầu óc vẫn còn mang chút cảm giác nặng nề do rượu để lại, chân tay cũng chưa linh hoạt trở lại hoàn toàn. Thì ra mượn rượu giải sầu cũng không được bao lâu, không thể trốn tránh vì khi tỉnh lại mọi việc vẫn như cũ.

Hần bị người hần yêu thương nhất lừa dối bấy lâu mà bây giờ mới biết.

À không, nghịch cảnh trở trêu, là hần hồ đồ nhầm lẫn trao tình yêu nhầm người không đáng. Không đáng? Đến Bạch Hương còn như vậy, liệu sau này hần còn có thể dám tin tưởng một ai?

Mộng đẹp nhất cuối cùng cũng tan nát. À không, trước đây hần nghĩ khi Bạch Hương chết khiến giấc mộng của hần tan nát theo thì bây giờ, nói đúng hơn phải là dư âm day dứt của nó trong lòng hần cũng hoàn toàn vỡ vụn...

Hần không thiếu nữ nhân, nhưng lại không có được tình yêu khác cốt ghi tâm...

Hần xoay người, đưa con mắt nhìn xung quanh. Hần đã trở lại tẩm phòng của hần? Hần cũng không nhớ chuyện làm sao hần tìm được đến đây?

Trong lúc say, trong lúc điên loạn, trái tim hần vẫn gào thét giãy dụa, vẫn như còn không cam tâm muốn níu kéo một cái gì đó. Cái gì được chứ?

Rốt cuộc hần tự đi đến đâu mà chính hần cũng không biết...

Đột nhiên đôi mắt đang vô thức nhìn xung quanh của hần lại dừng lại tại một điểm.

Gần cái lò sưởi lớn bằng đồng, có một nữ nhi đang cuộn tròn người thêm thiếp ngủ. Ngủ nhưng không được thoải mái, gương mặt một hồi thư thái thì lại lập tức nhu nhú đôi mày liễu. Cực nhọc như đang ép buộc chính bản thân mình vậy...

Quả thật sau một đêm dài, Hàn Mai thực sự mệt mỏi, suy nghĩ lan man cái gì, song cuối cùng thân thể vẫn tự là đi...

Là nàng ta sao? Phải rồi, đêm qua hần đã đem nàng ta trở về...

Oan nghiệt thật, năm năm trước, người ở bên kia hồ, lại là nữ nhi Hàn gia này?

Nữ nhân Hàn gia thâm độc khó lường, lại có thể mang hình bóng phiêu diêu thoát tục như tiên tử dưới trăng? Đẹp phi thường đến mức để người ta mộng tưởng?

Không hiểu sao lúc này hần lại vô tình hồi tưởng lại một chút cảm giác mơ hồ ngày đó, đồng thời đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn nàng...

Hàn Mai khẽ xoay mình, quay lưng lại phía hắn, khiến trong mắt hắn chỉ còn một bóng lưng mảnh mai mềm mại, không nhìn thấy mặt... có gì đó tương đồng như năm đó...

Có thể là vì đầu óc chưa tỉnh táo hoàn toàn, có thể là chút dư vị mơ hồ... chân hắn tự động bước xuống giường, chậm rãi đi lại gần đó, rất nhẹ, không gây ra tiếng động...

Giống như năm năm trước, hắn từng muốn nhẹ nhàng bí mật đi sang bên đó, làm thế nào để không kinh động nàng...

Đến sát bên Hàn Mai, hắn ngồi xuống, cúi đầu ngắm...

Giương mặt đã bị những lọn tóc lòa xòa che mắt rồi, hắn vô thức đưa tay lại, muốn gạt ra...

Trên mặt có cảm giác nhột, Hàn Mai không ngủ sâu, vì vậy đã giật mình tỉnh dậy.

- Ai? - Nàng lớn tiếng hỏi, thanh âm đó cũng đột ngột đánh thức Dương Tử Luân kia.

Hắn hừ lạnh trong lòng, lập tức thu tay về. Chết tiệt, hắn đang làm cái gì chứ?

Đúng, người đêm đó là a nữ nhân này. Thật nghiệt ngã, nếu như bước sang đó và chạm mặt a, biết được rồi thì hắn nào có thể ôm mộng.

Hàn Mai - thái hậu xuất thân Hàn gia, dòng tộc âm mưu khuynh đảo triều chính, cướp ngôi họ Dương.

A còn là con gái của người đàn bà kĩ nữ khiến phụ vương hắn chao đảo, rốt cuộc cũng bị Hàn Trữ Doanh hạ bệ trên triều đình...

Đó là những gì đã sẵn có giữa hắn và a tại thời điểm đó, chưa kể đến oán hận về sau a gây ra cho hắn... Nếu miễn cho a mối thù của Bạch Hương, thì a cũng không đáng tha thứ....

- Ta hỏi ngươi là ai?

Hàn Mai lặp lại câu hỏi, trong lòng đầy nghi ngại, nếu không phải là đám cung nữ, chẳng nhẽ lại là Dương Tử Luân? Lẽ nào hắn đã tỉnh. Nghĩ đến như vậy, nàng vội ngồi dậy, cảnh giác cũng cao hơn.

Hắn vẫn nhìn nàng, nhưng không phải là bắt giác dò dẫm như ban nãy, mà là bình tĩnh toan tính, trong con mắt vẫn mang phần oán hận, tuy không cảm phần rức lửa đến mức muốn xé thịt lột da như lúc trước nhưng vẫn là tràn đầy chán ghét.

Nếu như hắn không cần đem a đến giết trước mặt người phụ nữ đối trá kia, hắn cũng không thể dễ dàng buông tha a. Hắn đã sống cực khổ nhục nhã thế nào những ngày ở biên cương ấy?

Chưa kể đến, a còn dụ dỗ thuộc hạ thân tín phản bội lại hắn, thêm một người phản bội hắn...

Chết, đôi khi lại là sự giải thoát quá dễ dàng, chẳng phải từng như ý a sao?

Phải để cho nữ nhân này tiếp tục chịu dày vò, thống khổ đau đớn giống như hắn bây giờ vậy. Đúng vậy, bây giờ hắn đang khổ đau phần uất như thế nào? So với lúc trước thì nỗi khổ đau khi nhận ra sự việc còn khó chịu hơn... Mà người kết thúc giấc mộng của hắn, cuối cùng vẫn là a... Ảo mộng mà lẽ ra hắn không nên vương vào...

Người này không lập tức đáp lại nàng, không khí xung quanh âm u nguy hiểm đến vậy, hắn nhất định là Dương Tử Luân.

Nàng cố ổn định tâm trạng, không để bản thân nhu nhược lép vế, khắp người vẫn tỏ ra khí chất kiêu hãnh cao quý như hoa mai... Nếu hắn đã tỉnh dậy, nàng cần tìm cách làm sao lo chuyện của Đường Thuận...

- Dương Tử Luân... - Giọng của nàng bình tâm, thản nhiên như nước, không gay gắt cũng không nhu nhược, giống như đang thương thuyết - Chuyện đêm qua, ngươi không cần trừng phạt gã...

- Ngươi đang muốn giải thích, hay là muốn thương lượng với ta? - Hắn ngắt lời nàng, một bên khỏe môi khẽ cong lên trào phúng. - Xử tội một mình ngươi? Không thể nào có chuyện đó!

- Ngươi là người thông minh ắt phải biết dùng người, gã vốn là người cương trực, nên tha cho hắn chẳng phải sẽ vẫn giữ được một bề tôi trung thành? Bản thân ta cũng không còn ý định muốn bỏ chạy...

Hàn Mai khi xưa ở nơi triều chính cũng hiểu rõ, khi bản thân không còn nắm đằng chuôi, không thể nóng nảy lấy cương đầu với đối thủ. Nàng chỉ hi vọng Luân đế kia cũng là người biết thiệt hơn, hắn vẫn còn có thể tha cho Đường Thuận một con đường sống.

Nào ngờ thấy hắn cười ra tiếng, lạnh lẽo như băng giá, lại phảng phất nỗi chua chát phiền não.

- Càng tin tưởng người, càng dễ bị phản bội, cái này ta đã lĩnh giáo đủ. Hơn nữa, ta đâu cần thương lượng với ngươi? Cũng xem như Hàn Mai ngươi còn chút bản lĩnh ứng phó, nhưng nên nhớ... ta không bao giờ để ngươi đạt được mục đích của mình - Càng về cuối câu, hắn càng trầm giọng đe dọa.

Hàn Mai cũng lưỡng lự trước phần nào thất bại, bởi bản thân nàng không có bất kì cái gì là ưu thế. Tuy vậy, cảm giác trong lòng vẫn không tránh khỏi đã nặng nề lại càng nặng nề hơn. Coi như thực sự nàng đã hại chết Đường Thuận.

Gương mặt thanh tú của nàng lúc này còn tĩnh tại bình tâm như làn nước, bây giờ lại không giấu nổi sắc thái u ám trũng xuống, buồn bã thê lương, khiến cho người ta nhìn vào liên tưởng đến một đóa hoa xinh đẹp bất lực ụp rũ trong gió sương..

Nàng đang nghĩ cho Đường Thuận, căn bản không biết rằng Dương Tử Luân kia vẫn đang nhìn nàng. Hắn đang thảng thệ, không hiểu sao lại có một chút cảm giác khó chịu, lẽ ra hắn phải hoàn toàn thoải mái mới đúng.

Hừ, không phải à chỉ muốn câu dẫn lợi dụng thuộc hạ của hắn thôi sao? Nếu đã như vậy, còn bận tâm đến sinh tử của gã làm gì?

Trong đầu hắn thấp thoáng hình ảnh Hàn Mai cùng Đường Thuận đứng bên hồ, thề thốt thốt thốt, còn vì gã mà múa, sau đó để gã ta cống, cũng nhau tình tứ... Rõ ràng là dùng mị hoặc quyến rũ gã ...

- Nếu như không phải là ta bắt gặp, các người hẳn là đã cùng nhau trốn đi, cùng nhau phiêu bạt giang hồ? Người cũng vì gã mà lấy thân báo đáp sao? -
Tuồng như đã kết thúc mọi chuyện nhưng hắn lại mở lời khơi ra.

Hàn Mai hơi bất ngờ. Nàng cũng chưa hề nghĩ đến nhiều như vậy. Nếu như Đường Thuận kia không tiếc sinh tử cứu được nàng và phụ thân, nàng cũng không thể nhận ơn mà không báo đáp. Chỉ có điều thân thể nàng tàn hoa bại liễu, vốn không xứng với gã, hơn nữa... trong lòng nàng còn mang nặng theo hình bóng kẻ khác, chính là Lam Mặc...

Ôn nghĩa của Đường Thuận, như vậy cũng thực sự khó có thể đáp đền, kể cả gã có không bận tâm, một mực muốn ở bên bảo vệ cho nàng, nhưng làm người không thể cứ nhận không ân tình ... Dùng thân báo đáp? Nàng chưa thể nghĩ xa như vậy, và giả sử đã trốn thoát, cũng không thể nhanh chóng nghĩ ra biện pháp...

Nàng vẫn im lặng, chẳng khác nào không muốn tiếp chuyện với hắn hoặc là đang thừa nhận ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đừng Nghĩ Chống Đối Ta

Người đàn bà này vẫn như vậy, dùng sự thân thiện bình tĩnh khiêu khích hắn, tuồng như à không thèm đặt hắn trong mắt.

Được lắm, khoe môi hắn khẽ cười âm hiểm tàn ác. Hắn sẽ không giết à vội, mà sẽ coi à như một con chuột nhỏ dễ vòn, là công cụ để hắn phát tiết, hành hạ, trút giận...

Hắn dường như đã hận toàn bộ thế gian lừa dối này...

Đưa ngón tay miết trên gương mặt nàng khiến nàng bất ngờ phải lui về sau, hắn cười ngạo nghễ:

- Sao? Muốn cho hắn có cơ hội sống?

- Người có ý tứ gì? - Hàn Mai không quên cảnh giác, nàng không nghĩ rằng bây giờ hắn lại chấp nhận thỏa thuận.

Hắn vươn người lại gần hơn, muốn trực tiếp nói vào tai nàng:

- Nếu như ta cảm thấy thoải mái một chút thì có thể suy nghĩ lại... người có thể ca hát, nhảy múa... hoặc là trực tiếp dùng thân thể khiến ta vui...

- Đề tiện! - Nàng lập tức bật ra tiếng.

- Người không đề tiện sao? Năm năm trước thôi... - Hắn vóng tay giữ chặt cổ nàng phía sau, đôi môi vờ như mon trón trên sườn mặt nàng - Người cũng ở ngôi cao, có quyền uy hiếp người khác... chẳng nhẽ không có ai nói với người hai chữ này...

Hàn Mai nhất thời im lặng, hắn túm lấy bàn tay nàng, ấn lên phía trán hắn, ánh mắt trong phút chốc bùng lên ngọn lửa...

- Vết sẹo này là ai đã trực tiếp gây ra? - Kéo bàn tay nàng xuống dưới phía cổ áo hắn, nơi vùng ngực cũng lưu lại một vài dấu tích gây ra bởi đao binh - Những dấu vết này, ai đã gián tiếp gây ra?

Hắn tuy giữ trên môi nụ cười nhưng biểu cảm lại như uy hiếp vô cùng.

Những vết tích đó dù từng gây ra đau đớn nhưng khó sánh khỏi sự hành hạ sâu thẳm trong cõi lòng. Phải, bây giờ trong lòng hắn còn phần nộ, đau khổ hơn trăm lần... Và nỗi thống khổ đó cần được giải thoát, truyền hay trút sang kẻ khác... chính là à...

- Sao? Người cảm thấy không đáng?

- Người không xứng! - Muốn nàng lấy lòng hắn, đây là chuyện điên rồ và nhục nhã nhất.

Một lời khinh thường lãnh đạm của nàng đủ khiến hắn trong nháy mắt tức giận, sau đó gương mặt lại trở nên âm độc. Nói "không" sao? Hắn không cho phép.

Hắn Mai thấy mình lại bị hắn lôi đi, nàng chưa biết hắn muốn làm gì, một lát sau người thấy trong không khí ẩm thấp như dưới ngực thất, cứ một đoạn đường lại có người mở cổng sắt...

Đến khi hắn ném nàng xuống dưới đất, nàng ngửi được mùi máu...

Dương Tử Luân ánh mắt lãnh khốc nhìn người đang bị xích trên cột gỗ - thuộc hạ thân tín đã phản bội hắn.

Lúc này Đường Thuận tóc tai xơ xụi, gương mặt gục xuống, thân mình đầy vết thương bởi roi sắt, những mảnh áo thấm đẫm máu khô lẫn máu tươi của những vết thương còn đang rỉ máu...

- Làm cho tỉnh lại!

Sau khi hắn ra lệnh, hai tên cai ngục mang nước muối tới, hắt lên thân thể Đường Thuận. Lập tức gã vì đau xót mà choàng tỉnh.

Nhìn thấy Luân đế, lại nhìn thấy Hàn Mai yếu nhược ngã dưới đất, gã cảm thấy trong lòng đầy bất mãn. Gã trước sau vẫn không cứu được nàng và bây giờ cả hai lại phải chịu hành hạ của Luân đế...

Về phần Luân đế, tuy gã đã làm trái ý hắn trước, nhưng lúc này hắn không thể tiếp tục cam tâm phục tùng, bởi gã cảm thấy Luân đế cũng đã quá tàn nhẫn...

Hàn Mai đoán được rằng Luân đế đã đem nàng đến trước mắt Đường Thuận, hắn muốn uy hiếp nàng, đánh bại sự tự tôn trong nàng, muốn nàng phục tùng...

- Hàn Mai ... - Đường Thuận cắn răng gọi - Thật xin lỗi...

Hàn Mai ngược lên về phía thanh âm của gã phát ra, chủ động lê tới phía đó, bám vào thân thể gã mà đứng lên. Nàng ngửi thấy mùi tanh, ngón tay cảm thấy ướt ươn... Hắn là gã đã bị đánh đập rất tàn nhẫn...

- Đường đại ca, xin lỗi, là vì ta... - Giọng nàng đầy ủy khuất.

Màn này trước mặt Dương Tử Luân thật đáng để khiến hắn ngứa mắt cho đến tức giận. Là tương ái lẫn nhau sao? "Đường đại ca"? Gọi tên trực tiếp?

Hắn trở thành kẻ ác nhân chia uyên rẽ thủy sao?

Hàn Mai trong lúc này chỉ muốn an ủi lẫn tạ lỗi với Đường Thuận, không biết được thái độ của Luân đế phía sau. Nàng vươn bàn tay tìm kiếm, muốn chạm lên gương mặt Đường Thuận, giống như một người băng hữu chân tình làm vậy...

Nào ngờ còn chưa chạm đến, đã bị một bàn tay to lớn túm lấy, kéo về phía sau.

- Tiện nhân! - Hắn quát lên - Còn chưa thấy đủ sao?

- Dương Tử Luân, người buông nàng ra! - Đường Thuận cũng lớn tiếng, lúc này cảm phần chi phối, gã không còn giữ đạo lễ, gọi trực tiếp tên của Luân đế.

Luân đế nghe thấy vậy, bật cười điên đảo. Phải, bây giờ thực sự phản rồi... Vì một người đàn bà mà phản bội lại hắn, còn người đàn bà này vì muốn trốn thoát khỏi bàn tay hắn, không tiếc liêm sỉ để câu dẫn nam nhân...

- Người đầu, mang lạc hình đến! - Hắn hướng phía đám cai ngục mà sai khiến.

Lập tức bọn chúng khiêng đến một lò than lửa đỏ rực, những miếng sắt đã được bỏ sẵn bên trong...

Hàn Mai nhất thời kinh hoàng, Dương Tử Luân bắt đầu cảm thấy khoái chí. Cũng là thủ đoạn này năm năm trước, không phải sao.

Kẹp lấy một miếng sắt nung nóng, hắn cười vào tai nàng:

- Đây chẳng phải là trò chơi yêu thích của người sao? Đừng lo, ta sẽ không khiến người phải nếm trải... - Hắn di chuyển ánh mắt lẫn thân hình đến bên Đường Thuận.

Tội phản nghịch, một miếng sắt nung này còn chưa đủ, dù có dùng hình cho đến chết vẫn còn là khoan dung.

Khi mảnh sắt nung ấn lên ngực Đường Thuận, theo sau là một thanh âm xèo xèo thảm khốc, một tiếng rít răng chịu đau của gã... Mồ hôi lạnh túa ra, gã oán hận nhìn Luân đế...

Hàn Mai thống khổ cũng hét lên, bỏ mặc tất cả tự tôn.

- Đứng! Đứng làm vậy nữa!

Mắt Dương Tử Luân thu vào hình bóng bị thương của nàng, không một tia nhu tình thương xót, chỉ có oán hận xen lẫn châm biếm. Là ai năm năm trước, còn cười ngạo nghễ mà ấn mảnh sắt lên gương mặt hắn...

Hàn Mai trong lòng như bị cắt ra ngàn mảnh, người chịu đựng đau đớn không chỉ là Đường Thuận mà còn là nàng.

Cái này là luân hồi nhân quả sao? Thật đắt, đắt hơn trăm lần...

Trước đây, nàng từng mượn quyền lực, nhưng cũng chỉ muốn trừng phạt kẻ muốn khinh thường mẫu thân nàng - Dương Tử Luân hắn.

Bây giờ cũng tương tự, hắn nắm quyền trong tay, có thể cười nhạo nàng... Trừng phạt lên nàng còn chưa đủ, lại để vị đại ca kia chịu khổ...

Dương Tử Luân cuối cùng cũng nhìn ra được sự bất lực của nàng. Hắn tiếp tục lấy ga một miếng sắt nung khác, khinh bạc mà nói:

- Này là trả cho ngươi năm năm về trước, còn bây giờ, ta ắt phải trị tội kẻ phản phúc này!

- Đứng! - Hàn Mai kêu lên, nàng lo lắng đến Đường Thuận, gã đã chịu bao nhục hình đánh đập như thế, làm sao có thể chịu nổi tra tấn này.

Bộ dạng của nàng ta là đang van cầu hắn sao? Không phải chỉ muốn câu dẫn lợi dụng Đường Thuận, ắt phải đau lòng thương như vậy? Này còn đây tự tôn, bây giờ lại vứt bỏ tất cả?

Hừ, lẽ ra hắn phải cảm thấy sáng khoái trong lòng, có gì lại có chút bận tâm như vậy? Rốt cuộc hắn đang muốn gì?

- Muốn van cầu ta sao? - Hắn lấy lại thái độ ngạo mạn mà nói - Ngươi vừa rồi còn nói là không đáng...

Hắn cố tình lấy que khơi khơi trong đồng lửa, phát ra những âm thanh lách tách dọa người...

Hàn Mai trải qua một vài giây yên lặng nhưng bức bối ghê người, nàng nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của Đường Thuận...

- Được, ngươi muốn gì, ta sẽ làm tất cả...

- Hàn Mai! - Đường Thuận giật mình lên tiếng - Nàng không cần vì ta...

- Bỏ đi! - Trên môi nàng cười nhạt - Ta cũng không còn điều gì để giữ lại, nhân phẩm cũng không cần...

Dương Tử Luân bỏ mảnh sắt xuống, chậm rãi đi về phía nàng, trong lòng hỗn loạn cảm xúc. Thỏa mãn? Hay là bức bối? Hay là phần nộ? Không cần biết, hắn đã thắng...

Kéo lấy nàng rồi đi, hắn đọc đoán một lời lưu lại:

- Chặt đứt hai chân của gã, ném ra ngoài biên cương!

Dù lúc này có lưu lại sinh mệnh của gã, nhất định hắn phải khiến gã trở thành một kẻ không có năng lực sinh tồn, không còn cơ hội quay trở lại...

Hàn Mai bị lôi kéo, vừa đi nàng vừa phẫn uất mà oán trách. Hình phạt như vậy, khiến người ta còn sống nhưng suốt đời tàn phế, thật tàn nhẫn...

- Dương Tử Luân, ngươi không phải là con người, ngươi sẽ chịu quả báo!

- Im miệng! - Hắn gầm lên - Nếu không người tiếp theo sẽ là cha ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Đêm hôm đó, có người đến mặc xiêm y yếu điệu cho nàng, chải tóc, trang điểm...

Mà nàng thì đã phó mặc tất cả, như thế nào cũng được, là đồ chơi hay là hình nộm...

Họ dẫn nàng đến một nơi nào đó trong hoàng cung, không phải là tẩm phòng của hoàng đế, bởi nàng cảm thấy không khí nơi này thoáng đãng hơn căn phòng ngột ngạt đó nhiều...

Chính là một lầu gác nghỉ giữa hoa uyển, một nơi thích hợp để thưởng nguyệt ngắm cảnh...

Ban đêm, hương hoa theo làn gió thanh mát thổi tới, nhàn nhạt dịu dịu, thực khiến cho lòng người có cảm giác thư thái... Chỉ có điều, riêng với nàng, cõi lòng đã trống rỗng...

Trong lầu gác, hần đang ngồi đợi, bàn rượu và điểm tâm cũng đã được chuẩn bị...

Đối diện với phía hần, cũng có một cây đàn được đặt sẵn...

Đám hạ nhân đưa nàng tới rồi lặng lẽ lui ra.

Nàng đứng đó, một thân xiêm y trắng thanh bạch, một mái tóc mềm mại hơn mây... mi miều tuyệt luân, thực khiến cho người ta sinh ngưỡng mộ lẫn mong tưởng...

Quả nhiên là một vật tiêu khiển hoàn mỹ...

- Ngồi xuống ghế phía trước, đàn hát đi!

Hàn Mai trầm lặng bước đến, quơ tay trước cung đàn... Đã lâu không chạm vào nhạc cụ, hơn nữa cũng không có tâm trạng nào để đàn hát...

Đàn hát cho hần? Nếu có thể, nàng muốn đàn lên một oán khúc thể lương nhất, kinh khủng nhất... chỉ có điều, nàng biết đó là việc không nên làm...

Cây đàn của các nhạc công trong cung thực sự tinh xảo, đâu thể nào cũng không sánh được với cây đàn mà Lam Mặc đã làm cho nàng...

Lam Mặc, nàng không tự giác lại nhớ đến y rồi...

"Những giây phút hạnh phúc của cuộc đời thiếp, bắt đầu từ khi hai ta gặp nhau..."

Hãy bước vào giấc mơ của thiếp...

Hãy nghe lời của những con gió...

Đề khi lời cầu nguyện của thiếp bay đến chân trời, chúng sẽ cuốn theo những con gió và chàng có thể nghe thấy...

Chàng có nghe thấy điều đó không?

Xin hãy nghe theo giọng nói đó...

Ngay cả khi chúng ta không còn ở bên nhau..."

Vì vậy nàng đã cất tiếng hát, nàng tự chìm vào thế giới của mình...

Tưởng tượng như trước mặt có y, nàng đàn hát lên một ngẫu khúc tràn ngập yêu thương trân trọng...

Ước gì con gió vô tri vô giác cũng có thể có linh tính, mang những lời của nàng đi...

...oOo...

Màn đêm vẫn thăm thẳm như vậy...

Cũng không quá xa xôi, trong màn đêm ấy, người đó dựa lưng dưới một tán cây, nhắm mắt liên tưởng...

"Dường như ta cảm nhận được..." - Đột nhiên miệng y nói rất khẽ, nụ cười cũng thoáng qua.

Y rút bên mình ra một cây sáo trúc, sáo ngân lên một dòng âm thanh thăm thẳm kì diệu...

Dù không trực tiếp ở bên, dù không tận mắt tận tai trông thấy, nhưng có một cái gì đó giống như là linh cảm...

Ai bảo rằng chúng ta là tri âm tri kỉ, tâm tâm tương ứng?

Đoàn khúc này, y cũng từng viết lại cho nàng, chỉ có lời ca là không đem ra tặng...

"Gió tới đây liền ngưng kết

Náu giữ nổi nhớ nhung của khách

Mưa đến đây liền kết thành tơ

Vấn vít chúng ta lưu luyến cõi trần

Có nàng ở bên chính là duyên

Duyên phận khắc trên hòn đá tam sinh

Được yêu dù chỉ là một trong muôn phần mật ngọt

Ta nguyện xin được chôn ở chốn này

Ta ngày ngày tháng tháng năm năm

Đắm đuối mãi nhìn khuôn mặt nàng

Nét dịu dàng khi tức giận

Nét dịu dàng pha oán trách

Hai ta không hiểu thế nào là giã vò yêu, hận, tình, sầu.

Đều ngỡ cứ yêu nhau thì sẽ như gió mây vẩn

Hai ta còn chưa hiểu, biểu lộ nồng nàn là thế nào

Vẫn nghĩ rằng, chết vì tình chỉ là truyền thuyết..."

..o0o...

Về phần Dương Tử Luân, rõ ràng nghe thấy giọng ca cùng tiếng cùng tuyệt diệu của nàng, nhưng lại cảm thấy vô cùng hụt hẫng...

Bởi hấn cảm giác, nàng đang chìm vào một thế giới khác, ca từ mỹ miều đầy tình cảm kia, tưởng như muốn thực sự bay đến bên một kẻ nào khác...

Hấn cảm nhận, người trước mắt không chỉ là đàn hát lấy lệ, mà là hát bằng tâm..

Chỉ có điều hấn không hiểu nổi, chân tình chân ái trong đó, có cái gì đó vượt xa chốn phàm trần, phi thường lưu luyến, giống như những người yêu nhau bằng tâm hồn...

Cảm giác lạc lõng đột ngột, không thể chạm tới cái cảnh giới nào đó...

Lời ca vẫn cuốn hút như vậy, có điều... làm hấn trước mắt hiện ra một cảnh huyền hoặc, một đôi tiên đồng ngọc nữ quấn quýt bên nhau, còn hấn là kẻ phàm nhân không thể bước qua cây cầu...

...

Phải thực sự chứng kiến hấn mới thấy, trên đời này có thứ nghệ thuật phi thường như vậy, có thể mang linh hồn của người khác đi theo, hết như vũ khúc năm ấy... Chưa một ca vũ xuất sắc nào trong hoàng cung với được đến trình độ này...

Nữ nhân này, chính hấn không thể ngờ tới..

Bàn tay nàng trên cung đàn vẫn mềm mại tinh tế như cánh bướm vờn hoa, thần thái xa xăm..

Thêm một khúc nữa, nàng cũng không nhận ra mình đã tự chuyển sang âm khúc của Lam Mặc...

Nàng mơ hồ trong tâm trí nhìn thấy bóng y phiêu lãng mặc áo thiên thanh, đứng dưới trúc lâm xanh ngắt, thổi lên âm khúc đó... Còn nàng có thể mang cây đàn ra phụ họa với y...

Viễn cảnh mà nàng nghĩ trong đầu cũng gần giống như ảo giác sinh ra cho Luân để, thanh khúc huyền ảo này nghe qua tưởng nhẹ như gió mây nhưng lại lắng đọng, trầm luân, tùy tâm trạng con người mà dẫn dắt...

Hắn nhắm mắt lại, vẫn thấy đôi thần tiên kia, trong đó một bóng tiên từ áo trắng thoát tục, tương đồng với hình bóng đã từng in sâu trong lòng hắn...

Muốn với tới nàng, nhưng thực sự, thực sự không thể chạm tới...

Muốn chạm tới nàng, muốn ngăn cách nàng khỏi kẻ kia, chỉ có cách chặt đứt đôi cánh của nàng, để nàng rơi xuống chốn hồng trần, dù có để nàng nhiễm bụi, phải chăng đó cũng là cách duy nhất?

Hắn đang mê man, không ngờ cảm xúc đột nhiên dừng lại...

Hàn Mai cũng giật mình, bởi một dây đàn đột ngột đứt, đây là điềm chẳng lành gì...

Cảm xúc ngưng, hắn cũng thanh tỉnh. Trong đầu nhiều ý nghĩ hỗn tạp, phải tự trấn an bản thân...

Thật không thể xem thường sự mê hoặc của nàng ta, suýt nữa khiến hắn chìm vào mê muội rồi...

Tuy nhiên, trong tâm can vẫn có cảm giác gì đó hụt hẫng mất mát chân thực... Không chỉ bởi vì cảm xúc và lời ca quá cảm động...

Thật không thể hiểu nổi, hắn không nên tiếp tục hàm hồ...

Từ từ bước đến bên nàng, cúi xuống lạnh lùng mà nói:

- Sao? Đã làm đứt dây đàn?

Hắn không thấy nàng kịp phản ứng, bởi nàng như vẫn đang hoang mang, gương mặt mỹ miều ngơ ngẩn âu lo...

Cảm xúc của Lam Mặc ngưng giữa chừng như vậy, sợi dây đàn đứt như vậy là có ý gì... Linh cảm của nàng cũng không ngừng trời dậy xôn xao...

- Hi vọng không có chuyện gì... - Môi nàng khẽ bẻ rất khẽ.

Dương Tử Luân thu mọi biểu cảm vào trong mắt. Xem ra không phải nàng ta cố tình, nhưng cũng chỉ là đứt dây đàn, tại sao hỗn loạn như vậy...

Nãy giờ còn như không xem có hắn tồn tại. Phải, chính là như vậy...

- Cảm xúc kia tên là gì? - Hắn nắm lấy cánh tay nàng mà hỏi, dùng một chút lực đủ khiến nàng đau mà hồi tỉnh.

Nàng không đáp, gương mặt hơi cúi xuống.

- Không đáp sao? - Thanh âm của hắn phảng phất sự nguy hiểm.

- Không có tên...

- Cảm xúc của mẫu thân ngươi sao? - Hắn hừ lạnh một cái.

- Không phải... - Nàng lắc đầu, giọng điệu bình thản mà xa xăm.

Hắn ngồi xuống bên cạnh, vì còn chút bận tâm mà hỏi tiếp.

- Cảm xúc không có người viết mà cũng không có tên sao? - Hắn nghĩ tới chuyện nàng đang trả lời chống đối.

Đôi lúc là sự im lìm của nàng. Hàn Mai thầm nghĩ trong lòng, nếu như còn cơ hội tái ngộ thì đã có thể bắt y đặt một cái tên cho cảm xúc... chỉ tiếc là...

Nghĩ đến đó, bộ dáng của nàng không thoát khỏi sự chuyển biến âm ỉ bi thương... Sự bi thương thống khổ này, hoàn toàn không giống như những biểu hiện trước mặt hắn lúc trước, ngay cả khi hắn muốn trừng phạt Đường Thuận, biểu cảm của nàng bi thương phần uất, nhưng không tê tái u uẩn như vậy, khiến hắn tạm thời không thể giải thích được lý do...

Mất một thời gian, Hàn Mai mới lấy lại tinh thần, nàng hiểu được hoàn cảnh của mình và nhận rõ sự tồn tại của Luân đế, thoáng chốc gương mặt trở nên lạnh lẽo bất khuất.

Hắn nhận ra sự chuyển biến này, cũng như hắn, qua đi cảm giác mơ hồ, lại trở nên tàn nhẫn độc đoán.

- Đây là người ca múa lấy lòng ta sao? Một chút hưng phấn cũng không có! - Hắn mạnh bạo xoay gương mặt nàng lại.

Dĩ nhiên nàng oán hận muốn lên tiếng phản bác hay oán hận, nhưng bản thân nàng hiện tại lại không có thể làm gì ngoài ngậm nguyền rửa...

Cảm giác ghê tởm khi bàn tay của hắn chạm vào nàng, mê mê theo những lọn tóc xuống cổ, bờ vai... Nàng dùng giọng lãnh đạm:

- Đường đường là Luân đế, người thiếu nữ nhân sao?

- Người muốn ta đem một vài phi tử đến đây, cùng với người luân phiên sủng ái? - Hấn thâm độc mà đáp, bàn tay luồn sâu vào vạt áo nàng.

- "..."

Hàn Mai không còn muốn kháng cự, nhục nhã như thể nàng đã bán đứng chính mình...

Không còn gì đáng giá có thể giữ lại...

Thấy gương mặt nàng nhăn nhó, đôi mày liễu nhíu lại, hàm răng cũng cắn chặt, bộ dạng như đang thập phần chịu đựng một điều kinh tởm, hấn thoáng nổi lên phần nộ cùng dục vọng muốn chinh phục.

Không cần quá vội, hấn chậm rãi khiêu khích, cắn mút từng tác da thịt non mềm của nàng đến tím đỏ, bàn tay không ngừng sức sạo ...

Hấn không tin nàng còn có thể chống đối...

Hàn Mai biết rằng thất tình lục dục của thế gian là thứ bụi bặm, bản năng con người lại không thể chống đối... khi đó tâm hồn và thể xác có thể không đồng nhất.

Hấn cười tà ác khi nghe thấy tiếng thờ dốc cùng với thanh âm rên rỉ đầu tiên của nàng, càng gục đầu xuống, bận rộn chiếm đoạt...

Hừ, á nữ nhân Hàn gia này đúng là loài yêu tinh nị hoặc, một chút phản ứng nhỏ nhất cũng vô tình khiêu khích lại hấn, khiến hấn chính tại nơi hoa uyển này muốn chiếm giữ lấy...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Vận Đế Vương

Mấy ngày gần đây chính sự bận rộn, hàng ngày sau khi thiết triều, hấn đều dành nhiều thời gian ở ngự thư phòng xử lý công việc.

Hậu cung nhìn vào thấy rằng đã một thời gian hoàng đế không tuyên triệu phi tần thị tẩm... Bảo hoàng đế mãi mê việc nước mà tạm gác lại chuyện tư đã đành, cái người ta đàm tiếu là trong Chiêu Dương cung của hoàng đế vẫn có nữ nhân để "hầu hạ"...

Mà nàng ta chính là thái hậu tiền triều bị phế truất, Hàn Mai.

Nực cười thay, kể từ khi nàng ta về hoàng cung này, hoàng đế chẳng còn chạm đến phi tử của chính mình...

Mặc dù nàng ta bình thường chả nói đến một lời, như một cái xác không hồn, Luân đế nói gì thì miễn cưỡng làm thế... Mặc dù nàng ta giống như vô tư lự, cũng không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, cũng không có một danh phận gì, đám cung nhân cũng không dám cư xử không tốt hay có thái độ gì với nàng.

Chuyện là một đêm muộn khi hoàng đế từ thư phòng trở về, thấy nàng ta vẫn nằm bẹp một chỗ, xiêm y cũng chưa đổi, đầu tóc cũng xơ xụi lộn xộn, tâm tình vốn đã không tốt, lại lập tức không vừa ý trách phạt cung nữ.

Nói đi nói lại thì mấy ngày nay hậu cung của Luân đế bắt đầu sốt sắng như ngồi trên đồng lửa. Không cần biết mối quan hệ giữa bệ hạ và nàng ta là gì, họ chỉ biết là nàng ta xuất hiện là hoàng đế không sủng hạnh các nàng.

Nàng ta là loài hồ ly tinh yêu nị gì? Nàng ta có quyết kỹ phòng the gì? Chẳng nhẽ nàng ta còn có dã tâm muốn làm mẫu nghi thiên hạ một lần nữa? ... Đây là những câu hỏi đặt ra cho đám hậu cung nữ nhân kia...

Mà người sôi gan nhất phải là Uyên phi Lâm Thái Uyên. Nàng ta không ngừng đến chỗ hoàng thái hậu cầu cạnh. Oan trái làm sao mấy ngày nay bà ta cũng liên tiếp mắc bệnh lật vật cho nên nàng ta không thể quá quấy rầy.

Thái hậu tất nhiên muốn chạy đến Chiêu Dương điện mà hỏi hoàng đế cho rõ, tiếc rằng chân tay bà ta bị phong thấp, đứng lên ngồi xuống đã mệt mỏi rồi, muốn vội hấn đến thì hầu như cả ngày hấn đều đang vương bận chính sự, lúc còn lại thì đều không tiện...

Bình sinh thái hậu là người mê tín, từ ngày hồi cung mắc bệnh phần lớn là do ăn quá nhiều cao lương mỹ vị, cũng không kiêng dè gì nên mới phát bệnh... Tuy nhiên bà ta lại nghĩ rằng do vận khí trong cung không tốt nên mới có chuyện như vậy. Còn nữa, vận khí không tốt khiến cho chính sự lúc nào cũng nhiều việc, hoàng đế còn mê muội gì với á Hàn Mai kia nữa... nhất định là nghiệp chướng, chướng khí nặng rồi... cho nên trước hết tin vào lời đại sư đã nói, bà ta tìm cách thỉnh một pháp sư trừ tà trước cho an tâm...

Còn chuyện Hàn Mai kia, hoàng đế để nàng trong Chiêu Dương cung, bà ta cũng không có cách nào tùy ý đến mà ra oai phủ đầu... xem ra bà ta phải đem chuyện này nói với thừa tướng đương nhiệm Lý Ân trước, bảo hắn khuyên nhủ hoàng đế, chí ít cũng đem Hàn Mai kia ra khỏi Chiêu Dương điện, sau đó bà ta có muốn tìm kẻ làm gì ả thì cũng muộn sẽ hơn.

Lý Ân nghe xong chuyện đó liền mỉm cười nhiều ý tứ mà tuân mệnh. Hắn không phải thích tham gia vào mấy chuyện thị phi, nhưng hắn hiểu rõ việc hoàng đế giữ nàng tại chính Chiêu Dương cung cũng là không hay lắm, dễ sinh đàm tiếu.

...oOo...

Buổi chiều.

Dương Tử Luân lúc này đang một mình trong ngự thư phòng, hắn đã xem tấu chương suốt hai canh giờ liên tục, có chút mệt mỏi chán nản, hắn tạm gác lại để đó, ngả người ra ghế thư giãn.

Đứng đầu thiên hạ, quyền thế trong tay đi cùng với trọng trách nặng nề...

Thỉnh thoảng hắn tự hỏi, năm xưa vì cái gì mà hắn nhất định phải đoạt lấy quyền thế? Trước đây thì câu trả lời quá rõ ràng, hắn muốn báo thù, đây là lý do lớn nhất, trên cả lý do hắn muốn giành lại hoàng vị cho họ Dương...

Lý do lớn nhất lại trở thành vô nghĩa nhất, bây giờ hắn ngồi trên hoàng vị này lại có phần cô độc...

Thêm một lần bị lừa dối, hắn càng không muốn tin ai, cũng vì mối nguy hại các danh gia vọng tộc cùng triều thần dần tiến quyền, hắn cũng không giao cho kẻ nào trọng trách quá lớn, không đủ tin tưởng, dĩ nhiên đành để bản thân độc đoán nắm lấy phần lớn mọi việc lớn nhỏ...

Vì vậy, hắn ngày càng bận rộn hơn, nhưng cái hắn cảm thấy làm mình mệt mỏi nhất đó là tình thân...

Có cái gì đó cô độc đến tận tận xương. Từ khi hắn sinh ra cho đến khi trưởng thành, phụ vương thường sầu não chán nản, mẫu phi nông nỗi ghen tuông thì lại hoàn toàn không phải là chỗ dựa...

Chí ít gần đây hắn thường nghĩ rằng, nữ nhân mà hắn căm ghét nhất, Hàn Mai kia dù thân cô thế cô, bị hắn uy hiếp, bị hắn cô lập vùi dập, nàng ta còn không hề lương như hắn...

Tại sao lại như vậy? Gần đây mỗi khi hắn mệt mỏi buồn chán bắt nàng ca vũ, mỗi lần như vậy, nàng ta lại như có thể giới của riêng mình... cái thế giới trong tâm tưởng mơ hồ nào đó...

Sự thật thì Hàn Mai cho dù vô thức chính bản thân mình không nhận ra, nhưng với những gì ca vũ của nàng truyền đạt, đó vẫn luôn là mỹ lệ phi thường... Khi đó nàng muốn phớt lờ hiện tại, chìm vào một huyền hoặc xa xôi...

Bồi lẽ, âm nhạc và ca vũ, từng ghi dấu những ký ức đẹp đẽ nhất của nàng bên mẫu thân và Lam Mặc... Chí ít khi ca hát, sâu thẳm con tim nàng còn dấy lên một tâm niệm hạnh phúc, nàng từng có những chỗ dựa về tinh thần...

Còn Dương Tử Luân lại không có...

...

...

Tĩnh lại sau dòng suy nghĩ liên miên, hắn hừ lạnh. Người đàn bà đó luôn làm hao tổn tâm trí của hắn, trước đây là hắn tìm mọi cách để truy lùng rồi tàn nhẫn báo thù, bây giờ lại làm hắn có chút mong lung...

Hắn mừng nàng là loại hồ ly tinh yêu mị dễ tiện câu dẫn nam nhân, nhưng chính hắn cũng không ngờ tới và không tưởng tượng nổi, nàng ta chính là một thứ thuốc phiện bí ẩn...

Nàng không hề câu dẫn hắn, dù mỗi lần đều hắn hoàn toàn ép buộc chiếm đoạt nàng, coi nàng như một thứ đồ chơi tầm thường, nhưng hiện tại hắn không lường được mình đang khó mà dứt ra...

Lúc đầu hắn cho rằng dấu sao cũng vì nàng ta so với nữ nhân bình thường muôn phần kiều diễm hơn, lại có khả năng ca vũ, vô tình khiêu khích sự chú ý của nam nhân, khiến hắn cũng có chút đề tâm... nhưng ...

Nàng ta, khi bàng quan tĩnh lặng thờ ơ như làn nước, khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn, khiến hắn phá bỏ lớp vỏ bọc băng lạnh đó của nàng.

Nàng ta, sau đó lại khinh thường hắn, lộ ra căm ghét cùng thái độ bất khuất, khiến hắn muốn tìm mọi cách khiến nàng phải yếu thế thuần phục...

Hắn thắng thế, đạt được sự tiêu khiển rồi lại tức giận.

...

...

Ngoài cửa có tên thái giám chạy vào quỳ xuống bẩm báo, cắt ngang suy tư của hắn.

- Muôn tâu bệ hạ, thừa tướng đại nhân xin cầu kiến!

- Cho hắn vào.

Lý Ân khoan thai bước vào, sau khi kết thúc hành lễ với Luân đế, hắn dâng lên một vài công văn báo cáo. Luân đế tiếp nhận, xem qua từng cái rồi đặt vào chồng bên cạnh.

Bình thường thừa tướng là kẻ gãy gọn không nhiều lời, hôm nay lại chần chừ như có chuyện khác muốn nán lại.

- Ngươi còn chuyện gì sao? - Dương Tử Luân hướng về Lý Ân ngầm đánh giá mà hỏi.

- Muôn tâu bệ hạ... - giọng Lý thừa tướng chậm vừa đủ nghe, lại có chút dè chừng trong âm điệu lẫn ánh mắt - Chuyện này, thần không biết có nên nói không?

- Nếu đã đến đây, ắt là ngươi muốn nói rồi... - Ánh mắt hắn thâm trầm, gương mặt hầu như không thái độ - Lý Ân thừa tướng từ bao giờ lại thích nói vòng vo với ta như vậy?

Hắn ra lệnh cho nô tài đem ghế đến cho Lý Ân, Lý Ân lễ độ từ chối, ý rằng chuyện này cũng rất ngắn gọn.

Tuy là ý tứ ngắn gọn, Lý Ân cũng ái ngại không tiện vào thẳng vấn đề, dù sao cũng muốn quan sát từ từ ý của hoàng đế để còn lựa lời.

- Muôn tâu bệ hạ, gần đây trong triều có nhiều ý kiến của thần tử, chuyện về gia thất của người...

- Chuyện gia thất của ta bây giờ triều đình cũng muốn quản sao? - Hắn nheo mắt, tản ra chút áp bức dọa người - Triều đình cũng dần muốn can dự vào chuyện hậu cung rồi?

Lý Ân thừa hiểu, hoàng đế không muốn triều đình cùng hậu cung ngầm kết bè kéo cánh, gây ra chuyện thị phi qua mặt hắn.

- Hạ thần trộm nghĩ rằng, chuyện mà bệ hạ đang nghĩ quả thực là không đáng có, nhưng chuyện người kế vị tương lai cũng là hợp đạo lý, vì bệ hạ, vương triều và xã tắc...

- Rồi sao?

- Vì vậy các triều thần mới có phần lưu tâm đến hậu cung của ngài, dĩ nhiên lời nói qua lại thì không thể ngăn cản... hạ thần đang muốn nói tới thái hậu tiền triều đang ở trong Chiêu dương điện kia...

Lý Ân dừng lời nói, cẩn trọng đưa mắt quan sát nhanh, hắn lập tức cảm thấy nhắc đến chuyện này, thái độ của hoàng đế từ lạnh lùng hóa thành thâm trầm, trong đáy mắt lại là muôn vạn cảm xúc không thể đoán biết được...

Bỗng chốc ánh mắt sắc bén của Luân đế như lưỡi dao vô hình hướng tới thị uy.

- Ngươi có ý tứ gì?

Lúc này Lý Ân biết rằng cách tốt nhất là nên nói thật suy nghĩ trong lòng mình, nguyên tắc thứ nhất khi trực tiếp hành xử với Luân đế là không nên đa mưu vòng vo lừa dối, bởi hắn căm ghét bị người dưới qua mặt.

Dù sao Lý Ân cũng đã đến đây, và cũng chuẩn bị sẵn cách để diễn giải hợp tình hợp lý.

- Hạ thần gan lớn đến đâu cũng không dám can thiệp vào chuyện của bệ hạ... chỉ là hạ thần trộm nghĩ rằng, vì lý do gì bệ hạ lưu lại Hàn cô nương, cũng không nên thường xuyên để nàng trong chính Chiêu Dương điện... chỉ bằng đem nàng ra một biệt cung gần đó cũng được...

Lý Ân vừa nhớ tới chuyện hoàng đế đang đốc thúc khôi phục lăng tẩm cho Bạch Hương, tự nhiên một lời đòi hủy, còn muốn thiêu rụi đi cả chân núi Vân Sơn đó... Bản thân hắn không rõ thánh thượng có sự kiện gì, chỉ dựa vào quan sát...

Dù bệ hạ lưu tâm đến Hàn Mai, muốn giữ nàng làm phi tử, tốt xấu gì Lý Ân cũng không can thiệp đến.

Kể cả vạn nhất xảy ra chuyện không ngờ tới, để vương phong nàng làm hậu, hắn cũng không đứng ra phản đối, không phải chỉ vì hắn không muốn làm phật ý Luân đế.

Trong đầu hắn, chuyện gì cũng có hai mặt.

Trước đây khi Hàn gia còn nắm quyền, Hàn Mai ở trên ngôi thái hậu, lúc đó Lý Ân đã trông thấy nàng kiêu sa cao quý đến đâu, cũng chứng kiến nàng lãnh đạm vô tình đến đâu. Chưa từng có nữ nhân nào trẻ tuổi mà có được khí chất đặc biệt lẫn phong thái hành xử như vậy...

Vì có chút tò mò, Lý Ân đem ngày giờ sinh của thái hậu cho vị sư phụ là người tinh thông âm dương tướng số. Ngày ấy hắn không tin lắm, vì sư phụ hắn phán rằng vận số của nữ nhân này muôn phần thăng trầm, có vận đề vương phú quý, cũng trải qua cực khổ bi thương, còn nói rằng kiếp số nàng hai lần gắn với quân vương...

Sư phụ hắn về phần sau nói vô cùng khó hiểu mông lung, khiến Lý Ân cũng không hiểu kiếp số hậu vận của nàng về sau là thế nào...

Người thứ nhất, hắn là tiên đế đã băng hà...

Còn lần thứ hai, trước mắt có thể thấy, chính là Luân đế.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Cao Nhân

Sau đó, Luân đế đem nàng ra một biệt cung phía sau Chiêu Dương cung, đương nhiên vẫn có đám nô tài canh giữ.

Sở dĩ hắn đem nàng đi, không phải bản thân hắn sợ triều thần dị nghị, mà do hắn sau một hồi suy nghĩ quyết định làm như vậy... Hắn không nên tiếp tục để nàng ở gần chỗ hắn, hắn muốn tìm cách phủ nhận mị lực của nàng ta và sự hồ đồ của mình...

Nàng ta là gì? Chỉ là người đàn bà hắn căm hận, mãi mãi như vậy, để hắn khi cần phát tiết, giày vò, chà đạp mà thôi...

Ba ngày liên tiếp, hắn cũng cố ý không đếm xỉa đến, hắn nghĩ rằng tâm trạng của hắn đã dần hồi phục, nên tập trung giải quyết nốt mấy công việc chính sự ...

Theo thông lệ, ban đêm hoàng đế muốn tuyển triệu phi tử nào, sẽ lựa chọn thẻ bài trước để tổng quản đến thông báo trước cho phi tử chuẩn bị. Từ sớm, tổng quản nội cung đã mang đến cho hắn một khay thẻ bài, hắn lựa đại một cái, cũng không cần xem.

Uyên phi Lâm Thái Uyên vốn là người được thái hậu nâng đỡ, dĩ nhiên được ưu tiên hơn, thẻ bài của nàng ta luôn đặt ở hàng trên cùng, lần này nàng ta lại được chọn trúng. Kết quả là nàng ta lại tất bật sai bảo lũ nô tài chuẩn bị trước xiêm y lẫn hương liệu, sau đó nhanh nhẩu đến chỗ cô cô thái hậu báo tin tốt.

[Nghiêm Ninh cung - tẩm cung của hoàng thái hậu]

Lâm Thái Uyên tâm tình tốt, ăn mặc cũng hoa lệ hơn hẳn ngày thường, còn dẫn theo một đám cung nữ nô tỳ tiến đến Nghiêm Ninh cung thỉnh an thái hậu.

Sau một hồi thái giám hồi báo lại, nàng ta đồng đánh bước vào cửa đại sảnh Nghiêm Ninh cung, theo thói quen không câu lệ vội vàng mừng rỡ reo lên:

- Thái hậu nương nương, Uyên nhi hôm nay có tin thực tốt a!

Bình thường thái hậu sẽ vui vẻ mừng yêu nàng, sao hôm nay lại có chút nghiêm túc nhìn nàng. Lâm Thái Uyên nhìn xung quanh, thì ra là có khách. Biết mình thất thố, nàng vội quỳ xuống thi lễ.

- Thần thiếp Lâm Thái Uyên tham kiến thái hậu nương nương! Thái hậu nương nương vạn phúc!

Ánh mắt ngăm ngược lên dò xét vị khách đang ngồi trong đại sảnh đây.

Người đó, là một nam tử, thoát trông trẻ tuổi mà khí chất phi phàm, thanh tú đẹp đẽ tựa tiên nhân. Nam tử này chỉ khoác một thân bạch y đơn giản, trông có phần giống đạo y của đám thuật sĩ nhưng không suy giảm đi phần nào thần thái cùng dung mạo xuất chúng, ngược lại sự thanh đạm càng khiến y thêm vượt xa trần tục...

Quan sát kĩ hơn dung mạo cùng thái độ trên mặt của người này, ngắn gọn thì có thể dùng hai chữ "thiên tiên" để hình dung. Thực sự thoát trông đã khiến người khác chịu ấn tượng sâu sắc...

Người này như được bao bọc bởi một luồng thần khí thanh khiết nhất, âm trầm không hề chói lóa. Biểu cảm trên gương mặt cùng ánh mắt tĩnh tại như làn nước, vẻ như bình thần lại vô cùng tinh tế...

Cao nhân này rốt cuộc là ai? Lâm Thái Uyên không khỏi tò mò. Lúc này khi nàng ta quỳ xuống thi lễ, ánh mắt của y tựa như gió thoảng khẽ lướt qua thân ảnh của nàng, rất nhanh lại thu hồi nhãn quang, trong cái tưởng chừng tĩnh lặng như cũ không biết là có ý tứ đánh giá gì không.

- Uyên phi, người mau miễn lễ! - Thái hậu phát tay, còn sai người an bài chỗ ngồi cho nàng.

Lâm Thái Uyên tỏ ra đầy ý tứ mà hỏi:

- Không biết vị đây là...

Thái hậu đưa mắt nhìn y, xong đó quay ra Lâm Thái Uyên mà giới thiệu:

- Vị này là Lam Mặc đạo trưởng, chính là cao nhân mà ta đang cần tìm, được đại sư chủ trì giới thiệu cho ta...

- Ra là vậy, Lâm Thái Uyên xin diện kiến Lam đạo trưởng! - Nhu mì uyển chuyển, Lâm Thái Uyên đứng dậy, hướng Lam Mặc một cái thỉnh an.

- Nương nương, bản đạo không dám nhận! - Y cũng đáp lễ phải phép, đôi môi nở nụ cười thanh thoát tựa mây gió.

- Vì đạo trưởng là người tu hành, không vương bận trần tục, ta cũng nói với người là những phép tắc rườm rà trong hoàng cung có thể miễn! - Thái hậu thấy vậy cũng nói thêm

Trong lúc trở về chỗ ngồi của mình, Lâm Thái Uyên trầm nghĩ trong đầu, nam nhân tuấn mỹ có khí chất như vậy mà lại chọn con đường tu đạo, quả thật đáng tiếc, đáng tiếc...

Vốn là người có mồm mép, Lâm Thái Uyên tự nghĩ mình nên phụ thái hậu tiếp chuyện với cao nhân này.

- A, Thái Uyên phải thần phục, đạo trưởng đây còn trẻ như vậy mà đã xuất chúng, tinh thông kim cổ, thực sự là hiếm có!

Trước lời tán dương của nàng ta, ánh mắt y không biến chuyển mà khiêm tốn cười:

- Nương nương quá lời, bản đạo thực sự hổ thẹn. Bản đạo không phải tuổi trẻ tài cao gì, cũng phải trải qua năm mươi năm tu luyện mới đạt được chút thành quả không đáng kể...

- NĂM MƯƠI NĂM SAO? - Lâm Thái Uyên vì quá kinh ngạc mà không thể kìm chế phản ứng - Người ăn cái gì, tu cái gì mà có thể trường sinh bất lão, trẻ mãi không già như vậy?

Thái hậu tận tai nghe cũng không khỏi kinh ngạc, mặc dù được đại sư chủ trì giới thiệu trước là cao nhân này có đạo hạnh nhiều năm cao thâm, nhưng bà ta cũng không nghĩ tới, một người ít nhất phải hơn ngũ tuần lại có thể có dung mạo như vậy, thực sự trông chỉ đáng tuổi con bà. Nếu cao nhân này có kĩ thuật khiến cải lão hoàn đồng tốt như vậy, bà ta nhất định phải học hỏi, tìm cách giữ lại tuổi xuân...

Lam Mặc từ khi có nhận thức đã ở trên Nghi Sơn xứ đạo hùng vĩ, được sư tôn, sư phụ truyền dạy tu luyện. Thời gian trên Nghi Sơn huyền bí vốn ngưng kết, chậm rãi hơn thời gian ở dưới chốn nhân gian, cộng với việc tu luyện đạo pháp tinh túy, các đệ tử Huyền Đạo giáo thường trẻ hơn nhiều so với tuổi...

- Thái hậu nương nương, Uyên phi nương nương, về chuyện đức thái hậu phó thác, bản đạo xin cẩn trọng xem xét địa thế lẫn khí vận trong hoàng cung, nếu có chướng khí, ma khí, bản đạo sẽ làm một vài lễ bùa để tiêu trừ... - Ánh mắt y thâm trầm mà nói.

- Được! Tất cả xin theo ý đạo trưởng! - Thái hậu phấn khởi đáp - Nếu người cần đi thăm quan, xem xét địa lý phong thủy trong hoàng cung, ta sẽ cử nô tài dẫn đường!

- Bản đạo lĩnh ý.

Mục đích của thái hậu ngoài việc xua đuổi chướng khí trong cung, giúp thân thể bà ta khoan khoái khỏe mạnh hơn, cầu phúc cho hoàng đế còn có mong hoàng đế sớm có hoàng nhi nối dõi khỏe mạnh, vương triều họ Dương muôn đời thịnh vượng... Mấy việc này bà ta cũng đã nói qua trước với Lam Mặc.

Khi bóng dáng y tiêu điều rời khỏi Nghiêm Ninh cung, phía sau chột truyền đến thanh âm của Lâm Thái Uyên.

- Lam đạo trưởng, xin đợi đã!

Lâm Thái Uyên dẫn y vào một góc khuất người, sau đó kiêng dè mà gọi hỏi:

- Lam đạo trưởng, bản cung có chuyện này không biết là có nên thỉnh giáo?

- Nương nương, không dám, bản đạo xin lắng nghe...

Về ngoài vẫn tĩnh tâm như vậy, trong đầu y thầm đoán rằng việc mà nữ nhân này nói tám chín phần là chuyện không tốt, thậm chí còn là âm mưu thị phi.

- Ta nghe đồn các cao nhân ngoài trừ tà ra, còn có thể dùng bùa thuật... ví dụ như có bùa thuật nào đó giúp níu giữ tâm của đối phương... đạo trưởng là người tinh thông bách thuật, hẳn cũng từng biết đến?

- Nương nương, cái đó bản đạo quả thực có nghe qua, nhưng đó vốn là tà thuật của đạo sĩ giang hồ, Huyền Đạo giáo của bản đạo không có nghiên cứu thứ này... - Y thẳng thắn đáp lại.

Người trong trần thế ắt luôn toan tính, nữ nhân trong hậu cung đôi khi càng thâm hiểm hơn, dã tâm có thể vượt qua sáng suốt và lý trí, nghĩ ra cách như

vậy để nữu giữ tâm can của hoàng đế, thực sự là hồ đồ...

Nghiên cứu bách thuật, dĩ nhiên y cũng tìm hiểu tà thuật của hắc đạo, tà được, độc được và những cấm thuật khác... Cái khác biệt và ranh giới mong manh giữ hắc đạo và bạch đạo chính là khả năng không chế ác vọng.

Chính vì mong muốn nhanh chóng đạt được cảnh giới cao nhất, sư huynh của y đã tu luyện cấm thuật cho đến khi tẩu hỏa nhập ma, đã tâm muốn chiếm lấy đạo pháp cao nhất của môn phái, trở thành ma đạo phản đồ, gây ra đại họa thảm kịch cho môn phái như vừa qua...

- Vậy đi, coi như bốn cung chưa từng nói gì? - Lâm Thái Uyên che giấu thất vọng, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Vươn Tay, Nhưng Lại Không Thể Chạm Tới

Một thái giám thân tín của hoàng thái hậu dẫn Lam Mặc đi thăm hoàng cung. Khi đến gần biệt uyển nọ, linh cảm của y lại càng mạnh mẽ.

- Lam đạo trưởng, nơi này không thể tùy tiện tiến vào ! - Thái giám vội ngăn cản y, liếc nhìn đám cấm vệ quân canh gác bên ngoài mà ái ngại.

- Thực sự không thể vào sao? - Lam Mặc tỏ ra thần bí nói - Bàn đạo lại đang có linh cảm rất lớn ở nơi này, cần phải vào bên trong xem địa nhân phong thủy...

- Đạo trưởng... cái này thì... thực ra là nơi này hoàng đế bệ hạ đã có chỉ dụ, bất cứ ai cũng không thể tùy tiện tiến vào...

Trong giây lát, đôi mắt màu xanh lam thâm trầm.

- Hay là thế này đi đạo trưởng, để lão nô đi bẩm báo xin ý thánh thượng một tiếng ... phiền đạo trưởng chờ đợi vậy!

- Vậy phiền công công rồi! Bàn đạo đành đi thăm thú xung quanh trước vậy!

Lão công công vừa đi khỏi, Lam Mặc thở ra một hơi, con người lay chuyển về phía biệt uyển, cõi lòng lại không khỏi cảm giác nom nớp ưu phiền.

Một thân bạch y thi triển thân pháp, như tiên hạc thanh thoát nhanh chóng bay lên không trung, tiến nhập vào khu biệt uyển.

...

...

Sâu trong vườn biệt uyển, một nữ nhân mảnh mai thanh lệ, thần sắc có phần hư nhược đang tĩnh lặng ngồi trên ghế đá. Biểu cảm trên gương mặt vô tư lự, bi thương nhưng lạnh lẽo, giống như đã vứt bỏ trái tim của mình...

Hoa cỏ xinh đẹp tươi tốt, nàng cũng xinh đẹp, cũng muốn chọn cách sống thực vật như một loài hoa cỏ...

Thật mệt mỏi...

Gió dịu mát như vậy, khiến cho người khác có cảm giác muốn buông lỏng tất cả, chìm vào một giấc mộng tạm thời.

Dù sao mấy ngày nay, cuộc sống của nàng cũng đã được yên ắng, dù có thể là tạm thời, cũng có thể là sẽ yên ắng mãi mãi.

Nếu có thể chọn, nàng cũng muốn hẳn dừng bao giờ bước chân đến đây, nơi này dù hiu quạnh như lãnh cung, nàng cũng còn cảm thấy thanh thản hơn.

Hàn Mai gục đầu, vron người thả lỏng nằm trên ghế đá, thêm thiếp ngủ...

...

...

Một thân bạch y phi thường lặng lẽ như hư ảnh tiến vào sâu biệt uyển... Trong khoảnh khắc, bàn chân đỏ dừng bước, đôi mắt ấy tràn đầy ân tình day dứt hướng về phía bóng dáng mềm mại yếu đuối đang nằm kia.

Nàng, đã gầy đi nhiều, thần sắc kém hơn nhiều. Nàng từ bao giờ đã trở nên u uẩn như vậy...

Trước kia khi nha đầu này ngủ, đôi mày liễu không bao giờ nhũu lại, tỏ ra khó khăn đến thế...

Hàn Mai so với trước như chỉ còn một nửa sinh khí..

Một ngọn lửa âm ỷ trong cõi lòng vốn bình thản lãnh đạm nhen lên, y không cam lòng mà bước về phía trước.

Vươn ra bàn tay thon dài, muốn chạm đến gương mặt nàng, đôi nàng tỉnh dậy, y sẽ nói: "Mai Nhi, ta đã trở lại..."

Ngón tay y gần như đã chạm tới tóc mai của nàng...

Ngưng lại, giống như sét đánh qua trí não.

"Mặc Nhi, ngươi hãy vì bốn sư môn, vì sư phụ mà lập lời thề..."

"Mặc Nhi, tất cả chỉ có thể trông cậy vào ngươi..."

Dẫn vật thống khổ, giống như y đứng giữa ranh giới mong manh nhất, tiến thêm một bước, cam chịu rớt xuống trần gian thế tục, bỏ mặc tất cả tu vi, làm một nam nhân bình thường.

Nếu như đã có thể quyết định như vậy, thì lẽ ra y không nên quay lại Nghi sơn, quay lại nơi đó để chứng kiến thảm cảnh của môn phái, để rồi vì mấy chục năm ân tình giáo dưỡng của sư phụ, vì hi vọng của đồng môn..

Còn đã quay lại Nghi Sơn, lập lời thề trước đức sư tổ, trước mặt sư phụ trong lúc người hấp hối, lẽ ra y nên vứt bỏ vinh viễn hồng trần...

...

...

Ngón tay cứ ngưng lại mãi, đôi mắt vẫn thủy chung nhìn không rời..

Trải qua một hồi lâu, tưởng chừng như vạn năm đằng đặc, y mới thở ra một hơi thở ảo não, bàn tay thu lại, buông thõng..

Gặp được nhau trong đời chính là duyên, chỉ là duyên mà không có phận?

Còn chưa bao giờ nói ra, tâm can một kẻ tu đạo như y đã rung động như thế nào...

...

...

Lam Mặc bình tĩnh xoay người rời khỏi biệt uyển, trong lòng y đã có một dự tính..

Không đến gần nàng, y chọn một cành cây cao, ngự trên đó tĩnh lặng nhìn tới.

...

...

Hàn Mai một hồi tự thanh tỉnh, nàng ngẩn ngơ ngồi dậy, có một linh cảm mãnh liệt triền miên...

Nàng không thể giải thích nổi, nàng cảm thấy giữa chốn hù quạnh đau khổ này, có một luồng khí dịu dàng ấm áp quấn quanh, nhưng lại vô hình không thể chạm tới...

..oOo...

Chiều Dương điện, trời đã vào tối.

Thực tình thì lúc sớm nay lão công công vào bẩm báo, lại trùng vào lúc hoàng đế đang dùng ngọc thiện, thành ra lão đành lui đi.

Đợi đến chiều mới thỉnh ý được, kết quả ban đầu cũng đoán được trước, hấn một lời bức bối, không chuẩn y cho kẻ thường tiến vào biệt uyển. Song bỗng như chợt dạ nghĩ tới điều gì, hấn quyết định dỡ bỏ một lượng cấm vệ nơi đó, chuẩn y cho gã đạo gia có thể vào làm phép.

Hấn không nghĩ rằng vì người đàn bà đó mình lại trở nên hồ đồ, hao tâm tổn sức như vậy. Hơn nữa dính đến mấy chuyện mê tín cực đoan của mẫu hậu, hấn không muốn lời thôi, chấp nhận một lần còn hơn để mẫu hậu dài dòng đến đây ca thán...

Vạn phần hấn cũng không nghĩ được rằng, đạo gia đó lại không đơn giản là một thầy pháp già cõi nơi đầu đường xó chợ, mà là một người có phong thái thoát tục, còn là người trong lòng Hàn Mai luôn khắc cốt ghi tâm...

Hắn cho rằng, tạm thời sẽ ném nàng ta vào một góc, không cần nhìn đến, cũng như những nữ nhân tầm thường khác.

...

...

Uyên phi Lâm Thái Uyên chuẩn bị từ rất sớm, mới sẩm tối đã di dòi đến Chiêu Dương điện. Còn phải hỏi nàng ta đã trông đợi ngày này như thế nào.

Ngày hôm nay nàng mặc một thân xiêm y lụa diêm dúa nhưng mỏng manh, cổ rất trễ, cổ tinh tôn lên những đường nét khiêu gợi của bản thân. Trang điểm, búi tóc cũng rất đẹp đẽ, thoát trông qua đã khiến kẻ khác phải ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Cái Tát

Lâm Thái Uyên tiến nhập Chiêu Dương điện, đã bao lâu này nàng ủy khuất cô đơn, cũng may ông trời còn chiếu cố nàng...

Dương Tử Luân vẫn như cũ ngồi trên long sàng, hướng con mắt nhìn ra phi tử lộng lẫy gợi cảm của mình.

Lâm Thái Uyên cười tươi, mỉa mai vô biên...

Chỉ có điều, phảng phất trong mắt hắn, có một ai cũng đứng đó, nhưng lại vô cùng lãnh đạm...

Một nữ nhân không bao giờ cười với hắn? Còn nữa, một nữ nhân không bao giờ tỏ điểm, đơn thuần thanh tú nhưng vẫn âm thầm quyến rũ...

Hừ, chết tiệt, hắn đang nghĩ đến cái gì chứ? Quả nhiên thói quen sẽ trở thành một tập tính xấu, hắn phải tổng khứ suy nghĩ về ả sang một bên...

Hắn nhanh chân bước tới, ẵm lấy Lâm Thái Uyên vào lòng, nhanh chóng hôn như mưa...

Mùi hương liệu nồng nàn xộc vào mũi nam nhân này, chính là loại hương liệu mê hồn nhất mà Lâm Thái Uyên nàng đã chọn, nàng tự tin rằng chỉ cần ngửi, có thể nhớ mãi không quên, có thể thanh tẩy tất cả mùi hương của nữ nhân khác trong trí não hắn, ngoài ra, nó còn chứa thành phần của một loại xuân dược nhẹ...

Dương Tử Luân mang Lâm Thái Uyên ném tới long sàng, như một con mãnh sư vồ lấy nàng... Lâm Thái Uyên trước nhiệt tình hoang dã của hoàng đế, không khỏi vui mừng...

Uyên phi này, kĩ xảo giường chiếu thực sự điêu luyện, nàng tự chủ đem mình đến dâng hiến, kích thích dục tính của hắn tăng cao...

Một ai đó, chỉ luôn luôn nằm lặng lẽ như xác chết, nhưng lại khiêu khích bản năng chinh phục của hắn, không chỉ là sinh lý mà còn là tâm lý...

Lâm Thái Uyên chủ động thành thực thoát y phục của hắn, đem thân mình gợi cảm dán chặt lấy...

Còn nàng ta...

Hắn bắt nàng thoát y phục của hắn... chính vì không nhìn thấy, bàn tay đó dò dẫm, vô tình lại càng kích động...

Hắn gầm nhẹ, tự không cho phép bản thân mình nghĩ đến người đàn bà đáng ghét, đáng hận đó nữa... Hắn có cả một hậu cung ba ngàn giai lệ, đàn bà hắn không thiếu... chỉ là một chút tư vị mới mẻ, sợ gì không tìm thấy được?

Hắn tập trung phát tiết trên người Lâm Thái Uyên...

Một đêm triền miên trụ lạc, hắn muốn phóng túng, đơn thuần là phóng túng thể xác, không có bất cứ suy nghĩ gì...

...

...

Cũng trong đêm đó...

Một góc khuất biệt uyển, một nam tử đang đấu chọi với con đầu đón giầy vò...

Y vận công, nhưng lại sớm thất bại. Khoảnh cách những lần tái phát càng đến gần, mỗi lần như vậy, kinh mạch khuynh đảo, đầu đón ngất đi, cũng không thể biết sẽ chết vào lúc nào...

Nhưng y tự hiểu, mình hiện tại vẫn cần chống chọi, tìm một cơ hội đem nàng đi, để nàng vĩnh viễn an toàn...

Kinh mạch như đứt đoạn, hơi thở của y cũng không làm chủ được... Y đành hướng đôi mắt màu lam thăm thẳm ra phía dãy hành lang xa xa... nơi đó, có một nữ nhân đang thơ thẩn đứng...

Dần dần y chìm vào mê mị...

..oOo...

Sáng hôm sau, Lâm Thái Uyên lười biếng tỉnh lại. Luân đế đã rời khỏi, chắc hẳn y đã lên triều...

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng được hoàng đế triền miên liên hồi, sau cùng cũng không nhẫn tâm đuổi nàng đi...

Lần này nếu có thể mang long thai, ắt chính là cái phúc lớn nhất của nàng, thêm thái hậu nâng đỡ, biết đâu nàng có thể đường đường chính chính trở thành hoàng hậu...

Uyển phi tâm tình vui vẻ hồi cung, trên đường có đi ngang qua cổng biệt uyển gần đó.

Nàng ngó vào trong, thầm cười trộm. Rốt cuộc Hàn gia Hàn Mai, cũng chỉ cả đời giam lỏng ở đây.

Thói đời dậu đỏ bìm leo, Lâm Thái Uyên lại thực sự muốn vào xem, tiện thể còn thể hiện chút uy, còn trút nỗi hận một thời...

Chính là từ hôm qua, hoàng đế đã phát tay bỏ mặc sự tồn tại của biệt uyển này, còn canh gác nhưng cũng không chặt chẽ lắm nữa...

Nàng đồng đánh bước vào. Ngay phía hiên nhà, có một mỹ mạo nữ tử đang dựa vào cột gỗ trầm tư, giống như chìm trong hồi tưởng xa xăm...

- Uyển phi nương nương giá đáo, người kia còn không thi lễ! - Á nô tỳ bên Lâm Thái Uyên vì chủ nhân lớn tiếng.

Hàn Mai thực ra đang thiếp đi. Đã từ lâu, ban đêm nàng không ngủ trở thành thói quen... chỉ có ban ngày khi quá mệt mới là đi một lúc.

- Coi thường ta sao?

Lâm Thái Uyên không biết điều đó, đơn giản vì từ khi mất đi đôi mắt, mi mắt Hàn Mai vẫn khép như vậy.

Chỉ là một nô lệ thấp kém, chịu giam lỏng cô quanh chốn này, nàng ta có tự trọng gì để chống lại nàng? Hoàng đế cũng không còn hứng thú với thân xác nàng ta, người chính là vui đập nàng ta đến tàn hoa bại liễu, chán thì ném đi...

Vì vậy, Lâm Thái Uyên nhanh chân đi tới, dùng sức một bạt tai bắt ngờ đánh nàng.

Hàn Mai ngã ra hiên, cũng giật mình tỉnh lại, trên miệng đau rát, im hân bàn tay của Thái Uyên, chưa kể đến móng tay dài còn làm da mặt xước chảy máu...

- Tiện nhân, còn không mau thi lễ! - Á nô tỳ kia cũng đến bên, dùng chân đá lên nàng.

Hàn Mai nghe thấy tiếng nữ nhân, thì ra không phải là Luân đế đến. Cũng thật nhanh, đám nữ nhân thị phi ở hậu cung thường thấy này...

Hành hạ kiểu nào nàng còn chưa nếm đủ? Đến Luân đế nhục mạ nàng, nàng còn trải qua được, đám nữ nhân này có là gì? Kể cả có người đến đánh chết nàng, cũng có khi là việc hay, là họ đánh nàng, chứ không phải nàng tìm đến cái chết...

- Hàn Mai, ngươi thực sự không biết thân phận của mình là gì ư? - Lâm Thái Uyên cay nghiệt nói.

- Nghe giọng điệu của nương nương như vậy, hình như đang rất đắc sủng đi? - Hàn Mai yêu kiều mỉm cười đáp trả lại.

...

...

Chính điện.

Tâm trạng của hoàng đế không tốt, bãi triều sớm, những việc không quan trọng không cần bẩm tấu, trực tiếp mang công văn đến ngự thư phòng.

Dương Tử Luân, chính là bức bối không rõ lý do.

Đêm qua hân triền miên với Lâm Thái Uyên, thân thể thực đạt đến cao trào, nhưng tâm lý lại không thống khoái...

Chính là không có cảm giác gì đó như đạt được chinh phục, không có cảm giác mình chính là kẻ thắng...

Hắn điên rồi sao?

Mặc kệ đi, hắn thừa nhận hắn có chút hồ đồ... Nữ nhân đó thì sao chứ? Hắn giữ lại không phải để chà đạp, để vui đùa sao? Hắn có thể tùy ý hưởng dụng nếu thích...

Đúng vậy, nàng ta đơn thuần chỉ là một cái công cụ tốt...

Vì vậy, hắn lại bước về phía biệt uyển...

...

...

Lúc này lời qua tiếng lại, đám người Lâm Thái Uyên đã ra sức dùng vũ lực, kẻ đâm, người cào cào, kẻ bứt tóc...

Đau, nhưng nàng chịu đựng được, đã còn nhiều nỗi đau hơn thế...

Nàng vẫn tự cười thách thức Lâm Thái Uyên.

- Uyên phi, sợ rằng không giữ được trái tim hắn nên mới gây khó dễ cho ta sao? - Nàng nói một câu đầy châm biếm, vốn dĩ nàng không bao giờ cần hắn, nhưng lại dùng cái hàm ý và ngữ điệu đó để đẩy Lâm Thái Uyên đến tận cùng phẫn nộ.

Đánh chết nàng cũng được, hạ độc cũng được... dù sao cũng dễ dàng hơn nàng tự tìm cái chết...

Lâm Thái Uyên thực không muốn khoan nhượng, vừa định rút ra trên đầu trăm nhọn thì nghe thấy phía sau một thanh âm đầy phẫn nộ :

- CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI GÌ?

Chính là Luân đế, Lâm Thái Uyên không thể ngờ hắn lại xuất hiện đột ngột ở đây, nếu không phải còn đang thiết triều, thì hoàng đế còn đang hưng phấn nện nồng với nàng, làm sao có thể đến đây chứ?

- Thần thiếp thành an bệ hạ! - Lâm Thái Uyên vội vã thi lễ, đám cung nữ phía sau cũng quỳ rạp theo.

Hoàng đế còn chưa liếc đến nàng, đã bước tới nhìn nữ nhân vừa bị các nàng vui hoa dập liễu...

Hàn Mai có chút bất ngờ hoảng sợ, nhanh sau đó lại bình tĩnh...

Luân đế hắn đến đây làm gì? Đến cường bạo nàng?

Thật vừa đẹp, nàng lúc này đầu tóc xõa xượi bị dứt tung, mặt mày sưng phồng khó coi, da thịt xây xát bầm thui, so với phi nữ cũng không kém là bao... Thậm chí nàng nên tìm cách khiến hắn càng bệnh vực Lâm thái uyển, hoàn toàn từ bỏ ý định với nàng.

- Bệ hạ... - Giọng Lâm Thái Uyên run run - Là nàng có lỗi trước, nàng xúc phạm...

- Phải...- Hàn Mai nhanh chóng tiếp lời, mỉm cười khinh bạc - Là ta xúc phạm đến Luân đế ngươi, ta nguyện rửa ngươi, ái phi của ngươi vì ngươi đòi lại công đạo!

Lâm Thái Uyên sững sờ không biết làm sao chính Hàn Mai cũng nói thế, nhưng nàng nào có thể chịu thiệt, nàng ta muốn nói gì thì nói, càng đỡ cho nàng thoát tội.

- Bệ hạ, ả đã thừa nhận kìa...

Chỉ tiếc cho Lâm Thái Uyên, biểu cảm kinh ngạc bất bình thường trong phút chốc của nàng đã vô tình để lọt vào mắt hắn. Bản thân Lâm Thái Uyên là loại đàn bà gì, hắn vẫn còn rõ...

Hơn nữa Hàn Mai kia, vốn không phải phụ nữ tầm thường, chỉ ít nàng ta thông minh hơn Lâm Thái Uyên, đó còn là một người đàn bà cơ trí nguy hiểm...

Hắn cũng không hiểu, tại sao lúc này lại có ý bệnh vực nàng ta... Là vì hắn ghét sự giả dối sao? Phi tần của hắn đánh đập nàng, hắn lại không thấy thoải mái...

Hàn Mai, nàng ta lại có ý gì vậy? Tự muốn người khác hành hạ mình? Muốn tìm đến cái chết?

Hừ...

- Bệ hạ... - Lâm Thái Uyên thấy hoàng đế trầm tư, vội vàng dùng giọng úy khuất, nín lấy cánh tay hắn.

- Á!

Lâm Thái Uyên kêu lên một tiếng, hắn lại đột nhiên thô bạo xô ngã nàng?

- Còn không mau cút đi? - Ngực khí của hắn lạnh như băng giá - Lần sau còn dám tùy tiện đến đây, ngươi cũng chuẩn bị xây cho mình một lãnh cung đi!

Nữ nhân này giả dối hắn, lẽ ra hắn phải trừng phạt nàng, nhưng đường đường chính chính Hàn Mai kia lại nhận tội...

- Bệ hạ? Thần thiếp đã làm sai điều gì? Rõ ràng là ả... - Lâm Thái Uyên thấp phần ám ức tội nghiệp, chỉ tay vào Hàn Mai mà nói.

Hàn Mai gần đạt được mục đích, có thể được giải thoát, chỉ còn cách mượn tay Lâm Thái Uyên. Vì thế nàng ngấm hương Lâm Thái Uyên cười, như nụ cười của một kẻ thắng, thậm chí còn tự hào như một kẻ đắc sủng...

- Còn không mau... - Luân để chán ghét nhìn nàng, ánh nhìn thực đáng sợ, hắn chưa nói hết câu, nàng đã luống cuống thi lễ rồi rời đi.

Trong lòng thâm hận, nhất định Lâm Thái Uyên sẽ không bỏ qua...

Hàn Mai thán nhiên ngồi đó, cũng không thêm chỉnh trang bản thân, bộ dạng này của nàng ắt khiến người ta thấp phần chán ghét.

Chỉ có điều nàng không ngờ tới, hắn vẫn vươn tay chạm vào nàng...

Hắn nhìn gương mặt vốn xinh đẹp kiều ngao kia giờ sưng đỏ, không thiếu dấu vết của cào cấu... có lẽ chỉ chậm chút nữa Lâm Thái Uyên không đánh nàng đến thừa sống thiếu chết cũng sẽ đánh nàng đến mức hủy đi dung mạo...

Hắn thương tiếc sao? Không thể nào, đơn thuần là hắn muốn một đồ chơi không sút mẻ...

Nhưng có sao Hàn Mai này lại muốn mượn tay Lâm Thái Uyên hủy hoại bản thân? Muốn trốn tránh hắn?

Rõ ràng nàng ta hơn Lâm Thái Uyên ở trí tuệ, xét về tài sắc, cũng vượt xa...

Nữ nhân này là loại người gì? Có phải những nữ nhân có thể nhẫn tâm, thì cũng có thể rất quật cường?

Làm gì có loại nữ nhân nào, còn cười để người khác đánh mình?

Nhìn gương mặt Hàn Mai bị Lâm Thái Uyên tát, chợt hắn nghĩ đến trước kia hắn từng nhẫn tâm tát nàng không chỉ một lần, nhưng chưa bao giờ nàng yếu thế...

- Hàn Mai, ngươi không biết đau sao? - Đột nhiên hắn dùng đầu ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nàng, hỏi một câu như vu vơ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Ma Quỷ Dẫn Đường

Hàn Mai phút chốc giật mình, rất nhanh sau nàng gạt đi tay của hắn, lãnh đạm ngoan cường mà cười nhạt nói:

- Đau? Nếu ta đau, người vui nhất hắn là ngươi rồi...

Câu trả lời của nàng như làm hắn sực tỉnh. Hắn đang làm cái chết tiệt gì?

Nhưng không hiểu sao, câu trả lời của nàng làm sâu trong lòng hắn có một tia lạnh lẽo... Không đúng, không phải hắn từng nhất định phải trả thù nàng sao?

Hắn nhìn một lượt bộ dạng tàn tạ của Hàn Mai, lại có phần oán trách Lâm Thái Uyên kia. Là hắn trách nàng ta làm hỏng chuyện tốt của hắn sao?

Đồ chơi của hắn, công cụ của hắn hay cái gì cũng được, người khác không thể tùy ý chạm vào...

Hắn nhìn xung quanh nhưng không có đến một hạ nhân để sai bảo, lẽ nào hắn mới không nhìn tới vài ngày, đám hạ nhân liền bỏ bê nơi này?

...

...

Hàn Mai đột nhiên thấy hân bẽ nằng lên, kinh hoàng căm ghét nói:

- Cầm thú, ngươi muốn làm gì? - Không thể nào thấy nằng như vậy mà hân còn muốn làm nhục, còn muốn chạm đến nằng...

- Hừ, ngươi không phải rất lợi hại sao? Đã như vậy ta cho người người nhìn thấy, mượn tay ngươi trừng trị đám hậu cung một chút... - Hân tỏ ra thần nhiên, một lý do nói ra cũng hoàn hảo.

Chuyện lớn ở hoàng cung, hoàng đế đích thân bế Hàn Mai kia đến thái y viện. Ai trông thấy không cả kinh thì cũng là trợn mắt, nếu là nữ nhân thì ngập tràn ghen tị cùng ai oán.

Hàn Mai tự hiểu, sớm muộn gì nữ nhân của hân cũng sẽ tính kế với nằng...

Sau khi thái y xoa thuốc ngoài da cho nằng, hoàng đế lại gọi lão ra hỏi một vấn đề khác...

- Bệ hạ, về cái đó... thần nghĩ là không còn khả năng...

- Không còn khả năng?

- Vâng, mắt của cô nương vốn không phải do dị tật gây ra nên không có cách chữa được...

Hân phát tay cho thái y đi, trong lòng vốn tự nhiên nghĩ đến hồi phục đôi mắt kia cho nằng. Vì sao ư? Hân tự cho rằng đơn thuần là mình muốn có một vật tiêu khiển không sút mẻ, hân lại hiểu kĩ muốn xem ánh mắt kia nhìn mình là thái độ gì, còn hân sẽ làm sao khuất phục được...

...

...

Cho người thay y phục, chải lại tóc, lại đem nằng đến Chiêu Dương điện, trăng vừa lên đã muốn triền miên hoan ái...

Hừ, chính là tư vị mê hoặc này, mùi hương tự nhiên nhàn nhạt mà câu dẫn hồn phách hân, khiến hân muốn hít ngửi mãi không thôi, khiến hân muốn vồ vập lấy...

Chính sự lạnh đậm chán ghét của nằng, không ngăn cản được đã tâm chinh phục của hân...

Trong nội tâm của hoàng đế, vốn là một cảnh xuân sắc mê người...

Hân hai tay giữ chặt lấy nằng trong lòng, thân thể cường tráng áp lấy không một khe hở, dùng lực đạo mạnh mẽ cuồng nhiệt nhất kích tình, hân không tin là nằng không có một chút phản ứng...

Lúc ban đầu hân chỉ muốn điên cuồng vui dập cùng trả thù, mặc kệ cảm nhận của nằng, mỗi lần như vậy với nằng lại là một cực hình đau đớn nhục nhã...

Nhưng chuyển biến lặng lẽ từ sau khi hân nhận ra sự thật bên hồ nước ấy, lại có một cái gì đó như ma đưa lối, quỷ dẫn đường với nữ nhân này...

Tuy hân vẫn là phát tiết tìm hoan, nhưng lại muốn thắng lợi chinh phục...

Chỉ có điều hân chưa nhận ra, mình mới chỉ khắc chế chinh phục, đoạt lấy được thể xác của nằng, còn nhân tâm của nằng chưa bao giờ chạm tới...

Mà hân cũng chẳng ngờ rằng, tâm của nằng vốn đã trao cho một người khác, tâm theo kẻ đó chết đi, thân xác này đối với nằng một chút ý nghĩa cũng không còn...

...

...

Ngày hôm sau, hậu cung càng đứng ngời không yên.

Lâm Thái Uyên lăn lộn, phát tiết, đập phá trong tấm phòng. Ngay cả cha nằng ta là nhất phẩm triều quan trong triều, thượng thư đại nhân Lâm Văn Tích đang đến thăm cũng không thể khuyên giải, đành nhìn nữ nhi mình cung chiều trút hận lên đồ đạc.

- Ai da, nữ nhi, bảo bối của ta, đừng như vậy! - Lão ta thở dài, cuối cùng sốt ruột chạy ra mà ngăn cản nằng.

- Phụ thân, người lui ra! - Lâm Thái Uyên được thể càng vùng vằng.

- Có chuyện gì thì bình tĩnh, phụ thân và cô cô Thái hậu của ngươi làm chủ cho ngươi là được! - Lâm Văn Tích chỉ biết an ủi.

- Phụ thân nói dối ta! - Lâm Thái Uyên ăn vạ phụ thân như một đứa trẻ - Cô cô cũng không giúp ta được, nào có ai nói được hoàng thượng... người xem, chỉ một à tội nhân mà giờ hần bám dính lấy không rời, thử hỏi Hàn Mai kia có gì đặc sắc hơn ta?

Lâm Văn Tích đôi mắt híp tinh vì trầm ngâm. Hàn Mai, con của tài nữ Yến Linh Cơ năm đó, cũng chính là kẻ từng đến nhà lão dạy muối muối mấy thứ ca vũ... Nói thật năm ấy thời trẻ cũng khiến lão một hồi tơ tưởng... Á còn là con của Hàn Trữ Doanh, một thời cơ trí khuyh đảo triều đình...

- Uyên nhi à, có gì cũng phải từ từ, không thể vội vã... - Lâm Văn Tích vỗ vỗ nữ tử.

- Phụ thân đã có cao kiến gì chăng?

- Chẳng phải là cao kiến, ta chỉ mơ hồ nhớ đến Hàn Trữ Doanh hai mươi mấy năm trước thủ đoạn vô biên, đối với triều đình hay hậu cung cũng ngầm ngầm chi phối được... năm đó, hần muốn tiêu diệt một ái phi của tiên đế...

- Phụ thân muốn tương kế tựu kế, mượn lại kế của hần a?

- Xem ra nữ tử của ta cũng có phần nhanh ý! - Lâm Văn Tích trầm ngâm - Lúc đó Hàn gia bành trướng quá lớn, mặt ngoài phụ thân cũng không thể không quy phục hần, thậm chí còn có phần bất đắc dĩ mong làm tay sai cho hần a... Nếu không phải vì muội phụ là Kiến vương đắc tội với hần, suýt nữa ta cũng muốn thành tâm phúc của hần rồi..

- Thế thì sao?

- Năm đó Hàn Trữ Doanh cơ trí, mượn đâu được một độc sư người Tây vực, mua lại một thứ độc thất truyền...

- Hạ độc? Không được, hoàng đế sẽ điều tra ra...

- Yên nào ái nữ, để phụ thân giải thích... thứ độc này không màu, không mùi, không vị, không thể phát hiện... còn nữa, uống phải không chết ngay, mà là từ bảy ngày cho đến nửa tháng trong cơ thể mới bắt đầu phát tác, chết dần chết mòn, như vậy không thể điều tra ra dấu vết...

- Ô?

- Năm đó xong việc, Hàn gia muốn trừ khử độc sư kia, Hàn Trữ Doanh vì lý do nào đó lại có chủ ý muốn lưu lại mạng cho hần, chỉ ngầm làm hần biến mất trước mặt thế gian, vì vậy mượn tay một thuộc hạ sau này vô tình trở thành thông gia của ta đem hần đi... chuyện này là năm đó thông gia vô tình kể cho ta biết...

- Vậy người cũng có thể mua lại thứ độc đó? - Mắt Lâm Thái Uyên sáng lên.

- Không chắc, nhưng ta cũng phải đi dò hỏi trước đã, có gì người phải nhẫn nhịn, phụ thân cùng người tính kế lâu dài...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chuông Ngọc

Rồi cũng coi như ông trời tạm giúp cha con Lâm Thái Uyên, nàng đã có được thứ độc được đó.

Lâm Thái Uyên cùng cha hần tính kế kỹ lưỡng, sai một nô tì thân tín tìm cách lừa nữ quan phụ trách mang thức ăn cho Hàn Mai kia ra ngoài, nàng tự mình lên vào hạ độc lên điểm tâm...

Dù sao thứ độc này không thể phát hiện, mà nó sẽ lưu trong cơ thể con người hơn bảy ngày mới phát ra, không chết ngay mà lại chết dần chết mòn, còn không biết sẽ chết lúc nào...

Ngay trong lúc Lâm Thái Uyên vừa đi khỏi và nữ quan kia cũng chưa trở lại, một thân ảnh màu trắng linh hoạt đột nhập, đem đôi chén điểm tâm khác, đem thứ bột khác rắc vào điểm tâm...

Đôi mắt thâm trầm ẩn nhẫn, cũng tính toán một dự định khác...

...

...

Bữa nay thượng triều, có đoàn sứ thần chầu hầu đến dâng cống phẩm lên hoàng đế...

Bình thường Dương Tử Luân vốn không để tâm đến mấy thứ này, nếu là vàng bạc thì sung quốc khố, gấm lụa hay hiện vật thì ban thưởng cho công thần, còn lại một phần thì đem chia cho đám nữ nhân hậu cung, để các nàng tự đến mà chọn lựa...

Lần này ngoài những thứ như vậy, chầu hầu còn dâng lên một cái hộp báu, bên trong có một cặp chuông bằng ngọc thạch...

- Đây là cái gì? - Luân đế có chút ngạc nhiên hỏi.

- Khởi bẩm bệ hạ, đây là một thứ trân bảo đặc biệt mà vương tể quốc kính dâng lên người, cặp chuông này được làm từ ngọc quý, đặc biệt ở chỗ có thể đem đeo cho sủng vật một chiếc, trong vòng một trăm dặm chủ nhân có thể nhận biết được vật nuôi của mình, bởi chiếc chuông còn lại sẽ lĩnh ứng, nếu đi đúng hướng nó sẽ rung lên... - Tên sứ thần cẩn thận giải thích.

- Vậy sao? - Dương Tử Luân bỗng cảm thấy hứng thú, trong đầu cũng nảy sinh ra một ý tưởng dị thường.

...

...

Thiết triều xong, hần thay qua y phục rồi đôi chân không bảo cũng tìm đến biệt uyển. Gần đây tâm tình của hần có chút biến chuyển, công việc triều chính cũng dần thuận lợi, việc trấn áp các nước lân cận cũng thành công, chẳng vậy mà các nước đó liên tiếp gửi sứ thần đến cống nạp...

Nếu vương triều hưng thịnh như vậy, hần cũng không cần quan tâm đến cái kho báu bí mật mà có thể Hàn Trữ Doanh kia nắm giữ mạnh mẽ, mặc kệ lão điên già hay điên thật, cả đời này sẽ không dễ lão thoát khỏi gian phòng tối, cũng như nữ tử của lão cả đời không thể thoát khỏi tay hần, để hần mặc sức chơi đùa...

Biệt uyển buổi trưa vẫn tĩnh lặng như vậy, thời tiết gần vào mùa hạ, buổi trưa bình thường ở các nơi khác dù nắng nóng thế nào, nơi này vẫn thấy dịu mát bởi xung quanh được trồng rất nhiều cây, mà những thứ cây đó cũng tựa như một vành đai ngăn trở với bên ngoài...

Bên trong gian phòng giản đơn, có một nữ nhân ngồi cạnh cửa sổ, ánh mắt vô thức... Bình thường nữ nhân này còn chẳng nói một lời, giống như thực vật câm điếc vậy...

Ngay cả nghe thấy tiếng bước chân của Dương Tử Luân đến, bây giờ nàng cũng không còn buồn suy tính cảnh giác... Hần thích đến lúc nào thì đến, thích đi lúc nào thì đi, thích làm gì thì làm, bản chất nàng không còn thiết để hần trong não, nếu không phải là ngày ngày nhắc đến mối hận thù chồng chất mà nàng lại là người thất thế thua cuộc...

Chính trị là như vậy, quyền lực là như vậy, một khi đã mất, lập tức sẽ sa đà...

Nàng không biết phụ thân tại sao không tự sát, tại sao cũng chấp nhận để giam cầm, không biết có phải người còn mang dự tính gì khác... Nhưng dù thế nào, nàng cũng không muốn ảnh hưởng đến người, vì vậy nàng có thể cam chịu...

...

...

Trước đây Dương Tử Luân hần không để tâm lắm, nhưng gần đây mỗi lần trông thấy Hàn Mai, trông thấy sự lãnh đạm của nàng, gần như không thèm để hần trong mắt, coi như hần không cần tồn tại trong cái thế giới vô thức của nàng... hần lại cảm thấy khó chịu...

Hừ, nàng chỉ là một nô lệ, một đồ chơi để hần phát tiết, như thế nào lại xem thường hần đến vậy...

Vì vậy hôm nay hần đứng trước mặt nàng, không vui mà thị uy:

- Nữ nhân kia, ta cho ngươi hay, từ nay khi ta triệu kiến hay bãi giá đến đây, ngươi cũng phải nghiêm túc thi lễ như hạ nhân khác!

Thấy gương mặt nàng có chút biến chuyển nhưng vẫn giống như xem thường, hần bèn nhấn mạnh:

- Còn nếu ngươi đã quên quy tắc trong cung, ta sẽ cử nữ quan đến dạy, nếu ngươi không làm được, dĩ nhiên bọn chúng sẽ gánh tội!

Lại như vậy, hần luôn không tiếc thủ đoạn khiến nàng khuất phục... Thậm chí dùng sinh mạng để ép người...

- Ta không nhớ trong bộ quy tắc cung đình, có phần nghi lễ của nô lệ với bề trên - Hàn Mai không thái độ đáp - Bởi lẽ chốn cung đình cao quý này, chưa từng có nô lệ được đặt chân tới...

Luân đế nghe nàng phản kháng, bật cười lạnh. Hần tiến đến sát nàng, không còn kiêng dè mà mang nàng từ cạnh cửa sổ đến bên giường, âm ngoan mà nói:

- Vậy có phải nên sắc phong cho ngươi một chức quý nhân, để ngươi biết đường hành xử không?

Về bản thân hắn, chuyện này không có vấn đề gì, dù là như vậy, quan hệ giữa hắn và nàng đều không đổi...

Trái lại Hàn Mai lại không vui vẻ gì, nàng lập tức lạnh lùng, giọng điệu còn có phần chán ghét:

- Vạn lần giữa ta và ngươi sẽ không là kiểu quan hệ đó, ngươi có thể làm nhục thân thể ta, nhưng tuyệt không thể làm nhục thanh danh của ta!

Luân để nghe thấy vậy, một cổ nóng giận trong lòng bùng phát. Nữ nhân không biết thân phận, phong cho nàng ta một chức phi tử, làm phi tử của hắn là sự sỉ nhục to lớn với nàng sao?

Vì vậy hắn không tự chủ đẩy ra nàng, còn tát nàng một cái.

Cái tát không quá mạnh nhưng cũng đủ làm Hàn Mai ngã ra, đập bờ vai nhỏ yếu vào góc giường... Đôi mày liễu nhanh chóng nhíu lại, gương mặt xinh đẹp hiện lên dấu đỏ, nàng vẫn ngoan cường không kêu lên.

Dương Tử Luân đột nhiên cảm thấy khó chịu, giống như có một luồng khí lạnh lẽo truyền vào tâm can, cơn nóng giận vơi đi, bản thân hắn lại có chút không ổn...

Hừ, chỉ cần nàng ta ngoan ngoãn, hắn đã không xuống tay...

Không khí giữa cả hai đã vốn lạnh lẽo, bây giờ lại càng nặng nề khiến lòng hắn có chút khó chịu.

Hắn thấp giọng nói, vươn tay kéo nàng trở lại.

- Hàn Mai, tốt nhất là ngươi hãy ngoan ngoãn, đừng khiến ta bực mình sẽ tốt hơn!

Đôi lại nàng vẫn lãnh đạm, coi như không quan tâm, cũng không cần thỏa hiệp.

Hắn không tin không có cách khuất phục nàng...

- Nếu ngươi làm cho ta thoải mái, ta sẽ xem xét cho ngươi gặp Hàn Trữ Doanh một lần!

Quả nhiên Hàn Mai có phản ứng, gương mặt lãnh đạm biến chuyển, giống như xúc động, giống như bối rối, lại có phần cảnh giác. Bàn tay thon nhỏ tự đan chặt vào nhau...

- Không đáng tin sao? Hay ngươi cho rằng không đáng? - Dương Tử Luân tiếp lời.

- Ngươi có điều kiện gì? Rốt cuộc ngươi muốn gì?

Hàn Mai có chút khàn trương, cũng có phần dè chừng. Hắn dễ dàng cho nàng gặp phụ thân sao?

- Đương nhiên là ngươi ngoan ngoãn, làm cho ta vui, quân vô hí ngôn, ta sẽ cho ngươi thấy Hàn Trữ Doanh! - Hắn thẳng thừng nói...

Hàn Mai cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng nàng vẫn muốn nhìn thấy phụ thân. Nàng vốn chẳng còn gì, cũng chẳng cần nuôi tiếc điều gì...

- Ta... ta sẽ ca hát cho ngươi xem... - Nàng định bước chân xuống giường, theo thói quen quờ quạng phía đầu giường, men đến chiếc bàn lấy cây đàn.

- Không cần! - Hắn trong lòng đã cao hứng, vươn tay ôm nàng lại - Ta bây giờ không muốn nghe đàn hát! Ta đang có chút khó chịu trong người...

- Vậy ta giúp ngươi bóp vai... - Hàn Mai tự dối lòng mình, ần nhần nói.

Bản thân hắn cũng biết nàng chỉ là vì thỏa thuận mới làm vậy, nhưng chẳng bao giờ được nàng chủ động, lần này dù là lừa dối nhưng vẫn khiến hắn cao hứng, tò mò...

Hàn Mai đôi tay tìm đến vai hắn, vốn là định xoa bóp vai nhưng nàng không nhìn thấy, vô tình phải quờ quạng một chút. Bàn tay nàng sờ mó trên người hắn, cuối cùng cũng bám lên được bờ vai rộng lớn... Tuy vậy hành động vừa nãy đã đủ châm lên hắn một ngọn lửa...

- Ta không cần xoa bóp nữa! - Hắn túm lấy hai tay nàng, kéo vào trong lòng - Ta chính là muốn thân thể ngươi...

Hàn Mai trong lòng hồi hận, nhục nhã vạn phần, nhưng suy đi tính lại, vẫn là muốn gặp phụ thân, thân thể tàn tạ này, vốn không đáng giữ...

Nàng rụt rè tựa vào lòng hắn, không có kĩ xảo, cũng không biết như nào cho phải để lấy lòng.

Nàng thực mềm mại, thực thơm, không cầu kì diêm dúa như bao nữ nhân từng ngã vào lòng hắn nhưng lại khiến hắn khao khát hơn bao giờ hết...

Mồ mẫm thoát đi y phục của hắn, chậm rãi không thành thực nhưng lại làm ngọn lửa của hắn mãnh liệt bùng lên, tựa như không thể chịu đựng...

- Ngươi đúng là con tiểu hồ ly! - Giọng hắn khàn khàn khi hơi thở như lan như ngọc của nàng phả vào bên cổ, hắn gấp gáp ôm chặt lấy nàng, xoay người đặt nàng dưới thân.

Hắn không kiên nhẫn xé bỏ xiêm y của nàng, lửa tình bùng hực trong mắt ngấm thân thể bạch ngọc nõn nà, đột nhiên nhớ đến cái gì, hắn cúi xuống, mò trong đồng y bào một cặp chuông ngọc...

Lấy một chiếc chuông, hắn không ngại buộc lên cổ của nàng... thật vừa vặn...

- Hàn Mai, từ nay ngươi chính là đồ chơi, là sủng vật của ta!

Cái chuông còn lại, hắn định xâu thành ngọc bội để luôn mang bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Để Người Chết Trên Tay

Trải qua một hồi kịch liệt hoan ái, tâm tư của Dương Tử Luân đang rất tốt, trái lại Hàn Mai lặng lẽ, đôi tay mò mẫm nhặt quần áo, muốn mặc lại y phục chỉnh tề...

Nhìn bộ dạng nàng bất đắc dĩ phải vụng về, đột nhiên hắn nảy sinh ý muốn giúp nàng chỉnh lại y phục...

Bên ngoài có hai à cung nữ, tiến vào quỳ xuống thưa:

- Khởi bẩm bệ hạ, điểm tâm trưa của Hàn cô nương xin được mang lên!

- Mang vào! - Hắn đột nhiên có ý muốn ở lại đây xem nàng dùng điểm tâm.

Hàn Mai bình thường ăn rất ít, thường nhà bếp chỉ chuẩn bị cho nàng một ít chè, một ít cháo, một ít điểm tâm nhẹ nhàng khác. Hơn nữa gần đây thời tiết bước sang hè, món chè khô thanh nhiệt đang phổ biến, nhà bếp thường nấu món này...

Hàn Mai vẫn như cũ, có phần ủ rũ vô thức ngồi xuống bàn, trong lòng thầm nghĩ, bao giờ mới có thể gặp phụ thân...

Người không có mắt, ăn uống cũng vụng về...

Dương Tử Luân trước nay không mấy chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy, song hôm nay cặp mắt lại thu vào bóng dáng mò mẫm e dè của nàng, trong lòng bỗng sinh ra một tia nuối tiếc khó hiểu...

Đột nhiên hắn cầm lấy một miếng chè khô có vẻ bất mắt, bình giọng ra lệnh:

- Há miệng ra!

- Không...không cần! - Hàn Mai bối rối khước từ, nàng không cần hắn đút cho, không cần có hành động như vậy.

- Ngươi lại muốn ta mất hứng? - Giọng hắn chuyển sang nặng nề uy hiếp.

Hàn Mai lưỡng lự, sau cùng há miệng ra một chút, Luân để từ từ đem miếng chè đến, nàng cắn một chút cho có lệ...

- Ta... no rồi!

- No? Ta muốn ngươi ăn hết chỗ này! - Hắn lại không vui nói, mới ăn vài miếng, còn nói là no, nàng ta đang tìm cách né tránh...

Dương Tử Luân thấy nàng có chút miễn cưỡng, nhưng hắn vẫn muốn nàng ngoan ngoãn theo ý mình mà ăn những thứ này, hắn cũng muốn nàng trông đầy đặn hơn một chút, sẽ khiến hắn càng hứng thú...

Hàn Mai ăn được thêm một vài miếng, đột nhiên mày liễu nhíu lại, sắc mặt tái xám vô cùng khó coi, miệng phun ra một ngụm máu đen, thân mình lao đảo gục xuống...

Dương Tử Luân thất kinh, vội kéo nàng tới xem xét. Như thế nào? Trúng độc?

- Chết tiệt, mau tuyên ngụy y ! - Hắn rống lớn.

Hàn Mai ở trong lòng hắn sắc mặt vô cùng khó coi, hơi thở dồn dập hỗn loạn như trúng phải kịch độc, mồ hôi lạnh toát ra, thân thể mỗi lúc một lạnh...

Hắn vô cùng kinh hoàng, cảm thấy vô cùng bất an.

Tại sao lại có độc? Tại sao nàng bị trúng độc? Ai đã hạ độc? Hắn rõ ràng đã căn dặn đám hạ nhân phải cẩn thận kiểm tra mọi thứ đồ dùng cho nàng...

Hàn Mai suy yếu, độc tính phát tác quá nhanh, nàng nửa như đã chìm vào hôn mê, chỉ còn thoi thóp như sắp già từ sinh mệnh...

Mà Luân đế lúc này ôm nàng trong tay, sợ hãi dâng lên trong lòng, thậm chí cõi lòng hắn khẩn cấp không thể diễn tả... Một giây bình thường trôi qua cũng như ngồi trên chảo dầu, khiến hắn không thể hoang mang, gương mặt tuấn mỹ cũng trắng bệch...

- Mau tỉnh! Mau tỉnh lại cho ta! - Hắn sợ hãi kêu gào, không ngừng lay nàng - Mau chịu đựng! Ngươi không được có mệnh hệ gì! Tuyệt đối...

Hàn Mai ngày càng lịm đi, thân thể lạnh buốt, lạnh truyền vào cõi lòng hắn, đối chọi với cái cảm giác thiêu đốt trong hắn.

- CHẾT TIỆT! LỮ THÁI Y CHẾT ĐÂU RỒI! - Hắn không thể không hận mà hét lớn, không còn biết suy nghĩ gì, cũng không thể chờ đợi, bế nàng lên, lập tức lao ra cửa, hắn không thể chờ đợi cho đến lúc thái y đến.

Hắn sao lại mang nàng đến cái biệt uyển cách xa thái y viện này mà không để nàng ở Chiêu Dương điện...

Khẩn cấp mang nàng đi, vừa bước ra ngoài căn phòng, đột nhiên Hàn Mai nổi lên một trận co rút tứ chi mạnh mẽ, máu đen không ngừng trào ra từ miệng.

Hắn phát hoảng!

- Hàn Mai! Hàn Mai! - Hắc rối loạn gọi, sợ hãi ôm nàng ngồi xuống, chẳng hay di chuyển càng làm độc tính phát tác nhanh...

Hắn lúc này không thể hiểu, mà cũng không có thời gian để nghĩ...

Khói nguyền ngọc ôn hương trong lòng, sau một hồi co giật, lập tức tê liệt chân tay, lịm dần, lịm dần...

Đối mặt với việc nàng đang chết, sẽ chết trong tay mình, hắn bàng hoàng, nhưng lại bất lực sao?

Cuối cùng hắn gào thét, hắn xúc nàng lên, không ngừng lay, không ngừng vỗ vào người nàng, nhưng, thân thể kia lại lạnh lẽo, cuối cùng im lặng, khóe mắt khép chặt, đôi môi chảy ra một dòng huyết cuối cùng rồi ngưng đọng lại...

Đám thái y rục rịch chạy đến, chỉ thấy Luân đế mặt không còn chút huyết sắc, hai mắt mở to ôm chặt nữ nhân, đám thái y vội vàng đến bắt mạch, sờ động mạch cổ, sờ lên mũi...

Một thái y già quỳ xuống dập đầu trước, đám thái y trẻ cũng quỳ xuống sau, ngao ngán thở dài, trong lòng đã vô cùng sợ hãi, thánh thượng không biết sẽ nổi giận thế nào...

- Bẩm bệ hạ, người đã trúng kịch độc... tử vong...

- Nhanh như vậy, còn chưa đến một khắc? - Đột nhiên thấy môi Luân đế cười nhạt, nhưng không khí thấy nặng nề dọa người - Ngươi nói có người trúng độc, chưa đầy một khắc đã chết sao?

- Vì thần không dám nói sai, mạch của cô nương đã không còn, đã...

- Đã chết? - Thấy hoàng đế tỉnh bơ mà nói, sau đó cười phá lên, hệt như một người phát điên phát dại...

Đám thái y quỳ sụp, không dám cử động, mồ hôi vã ra...

...

...

Chỉ thấy hoàng đế cười xong lại bình tĩnh đến khôn cùng, còn ôm cô nương đứng lên, từ từ quay trở lại căn phòng trong biệt uyển, đặt nàng lên giường, cẩn thận kê gối, đắp chăn, còn khẽ vuốt ve tóc mai, nhẹ nhàng mà nói:

- Không sao, ngủ đi! Ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, ngủ một chút, ngày mai tỉnh dậy, ta sẽ đem ngươi đến gặp phụ thân, được chứ? - Âm điệu hắn lại có phần như dỗ dành, mong tìm đến sự thỏa hiệp.

Người nằm kia hoàn toàn không có hồi đáp, Luân đế cười vui vẻ:

- Tốt lắm, ngươi ngoan ngoãn như vậy, làm cho ta vui, ta không những cho ngươi gặp phụ thân, mà còn sủng ngươi cả đời! - Hắn cũng nằm xuống, ôm lấy khối thân thể lạnh giá vào người - Lữ thái y kia vô dụng, chuẩn đoán sai cả, ta sẽ đuổi tất cả đi...

Hắn vô thức, khẽ hôn lên đôi môi thâm lại vì độc được, mãi nguyện cũng nhắm mắt lại, giống như đi ngủ bình thường vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chẳng Phải Đã Quá Muộn

Trời mới đầu hè đã nổi giông bão sớm...

Ba bốn ngày hôm nay, mưa rả rích đêm ngày, gió gào thét, sấm chớp không lúc nào ngưng...

Mưa to gió lớn gây cản trở như vậy, các quan lại triều thần cũng ngại vào cung thiết triều, mà họ cũng không cần vào cung thiết triều nữa...

Số là ba bốn ngày hôm nay, hoàng đế vẫn chưa tỉnh lại...

Từ buổi trưa hôm đó trong biệt uyển, hoàng đế không chỉ là nghỉ trưa bình thường, mà bản thân người tự chìm vào hôn mê, giống như một điều gì đó đã kích thích thần lớn lao, khiến tâm trạng con người không thể chịu nổi...

Các thái y cũng chỉ chuẩn đoán như vậy.

Mà từ lúc đó, Hoàng đế vẫn ôm xác cô nương Hàn Mai như vậy, gương mặt người say ngủ còn rất mãi nguyên nữa...

...

...

Bây giờ đó, hán vẫn tự chìm trong thế giới riêng của mình, hán mơ thấy nàng không hề chết, ban ngày nàng vẫn thức dậy, yên tĩnh đợi hán ở biệt uyển, hán thiết triều xong, lập tức đến đó. Nàng đã không còn tỏ ra thái độ một mực khinh ghét hán, dần dần nhu thuận, khiến hán thực vui... Ban đêm hán hào hào yêu thương nàng, triển miên hoan ái, mọi thứ vẫn như thế, không có gì thay đổi...

Giống như trôi qua bảy ngày bình thường, ngày thứ tám hán thức dậy.

Bên gối thấy trống trải, vòng tay ôm cũng không cảm nhận được vóc người yếu điệu bên cạnh.

Hán giật mình, choàng tỉnh ngồi dậy...

Hừ, nàng đã đi đâu? Hán đơn thuần nghĩ rằng bọn cung nữ hạ nhân đưa nàng đi tắm rửa... Vì vậy hán có phần nghi hoặc nhưng cũng nhanh chóng rời giường, gọi hạ nhân đến, mang y phục cho hán thay để thiết triều...

Lúc này Lý thượng cung đi tới, trong lòng không khỏi nghi ngại, hoàng đế vừa tỉnh lại đã đòi thiết triều, lại còn bình thần như không có chuyện gì xảy ra... Nàng nhìn ra ngoài trời mưa giông sấm chớp vẫn chưa ngưng, cơn bão này thật lớn, quét qua giữa kinh thành... Nếu chỉ là mưa giông một vài ngày thì không đáng nói, đằng này mưa lớn dai dẳng như vậy, bên ngoài hoàng cung hẳn là dân tình đang rất hỗn loạn, kinh thành dù ở nơi cao kiên cố nhưng chắc mấy vùng xung quanh không tránh khỏi ngập lụt, hoa màu bị tàn phá... Lúc này các quan lại địa phương cũng bắt đầu cuống cuồng.

Xem ra có hoàng đế đứng ra thiết triều, xử lý chuyện lớn vẫn là điều tốt...

Nhưng chẳng hay, người đã gạt ra chuyện của Hàn Mai cô nương rồi? Có lẽ chỉ là hứng thú nhất thời...

Dương Tử Luân trước khi đi rời khỏi biệt uyển lên triều, nhớ ra điều gì đó phân phó cho đám hạ nhân:

- Trời mưa, nơi biệt uyển rậm rạp cây cối dễ có nhiều muỗi, các người chuyển nàng đến Chiêu Dương điện...

Hán nói rồi bước đi, giống như không có chuyện gì, chỉ có Lý thượng cung là bàng hoàng... Hoàng đế đang nói đến Hàn Mai cô nương?

Chính người chứng kiến nàng chết, tại sao lại như vậy? Chẳng hay người đã hồ đồ...

Hàn Mai cô nương kia, đã được đem chôn cất tại nghĩa trang cũ của Hàn tộc... Chính thái hậu nương nương thấy tình cảnh đó, quyết định không cần đợi hoàng đế tỉnh lại, phải đem thi thể nàng ra khỏi cung trước khi thối rửa...

Bà ta vốn mê tín, trước đây căm ghét Hàn Mai, nhưng cũng sợ nàng chết đi đột ngột sẽ thành oán hồn chướng khí, bèn sai người mau mang ra khỏi hoàng cung, còn sai chính vị pháp sư kia lo liệu, an táng hay làm lễ cầu siêu, bùa chú thế nào cũng được, miễn là không bị ám quẻ...

Chẳng hiểu sao nàng ta trúng độc chết, nhưng nàng ta chết cũng không phải không tốt, hoàng đế sẽ không còn mê muội, sẽ sớm quay lại với chính đạo a...

...

...

Luân đế thiết triều xong, cùng các quan xử lý mấy việc cấp bách, lại trở về Chiêu Dương điện, thừa tướng Lý Ân cũng biết chuyện Hàn Mai cô nương trúng độc qua đời, còn đang lo ngại hoàng đế tỉnh dậy sẽ phát hỏa, sai người lùng sục điều tra thế nào, nhưng ngờ một chút cũng không đề cập đến, trong mắt không có nửa điểm bất thường... chẳng nhẽ, bản thân hoàng đế đã cho qua?

Lý Ân không mấy tin, có chút hoang mang, thiết triều xong, do dự, cuối cùng cũng định đến Chiêu Dương điện, lấy lý do bổ sung một vài chuyện chính sự để xem xét...

Luân đế bước vào cửa Chiêu Dương điện, chợt nhớ ra cái chuông ngọc, nhớ rằng nếu ở gần, có thể linh cảm được cái chuông đeo trên sủng vật, vì vậy hắn có chút hứng thú, nán lại ở ngoài sảnh, thử đưa cái chuông của mình lên xem...

Đám sứ thần còn nói thêm, nếu lắc lắc cái chuông này ba cái, sẽ linh ứng lên cái chuông còn lại, sau đó nếu đi đúng hướng hoặc bước gần về phía sủng vật, cái chuông trong tay sẽ rung lại, nếu đi sai hướng sẽ không có phản ứng, như vậy có thể tìm được vật nuôi...

Hắn chắc chắn trong đầu, nàng đang ngồi trong tẩm phòng, cho nên mỉm cười, thử lắc cái chuông ba cái rồi bước về phía đó...

Thật quái gở, cái chuông này không có phản ứng lại, chắc chắn là bọn sứ thần lừa bịp hắn rồi, để xem hắn sẽ ban một vài lệnh cấm vận, cho chúng biết trả giá thế nào...

Hắn lại nóng ruột bước về phía tẩm phòng...

Trên long sàng, nàng không có ngồi.

Bên bàn trà, nàng cũng không ngồi...

Đám hạ nhân còn chưa đem nàng đến sao?

Hắn lớn tiếng gọi Lý thượng cung, một hồi sau nàng ta lo lắng dè chừng bước lại, đập đầu xuống đất.

- Không nghe lệnh sao?

- Bẩm bệ hạ... Hàn cô nương... không phải đã... trúng độc qua đời sao?

- Ngươi đang nói cái gì? - Hắn trừng mắt lớn.

- Bệ hạ... - Lý Anh Thư cảm nhận được sự bất thường, mồm mép luống cuống.

Dương Tử Luân vốn không có khái niệm gì, nhưng không hiểu sao nghe đến bốn chữ "trúng độc qua đời" lại bị tác động mạnh mẽ, trong tâm trí mơ hồ hiện ra một vài hư ảnh...

- Bệ hạ, Hàn Mai cô nương trúng độc bảy ngày trước, chính nàng đã chết trên tay người! - Bên ngoài có một giọng nam tử cẩn thận rõ ràng nói, chính là thừa tướng đương triều Lý Ân.

Lý Ân quả nhiên nghi hoặc không sai, bệ hạ sau bảy ngày hôn mê tỉnh lại, thần trí đã không còn minh mẫn, tự dả kích chuyện mình không muốn...

Trong đầu Luân đế hiện qua lại những hình ảnh co rút, mặt mũi tái xám, yếu ớt run rẩy rồi lịm đi của nàng... Xong những hình ảnh đó quá hư ảo, lặp lại trong não còn khiến đầu hắn đau nhức. Hắn vung tay lên quát:

- Các ngươi đang nói linh tinh chuyện gì! Ta bảo mang nàng đến đây!

- Bệ hạ... - Lý Ân vẫn bình tĩnh - Nàng đã được chôn cất năm ngày trước, giờ có lẽ đã an nghỉ!

Trước mắt hắn lại hiện ra, dòng máu cuối cùng chảy xuống từ khoeo môi nàng rồi ngưng lại...

Hắn giật mình co rút cả thân thể lẫn nội tâm.

- ĐIÊN RỒ, TA KHÔNG TIN! - Hắn cười không ra cười - Hôm qua ta còn ôm nàng!

- Đó là chuyện bảy ngày trước khi bệ hạ hôn mê! - Lý Ân đáp, trong lòng đã thầm lo lắng sốt ruột, nếu hoàng đế tâm thần bất ổn, thực sự không phải là chuyện tốt, cho nên hắn cần làm người nhận ra sự thật, dù có chịu ảnh hưởng lớn. - Chính nàng đã chết, do bị trúng độc bởi điểm tâm!

- Chết?

- Và đã được chôn cất ở nghĩa trang cũ Hàn gia! - Thừa tướng có chút nhẫn tâm nói thẳng.

...

...

...

Chính là trong cơn mưa giông bão, hoàng đế một thân hoàng bào, còn chưa tay y phục, điên cuồng phi ngựa ra khỏi hoàng cung, không một ai có thể cản trở.

Hoàng bào cũng nhanh chóng ướt sũng, cùng với tóc tai của hắn, tuy nhiên hắn không cảm thấy mưa gió lạnh, bởi trong lòng như núi lửa phun trào...

Lý Ân vội thúc ngựa đuổi theo, còn cử cả một đoàn cấm vệ quân bằng mọi cách phải bắt kịp Luân đế, bởi người vẫn mặc nguyên triều phục của hoàng đế như vậy, không kiêng nể phi ra ngoài thành, đối với thiên hạ chính là một chuyện động trời, cho dù là để dân đen nhìn thấy hay là cơ hội tốt cho thích khách ám sát thì cũng là chuyện xấu...

Nghĩa trang cũ của Hàn tộc, những tội nhân sau này của họ Hàn đã không còn được chôn ở đây, đây đều là những người đã chết ở triều vua trước...

Vì vậy rất dễ nhận ra, một nắm mồ mới đắp nổi bật, chỉ là một đồng đất bùn nhão, dưới trời mưa gần như sụp xuống, chẳng còn ra hình dạng gì, cũng chẳng có lấy bia mộ tử tế, chỉ là một tấm ván gỗ khắc chữ mà thôi.

Xung quanh mồ đất, giấy tiền cũng đã nát bươm, hòa cùng đất nhão nhoét...

Hắn cười như điên như dại, cười lớn mong át cả tiếng mưa...

Rồi hắn từ lúc nào đã ngã người xuống đất, hoàng bào dính bẩn, dùng tay bốc lấy từng nắm bùn, từng nắm một bới lên.

- Nữ nhân chết tiết, người tưởng dễ dàng thoát khỏi tay ta sao? Ta không cho phép! - Hắn cuồng ngạo cười - Để xem ta lôi người lên thế nào, người muốn trốn khỏi ta, dù chui xuống lòng đất cũng không thể thoát!

Mưa gào thét, gió cũng xé qua, sấm sét không ngừng chớp nháy trên trời...

Hắn cứ như cũ tay không đào đất, đã đào được một phần ba...

Lúc đó Lý Ân cùng cấm vệ cũng đến kịp, nhìn thấy thảm cảnh không khỏi phiến não.

- Bệ hạ, người đã chết, hà cớ phải như vậy! Bệ hạ hãy để nàng được yên nghỉ, cho dù trước đây nàng và người đã có ân oán gì, nhưng người chết nếu không được yên mồ mả, cũng sẽ không được đầu thai...

- Hừ! - Hắn lạnh lẽo phun ra - Ta sẽ không bao giờ tha thứ, ả là kẻ ta hận nhất, đối với ta có bao nhiêu cừu hận, ta còn không báo đủ, người nói ta có thể dễ dàng buông tha sao?

- Bệ hạ, người không chỉ từng oán hận nàng, mà hiện giờ đã yêu nàng! - Lý Ân bạo dạn nói.

Đúng lúc đó, một tiếng sét rất lớn cũng xé toạc không gian, đủ khiến người ta lo lắng sợ hãi. Chỉ có Luân đế là như đông cứng, nhất thời một chút cử động cũng không có...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bão Tố Rồi Cũng Trôi Qua

Ngày hôm đó, mưa nặng nề nhất, gió mưa như được thả, ra sức gào thét...

Nhưng bão tố rồi cũng trôi qua, ngày hôm sau mưa ngừng, mây u ám cũng tản ra, chỉ có nắng là vẫn chưa kịp lên...

Chiều Dương điện.

Hoàng đế ngồi trên long sàng trên cao, gương mặt lạnh tanh, đôi mắt mù mịt nhìn xuống dưới, tưởng chừng như không thái độ.

Mà quỹ rập ở dưới kia, phi tử có địa vị cao nhất hậu cung, Uyên phi nương nương cùng với phụ thân nàng ta.

- Bê hạ, xin người khai ân a! Bê hạ... thần thiếp chi là! - Lâm Thái Uyên sợ hãi khóc rống, chính nàng không ngờ lại ra kết quả này.

Mà phụ thân nàng ta, Lâm thượng thư cũng mặt mày trắng bệch, mồ hôi vã ra, trong lòng cả kinh. Như thế nào mà độc dược đó không có công hiệu như lão ta nghĩ, như thế nào mà người vừa ăn xong đã chết? Lần này lão bị hại chết rồi, chỉ còn mong chờ muội muội thái hậu nương nương nói đỡ vài lời.

Thái hậu nương nương nghe được tin sét đánh, chân đầu cũng phải lết đến Chiêu Dương điện. Bà ta dĩ nhiên là muốn nhân nhượng cho hai cha con Lâm Thái Uyên kia, bèn mượn lời khuyên can hoàng đế:

- Luân nhi a, dẫu sao cũng niệm tình mẫu hậu, niệm tình họ hàng thân thích một chút, đó mới là ruột thịt của ngươi a... dù ngươi hứng thú với ả nữ nhân họ Hàn kia, nàng ta cũng chỉ là tội đồ, là nô lệ, là người Hàn gia... Ngươi nhất định phải niệm tình mà nhẹ tay với họ, chỉ giáo huấn cho họ hiểu là được a!

Thái hậu vọng tưởng chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không sao? E rằng không thể nào như vậy, Lý Ân thừa tướng đứng sau hoàng đế, trong lòng thâm than.

Hắn cũng là kẻ trực tiếp điều tra chuyện này, không ngờ đúng là thị phi hậu cung gây nên...

Hàn Mai cô nương cùng Hàn tộc gây thị phi sóng gió một thời, bây giờ cũng chết vì thị phi, âu cũng là số mệnh. Chỉ có điều hoàng đế... có lẽ sẽ không buông tha...

- Niệm tình? - Luân đế đột nhiên bật cười lạnh, khiến ai nấy không rét mà run - Được, tránh người khác nói ta nhân tâm, niệm tình các ngươi, xử lý như cung quy!

Hắn thần nhiên mà thốt ra, ánh mắt vẫn tàn khốc như cũ, giống như không hề động tâm.

Xử lý như cung quy? Lâm Thái Uyên trợn ngược mắt, sau đó khóc bất nháo, bò đến ôm chân thái hậu cầu xin, thái hậu hoang mang bối rối, chuyển sang nhìn hoàng đế van cầu, nhưng gương mặt hắn không một chút nao núng.

Xử lý theo cung quy, nghĩa là ban cho Lâm Thái Uyên dải lụa trắng? Còn cha nàng, không xử tội lăng trì thì cũng tước hết chức quyền, đày ra biên ải, muốn đòi làm nô dịch.

Thái hậu vừa mới mở miệng, Luân đế đã đứng lên, lạnh bạc hướng Lý thượng cung một câu phản phó:

- Ngươi mau thi hành!

Sau lưng hắn, chỉ còn tiếng gào thét, khóc thảm thiết như thú rừng bị chọc tiết của Lâm Thái Uyên, người người thấy tiếng khóc thảm đó, cũng bịt tai, lắc đầu không dám nghe, cho đến khi tiếng khóc đó im bật...

...

...

Sau ngày hôm đó, cũng không còn ai đề cập đến chuyện này, thái hậu và Lâm thượng thư chứng kiến Lâm Thái Uyên bị hành quyết ngay trước mắt đã phát điên. Cha Uyên phi dù điên dù dại, vẫn như cũ bị đày làm nô dịch, Thái hậu ngờ ngợ ngăn ngăn, chỉ ở trong cung, hằng ngày có người trông chừng.

Mọi việc đều một tay Lý Ân an bài theo ý hoàng đế, ngay cả chuyện mộ phần của Hàn Mai, khi hắn hỏi người, có cần xây cho nàng lăng mộ như trước đây đối với Bạch Hương? Hoàng đế đáp rằng, không cần thiết, hiện giờ hãy để nàng ở cùng thân nhân trong nghĩa trang đó, chỉ cần xây một mộ đẹp đằng hoàng phía trên...

Còn nữa, bao giờ hắn băng hà, đem hắn hỏa táng cùng xương cốt của nàng, rắc xuống cái hồ phía sau ngự hoa viên...

Hoàng đế dùng một chiếc chuông còn lại, xâu vào dây chuyền bạc đeo lên cổ, ẩn dưới lớp triều phục, bình thường không ai nhìn thấy nhưng tự hiểu, nó giống như vật bất ly thân của hắn...

Mà cái chuông đó, tương chừng sẽ không bao giờ còn cảm ứng...

...oOo...

Miền nam xa xôi, cách kinh thành ngàn dặm, nắng lại rất đẹp, nắng hè rực rỡ...

Một nữ nhân vóc người yếu điệu, gương mặt muôn phần điểm lệ tươi tắn, đứng bên một con suối, bình thần cho lũ cá ăn...

Dưới ánh nắng, đôi mắt màu lam trong suốt của nàng như càng lấp lánh...

Nàng đang đợi một người, như thường lệ sẽ trở về lúc chiều tối...

Giống như mộng tưởng của nàng, cuối cùng có thể cùng y sống như trước, hạnh phúc thanh thản, không còn phiền não u sầu, bởi sóng gió lớn nhất ngăn cản họ đã trôi qua...

Lam Mặc vĩnh viễn là cứu tinh, là thần tiên, là điều đẹp đẽ nhất trong cuộc sống của nàng, chỉ khi nàng tìm được y, nàng mới được tái sinh... Phải, nàng không nghĩ rằng một lần nữa có thể được sống tự do, được nhìn thấy ánh mặt trời, còn có đôi mắt xanh biếc giống như y...

Lam Mặc thần kì dùng một thứ tinh thể chữa mắt cho nàng, còn nói rằng, nàng có thể chọn lựa lại màu mắt, dĩ nhiên nàng mong muốn nhất là đôi mắt màu lam đỏ...

Lam Mặc cũng nói rằng, một vài ngày tới sẽ lên đường, tìm cách cứu thoát cha nàng, như vậy đối với nàng, tất cả sẽ là trọn vẹn...

Hàn Mai đôi môi mềm mại hồng hào khẽ cong lên, một nụ cười xinh đẹp tự nhiên nhất...

Chỉ cần có y, nàng sẽ không sợ bất cứ điều gì... mọi kiếp nạn sẽ đều trôi qua, sau này còn có thể sống hạnh phúc, thanh thản mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.